

PEGGY SUE ȘI FANTOMELE

SERGE
BRUSSOLO

Somnul demonului

Serge Brussolo

PEGGY SUE ȘI FANTOMELE

volumul 2

**SOMNUL
DEMONULUI**

Traducere de Aurelia Ulici

Seria *Peggy Sue și fantomele* cuprinde:

1. Ziua câinelui albastru
2. Somnul demonului
3. Le papillon des abîmes (în curs de apariție)
4. Le zoo ensorcelé
5. Le château noir
6. La bête des souterrains
7. La révolte des dragons
8. La jungle rouge
9. La lumière mystérieuse
10. Le loup et la fée

Serge Brussolo, *Peggy Sue et les fantômes: Le sommeil du démon* Copyright © 2001, Éditions Plon

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRUSSOLO, SERGE

Peggy Sue și fantomele / Serge Brussolo; trad.: Aurelia Ulici.

– București: Aramis Print, 2007–

2 vol.

ISBN 978-973-679-524-4

Vol. 2: Somnul demonului. - 2007. - ISBN 978-973-679-529-9

I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.133.1-31 = 135.1

Redactor: Florența Drăghicescu, Carmen Mârzea

DTP: Carmen Diana Mateescu

Ilustrația copertei: Victoria Argint

ISBN 978-973-679-529-9

Copyright © 2007 Aramis Print s.r.l. toate drepturile

rezervate pentru ediția în limba română

Aramis Print s.r.l. • Redacția și sediul social:

B-dul Melalurgiei nr. 46-56, cod 041833, sector 4, București,

O P. 82 – C P. 38

tel: (021)461.08.10/14/15; fax: (021)461.08.09/19.

E-mail: ofice@edituraaramis.ro; ofice@megapress.ro

Departamentul desfacere: tel: (021)461.08.08/12/13/16;

fax: (021)461.08.09/19;

E-mail: desfacere@edituraaramis.ro www.edituraaramis.ro

Tipărit în România

CUPRINS

<u>PERSONAJELE</u>	<u>7</u>
<u>1 AMENINȚĂRI INVIZIBILE</u>	<u>9</u>
<u>2 ȚARA MIRAJELOR</u>	<u>12</u>
<u>3 AEROPORTUL BÂNTUIT</u>	<u>22</u>
<u>4 PORȚILE SPRE LUMEA DE DINCOLO</u>	<u>26</u>
<u>5 PRIZONIERUL DIN SERTAR</u>	<u>30</u>
<u>6 PASAGERUL CLANDESTIN</u>	<u>36</u>
<u>7 COMLOTURI INVIZIBILE</u>	<u>44</u>
<u>8 ASEDIATII!</u>	<u>59</u>
<u>9 AVIONUL FANTOMĂ</u>	<u>71</u>
<u>10 CĂLĂTORIE ÎN NEMIȘCARE</u>	<u>77</u>
<u>11 MINUSCULII</u>	<u>80</u>
<u>12 LUPTA NOCTURNĂ</u>	<u>99</u>
<u>13 TERITORIUL INTERZIS</u>	<u>104</u>
<u>14 PRIMA VRAJĂ</u>	<u>114</u>
<u>15 LUMEA CĂRȚIȚELOR</u>	<u>122</u>
<u>16 POFTĂ DIABOLICĂ</u>	<u>135</u>
<u>17 VREMEA TRANSFORMĂRIILOR</u>	<u>147</u>
<u>18 COCHETĂRIE UCIGAȘĂ</u>	<u>157</u>
<u>19 MARCHIZELE MORTII</u>	<u>165</u>
<u>20 LABIRINTUL DE PIATRĂ ALBĂ</u>	<u>172</u>
<u>21 TRĂDARE</u>	<u>184</u>
<u>22 NEBUNĂ DE LEGAT!</u>	<u>187</u>
<u>23 NAUFRAGIU ÎN ÎNALTUL CERULUI</u>	<u>211</u>
<u>24 TOVARĂȘI DE NISIP</u>	<u>225</u>
<u>25 VÂNTUL DISTRUGERII</u>	<u>236</u>
<u>26 VERDICTUL</u>	<u>247</u>
<u>27 PRIETENI CREDINCIOȘI</u>	<u>253</u>

PERSONAJELE

PEGGY SUE

Elevă de liceu de 14 ani, este singura care știe despre creaturile invizibile care ies din pereți și se plimbă prin mijlocul orașelor, ca să-i chinuiască pe bieții oameni cu farse adesea mortale. Nimeni nu vrea s-o creadă, dar, grație ochelarilor ei magici, ea reușește să ardă pielea fantomelor și să le contracareze manevrele. Misiunea nu-i ușoară, căci fantomele sunt foarte rele și foarte viclene.

FANTOMELE

Preferă să fie numite „Invizibili“, pentru că nu sunt nici stafii, nici extratereștri. Moi, transparenti, Invizibili pot lua chipul și culoarea pe care le doresc. Pretind că au creat Pământul, dinozaurii... și pe oameni! Dar poți avea încredere în ei?

Pentru că se plictisesc, fac tot mai multe glume răutăcioase. Ceea ce pe aceste fantome le distrează sunt cel mai adesea glumele mortale. O detestă pe Peggy Sue, dar n-o pot distruge, pentru că este apărată de o vrajă. Totuși, Invizibili ar putea s-o omoare cu ajutorul altcuiva sau să pună la cale un accident în care să fie ucisă fără ca ei s-o atingă măcar.

CÂINELE ALBASTRU

Un biet câine vagabond, la început, devine apoi telepat și hipnotizator, ca urmare a expunerii la razele soarelui albastru. Acesta este un astru magic, creat de Invizibili, și are puterea de a face inteligent pe oricine. Inițial dușman al lui Peggy Sue, este pentru o vreme stăpânul unui oraș întreg, cu locuitori cu tot. Vindecă de mania grandorii, se împrietenește cu Peggy Sue, care îl ia cu ea. Cârcotaș, încăpățânat, ascultă numai când are chef,

dar este curajos și neîntrecut în descoperirea pericolelor ascunse.

FAMILIA LUI PEGGY SUE

Barney, tatăl, este dulgher și merge din oraș în oraș ca să muncească unde se construiește vreo clădire. Spune că fetele lui sunt „prea complicate“. Ar fi preferat un băiat cu care să fi vorbit despre „fotbal“.

Maggy, mama, este disperată din cauza comportamentului fiicei mai mici, Peggy Sue, pe care toată lumea o crede nebună, pentru că spune că vede lucruri pe care nimeni altcineva nu le mai vede. Speră la o existență mai liniștită, unde nimic ciudat să nu se-ntâmple. Visează să trăiască într-un mic ranch, ca să poată crește niște cai.

Julia, 17 ani, sora mai mare. Chelneriță într-un fast-food, ar vrea să aibă propria afacere pe care s-o dirijeze cu mână de fier. Nu are un caracter foarte frumos și îi e cam rușine cu sora ei mai mică.

1

AMENINȚĂRI INVIZIBILE

Totul mergea rău.

Catastrofa plutea deasupra familiei Fairway ca un vultur care se învâрте în cerc, fixându-și prada.

Într-o seară, Barney – tatăl lui Peggy Sue –, care era dulgher și lucra la o sută de metri deasupra pământului, ținându-și echilibrul pe bârnele metalice, se întoarse acasă livid.

— Nu pricep ce s-a întâmplat astăzi, îngăimă el, dar am avut dintr-odată impresia că încearcă cineva să mă împingă în gol. Eram în picioare, pe la mijlocul unei grinzi. Mă pregăteam să arunc o privire spre trotuarul străzii 22 – șaiszeci de metri mai jos, deci – când mi s-a părut că două mâini mă apasă pe umeri... N-am avut amețeli în viața mea, dar atunci!... La naiba! Chiar am crezut c-o să fac un plonjon. Când am privit peste umăr, nu era nimeni. Nu pricep o iotă. Poate sunt prea bătrân pentru meseria asta.

În timp ce mami și Julia scoteau sunete de uimire, Peggy Sue reflecta. Înțelegea foarte limpede ce se întâmplase. Era simplu: *Invizibili încercaseră să-i omoare tatăl.*

„Mă așteptam la asta, gândi ea. Nu le-a picat bine înfrângerea pe care le-am administrat-o în afacerea cu soarele albastru și caută să se răzbune.“

De când familia ei abandonase fosta locuință pe roți ca să se mute în oraș, Peggy nu observase nicio activitate „fantomatică“ prin vecinătate; era ceva neobișnuit, iar instinctul îi spunea că vechii ei dușmani se ascund cu siguranță prin apropiere.

„Au ales altă strategie, își spuse ea. Trebuie să rămân pe poziții.“

Traumatizat de ce i se întâmplase în vârful zgârie-norului, tati se declară incapabil să se întoarcă la muncă. Nu se mai simțea în siguranță.

— E o tâmpenie, repeta el. Dar nu pot să-mi scot din cap că mă așteaptă cineva acolo, sus. Un dușman invizibil care vrea să mă arunce în gol. Poate că-mi pierd mințile...

Nu-și pierdea mințile, nu, numai că, la fel ca toți adulții, nu era conștient de tertipurile fantomelor.

Căinele albastru dădea și el semne de nervozitate. Peggy Sue îl luase cu ea când plecase din Point Bluff, unde, un timp, datorită manevrelor magice ale spectrelor, el domnise peste oraș ca un adevărat tiran. Acum își pierduse frumoasa culoare indigo, dar își păstrase într-o oarecare măsură darul telepatiei... și prostescul obicei de a se împopoțona cu o cravată neagră. Acum își folosea puterile de hipnotizator ca s-o facă pe Julia, sora lui Peggy Sue, să-l ducă în brațe ca pe un bebeluș, când avea prea mult de mers... sau chiar o punea pe mami să-i prepare mici gustărele atunci când se sătura de pateul la cutie de la supermarket. Cele două femei i se supuneau fără să-și dea seama măcar, ca două somnambule.

Din când în când, mica lui voce de veșnic nemulțumit sfârâia în mintea lui Peggy, ca o bucată de unt într-o tigaie încinsă.

— *Asta nu-i bine*, spunea el. *Se pregătesc evenimente îngrijorătoare. Trebuie să plecăm, departe... foarte departe.*

Lucrurile nu întârziară să meargă din rău în mai rău.

Începând din momentul când tati intră în șomaj, ghinionul se ținu scai de familia Fairway. Fu nevoie să se mute într-o casă prăpădită, unde zugrăveala se lua ca pielea unei șopârle pe cale să năpârlească. Lui Peggy Sue nu-i plăcea noul apartament situat la parter, unde lumina abia răzbea. Părea că umbrele negre se instalau acolo,

evitând să se întoarcă acasă odată ce și-au terminat treaba.

— Și, mai ales, nu aprinde lumina imediat ce întoarcem noi spatele, spuneau mami și tati când plecau de dimineață să bată drumurile pentru a găsi de lucru. Știi că n-avem bani.

Peggy Sue știa, dar întunericul îi dădea fiori. Atunci apăsa întrerupătoarele – unu, două, trei... Și becurile se aprindeau, în timp ce vocea mentală a câinelui albastru îi răsuna în cap, reluând același mesaj: „Trebuie să plecăm. Fantomele ne-au localizat, or să fie curând aici...”

— Să plecăm, mormăia adolescenta, e mai ușor de spus decât de făcut. Ca să te muți, ai nevoie de bani, iar noi trăim dintr-un singur salariu, al Juliei, care lucrează la *fast-food*.

— Știu, îi șuiera câinele albastru.

Din fericire, tati se întoarse într-o seară anunțând că în sfârșit găsisese ceva de lucru. Nu era în branșa lui, dar nu-i părea deloc rău, chiar era ușurat că nu mai trebuia să se cațere pe o șarpantă de metal.

— E un post de paznic, explică el. Departe de aici, la marginea deșertului. Trebuie să păzesc un aerodrom dezafectat. Se pare că hangarele sunt încă pline cu avioane vechi cu elice. Proprietarii se tem să nu fie furate. Vor să facă acolo un muzeu al aviației pentru turiști. Se potrivește al naibii de bine ca să ne mutăm din orașul ăsta umed. Împachetați, plecăm imediat.

Peggy Sue scoase un suspin de ușurare.

Dar curând avea să-și dea seama că se bucurase prea devreme.

ȚARA MIRAJELOR

Călătoria fusese interminabilă. Era atât de cald, încât lui Peggy Sue i se părea că este o prăjitură cu morcovi, pusă la copt într-un cuptor reglat la cea mai ridicată temperatură.

— Sunt gata să mă transform în friptură pe patru labe..., gâfâi mental câinele albastru, scoțând limba de patru coți. Încă zece minute și o să fiu numai bine rumenit.

Exagera puțin. De când mașina părăsise drumul principal și o luase prin deșert, soarele se agățase de ea. Aerul condiționat bâzâia ca o elice de avion, fără să reușească să răcorească atmosfera.

Tata hotărî să oprească mașina în parcare a unui bufet cu răcoritoare, ca să lase motorul să se mai răcească.

— Ce infern! se lamenta Julia. Soarele ăsta arde așa de tare, că părul meu e gata să-și piardă culoarea naturală. În seara asta o să pară că am tăiței pe cap! Este îngrozitor!

Familia alergă să se ascundă la umbra verandei.

Bufetul, dărăpănat, părea gata să se prăbușească la prima pală de vânt. Pe fațadă erau bătute în cuie cranii cu coarne lungi, de vacă, se pare.

Câinele albastru ridică nasul ca să amușine aerul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peggy Sue, intrigată de manevra lui.

— Nu știu, mărturisi animalul. Nu-mi place locul ăsta... se simte un pericol. Aud copii plângând... copii invizibili. Sunt peste tot... împrăștiați.

Fata încruntă din sprâncene. Câinele albastru era adesea străfulgerat de percepții extrasenzoriale – ca toate animalele – iar ea lua în serios cele mai mici avertismente ale lui.

Scrută peisajul deșertic, fără să descopere vreo fantomă.

— Copii? insistă ea.

— Da, confirmă câinele. Sunt nefericiți... ne spun să facem cale-ntoarsă, să nu cădem în capcană. Îi aud cu greu; vocile lor se amestecă. S-ar zice că ne înconjoară. Nu observi nimic ciudat?

— Nu.

În ciuda căldurii îngrozitoare, Peggy fu străbătută de un frison. Deșertul nu oferea nimic incitant. Era doar o întindere de praf galben, pe care căldura îl făcea să vibreze și să plutească.

Brusc, un panou coșcovit îi atrase atenția fetei. Pe el se putea citi:

ATENȚIE LA MIRAJE!

— Ce înseamnă asta? murmură ea, fără să-și dea seama că vorbea cu voce tare.

— Asta înseamnă că trebuie să ai grijă la ce crezi că vezi în deșert, cârâi o voce în spatele ei.

Peggy tresări. Din umbră tocmai ieșea un bătrân. Un indian sau un mexican, îmbrăcat într-o pânză albă și cu o pălărie decolorată pe cap. Părea foarte bătrân; avea pielea de un roșu-cărămiziu, brăzdată de nenumărate riduri.

— Ai idee ce înseamnă un miraj? o întrebă el. Este o viziune creată din cauza căldurii, ceva care nu există. Reflectându-se în nisip, soarele creează imagini-fantomă... oaze, în principal. Când privești direct în fața ta, ai iluzia că distingi bălți, lacuri. În general, nimic din toate astea nu există. Când te apropii, totul dispare.

— Vă mulțumesc că mă preveniți, murmură Peggy Sue, dar știu toate astea.

Bărbatul îi zâmbi cu tristețe. Abia dacă i se distingeau ochii la umbra pălăriei cu boruri largi.

— Este adevărat, ricană el, *gringos* știu totul! Aici, totuși, lucrurile sunt altfel. Mirajele nu sunt deloc inofensive. Sunt periculoase...

— Cum așa?

— Nu se împrăștie când te apropii. Dimpotrivă, devin din ce în ce mai reale. Sunt porți care se deschid spre alte universuri. Nu trebuie să intri. Mă înțelegi? În deșert, dacă zărești lucruri bizare, nu te duce în întâmpinarea lor.

— Paco! urlă dintr-odată patronul bufetului. Ți-am spus de sute de ori să nu-i înnebunești pe clienți! Șterge-o înainte să-ți bătucesc fundul. (Apoi, întorcându-se către Peggy, adăugă:) Nu trebuie să-l luați în seamă, domnișoară, este un bătrân *pueblo* nebun, căruia insolațiile repetate i-au afectat creierul. Când era tânăr, era să moară de sete în deșert și de-atunci a luat-o razna.

Peggy ar fi vrut să-i ia apărarea mexicanului, dar acesta dispăruse. Unde se dusesese?

„S-a strecurat ca o umbră, gândi ea. O umbră care s-ar fi topit în soare.“

Indispusă, se alătură părinților ei, instalați lângă un ventilator de când lumea și pământul, al cărui huroit făcea orice conversație imposibilă. Li se servi sifon, precum și un castron mare cu apă rece pentru câinele albastru. Acesta rămânea în defensivă.

— E ceva în deșertul ăsta, îi sugeră el mental lui Peggy Sue. Bătrânul cu *sombrero* nu mințea. O să trebuiască să ne ferim.

Din cauza căldurii, nimănui nu-i era cu adevărat foame. Julia bodogănea că-i obligată să stea într-un asemenea loc.

— E ceva de moment, mormăi tati. Până la urmă găsesc eu alt serviciu. Și apoi, poate fi ceva amuzant cu avioanele astea vechi uitate în fundul hangarelor. Eu, când eram mic, visam să fiu pilot de vânătoare.

— Tu, când erai mic, ripostă Julia, tu erai *deja* băiat. Eu sunt fată și fierătaniile astea vechi mă plictisesc.

O porniră din nou la drum. În momentul când se strecură în spatele volanului, tati dădu cu ochii de

panoul metalic care-i punea în gardă pe automobiliști în legătură cu mirajele deșertului. Ridică din umeri.

— O șmecherie ca să-i bage în sperieți pe turiști, râse el. Plimbăreților le place grozav să moară de frică pe bani puțini!

Abia pronunță aceste cuvinte, că un copil înfășurat într-o pânză albă se apropie de ei, cu un coș sub braț.

„Un indian, gândi Peggy. Pare amărât și speriat.“

Văzu în coș niște ochelari de soare cu sticla ciudat colorată.

— Ieftin, murmură copilul întinzând domnului Fairway una dintre perechi. Îi facem chiar noi... Sunt magici, vă apără de miraje.

— Cum așa? întrebă tatăl lui Peggy Sue, cu un aer batjocoritor.

— Lentilele..., spuse puștiul cu o voce abia auzită, vă împiedică să vedeți imaginile periculoase care ies din nisip. Poate or să vă salveze viața. Dispar atâția oameni pe drum, știți? Li se găsește mașina goală, cu bagajele în portbagaj. Din cauză c-au pornit în întâmpinarea mirajelor.

— Ce tot zici acolo, se neliniști Barney Fairway, căruia nu-i plăceau deloc balivernele. Am oare nutră de nătărău?

— *Este adevărat!* se smiorcăi indianul cel micuț, nu sunt mincinos. Imaginile care ies din nisip or să vă înghită dacă nu mă ascultați.

Nu putu să mai adauge nimic, căci patronul bufetului îl alungă și pe el, așa cum făcuse și cu Paco. Puștiul o luă la fugă, cu ochelarii cei ciudați sub braț.

— Hei! mormăi Barney Fairway. E adevărat ce povestește puștiul ăsta, că oamenii dispar pe drumul deșertului?

Negustorul se frământă, stânjenit.

— Știți ce se întâmplă, se hotărî el în cele din urmă să articuleze, turiștii sunt imprudenți... Sunt mulți care părăsesc drumul principal ca să facă fotografii. Cu deșertul nu-i de glumă. Aici poți să-ți pierzi repede simțul orientării.

— Eu nu sunt turist, mormăi tatăl lui Peggy. Vin aici ca să lucrez. Sunt noul paznic de la aerodromul de la Vista Diablo.

La vestea asta, patronul bufetului făcu ochii mari și păru și mai stânjenit.

— N-aveți prea multe distracții acolo, mormăi el. Aeroportul e dezafectat de vreo treizeci de ani.

— De ce? se neliniști Peggy Sue.

— Prea multe accidente, șopti omul. Din cauza mirajelor. Piloții se lăsau înșelați de iluziile care ieșeau din nisip. Credeau că văd... *lucruri*... și se înfîneau în colinele stâncoase. Dacă o să explorați împrejurimile, o să găsiți zeci de carcase de avion îngropate în nisip.

— Dar ce-i cu toate mirajele astea, aici, exact aici? insistă Peggy.

— Nu se știe, mormăi negustorul, ridicând din umeri. Din cauza căldurii, a luminii... Așa este, asta-i tot.

Se săturase până peste cap de lucrurile astea, se vedea. Se îndreptă de spate, întorcându-se pe jumătate.

— În orice caz, spuse el, nu vă opriți, *orice ați vedea*. Este un sfat prietenesc.

Și făcu stânga-mprejur...

— E într-o ureche, șuieră Julia. La naiba! Iată-ne încă o dată într-un loc plin de scrântiți!

Mama era roșie și-și tampona fața întruna cu batista. Pielea ei lăptoasă, de irlandeză, suporta cu greu soarele.

— Nu vă neliniștiți, fetelor, spuse solemn tati, pe un ton care se voia senin. În aceste locuri pierdute de lume, oamenii sunt ciudați, asta din cauza singurătății. Dar nu-s răi.

„Nu, gândi Peggy Sue, fără să vrea. Mirajele sunt rele.“

Câinele albastru tremura, își lăsase urechile în jos, în semn de îngrijorare.

Mașina ieși din parcare și o luă pe drumul de praf galben care se pierdea în zare. Stâncile roșii, sparte, erau frumoase... neliniștitor de frumoase.

— S-ar zice că un monstru s-a distrat mușcând din ele, mormăi telepatic câinele. Da, privește: e ca și cum o fiară uriașă și-ar fi ascuțit colții pe peisaj. Eu mă mulțumesc și cu-n pantof vechi; monstrul ăsta are nevoie de ditamai regiunea.

— Termină! gândi Peggy Sue, care începea să se enerveze. Nu mai continua.

În mașină nimeni nu vorbea. Familia Fairway nu mai pusese piciorul niciodată într-un mediu atât de ostil.

— Uitați! Acolo! izbucni dintr-odată Julia, arătând cu degetul pe geam. Priviți, e o mașină abandonată.

Așa era. Mașina era oprită pe marginea drumului, cu portierele deschise. Furtuna de nisip umpluse habitacul, acoperind scaunele.

— Doamne sfinte, mormăi domnul Fairway, nu-i chiar atât de veche. Ba-i un model chiar recent.

— Unde or fi plecat proprietarii? gemu mami. Barney, *ce faci?* Doar n-ai de gând să oprești?

Dar soțul ei deja frânase. Toată lumea coborî, în afară de mami, care rămase înțepenită în scaun, implorându-și fetele să se întoarcă imediat.

Tati făcu înconjurul automobilului îngropat în nisip.

— Ai văzut? se auzi vocea câinelui albastru în mintea lui Peggy Sue. Bagajele sunt încă pe bancheta din spate, se văd pe sub nisip. Și pe bord este un aparat foto foarte scump. Dacă n-a dispărut încă, înseamnă că hoților le-a fost prea frică să se aventureze până aici.

— Tot la asta începusem să mă gândesc și eu, îi răspunse fata. E semn rău. Mai auzi voci?

— Da, văicăreli. Și nisipul are un miros ciudat.
Miroase a viu.

— A viu?

— Da... ca și cum n-ar fi nisip adevărat, ci altceva. Un animal alcătuit din particule împrăștiate.

Barney Fairway se întoarse la propria-i mașină, încruntând din sprâncene.

— E ciudat, observă el băgând cheia în contact. N-a venit nimeni să recupereze mașina... și totuși e nouă. Niciun hoț n-a încercat să demonteze motorul. Foarte neobișnuit.

Demară. Zece kilometri mai departe, Peggy zări o altă mașină abandonată. De data asta, ieșise de pe drum și se afundase în deșert. Nisipul aproape o acoperise. Tati preferă să nu spună nimic, fără îndoială ca să nu-și sperie soția, care închisese ochii și dormita, cu ceafa sprijinită de tetieră.

Căldura era într-adevăr îngrozitoare și Peggy se mira că nu vede cactușii luând foc.

Cum era de așteptat, motorul începu să se încingă.

— Trebuie să oprim, spune tati, dacă nu, riscăm să facem pană. O să opresc acolo, sub colțul ăla stâncos. O să fie umbră.

— Fetelor, vă interzic să coborâți! strigă mami. Sigur sub pietre sunt o grămadă de scorpioni.

— Scorpionii ies noaptea, spuse Peggy ca s-o liniștească. Nu le place soarele.

Barney Fairway aranjă mașina lângă un pisc stâncos, care semăna cu un index uriaș țâșnind din pământ și arătând spre cer.

— Ce-ar fi să profităm și să ne odihnim? propuse el. Abia am făcut jumătate din drum. Somnul e cel mai bun mijloc să ne liniștim.

Cum era greu de imaginat o altă activitate, deschise portierele, apoi lăsă pe spate scaunele. Tati ridică apoi capota, ca să lase motorul să se răcească. După un sfert de oră, toată lumea ațipise, în afară de Peggy și de câinele albastru. Fata stătea

de pază. Tati, mami și Julia n-aveau nicio idee despre ce se uneltea aici... Nici chiar ea nu avea decât un presentiment vag; iată de ce trebuia să vegheze asupra lor, fără ca ei să știe.

Având grijă să nu-și trezească familia, ieși din mașină și făcu trei pași prin praful galben, cu câinele după ea.

— Simți? șopti dintr-odată animalul în adâncul minții ei. Vibrează în aer... prinde viață...

— Ce anume?

— Nu știu... se aranjează, ca piesele unui puzzle, iese din pământ și urcă. Fii atentă!

Pe brațe i se făcu pielea de găină și un frison îi fulgeră prin ceafă. Nu vedea nimic, dar ghicea, și ea, o activitate invizibilă. Brusc, o imagine se contură în fața ei, chiar în mijlocul întinderii de nisip. Se compunea bucată cu bucată. Cerul era ca o stofă ce fusese sfâșiată cu cuțitul. Spărtura, astfel deschisă, se căsca spre o altă lume... foarte diferită. Cu ochii holbați, Peggy zări copii de vârsta ei, împopoțonați cu căciulite și fulare de lână, *care se fugăreau și se băteau cu bulgări de zăpadă!*

Făcu trei pași înainte, hipnotizată de această imagine. Vedea... Vedea o cabană în vârful unei coline, un om de zăpadă cu nasul dintr-un morcov și puștii care coborau panta pe sănii. Râsetele lor cristaline răzbăteau din spărtură.

— Este un miraj! îi urlă în gând câinele albastru. Închide ochii! Nu te uita!

Dar vocea slabă a animalului încerca în zadar să ajungă până la creierul lui Peggy Sue, fata n-o auzea.

„Cât e de frumos! gândi ea. Ai zice că-i o poză de pe o carte poștală de Crăciun.“

Era atât de cald în deșert... Dintr-odată, nu mai avea decât o dorință: să ajungă la copii și să se joace cu ei pe pantele înzăpezite.

Lângă ea, câinele scheuna, cu blana zbârlită de groază. Uitând de prezența lui, fata se îndepărtă de

piscul stâncos, traversă drumul și înaintă în deșert, spre copii. Simțea răcoarea iernii prin spărtura deschisă în cer, fulgii scăpau prin această fereastră imposibilă și se topeau pe fața ei. *Cât e de bine!* Scoase limba ca să-i înghită. Erau mai gustoși decât toate înghețatele din lume!

— Hei! strigă unul dintre băieți, zărind-o. De ce stai să te usuci ca o șopârlă bătrână? Vino la noi! Grăbește-te, poarta n-o să rămână deschisă la infinit. Un miraj este ca un tren, nu mai poți să te urci după ce părăsește peronul.

Peggy Sue înainta în continuare. Băiatul era mai degrabă drăguț, cu pistrui pe nas și o căciuliță roșie nostimă, demodată. Sania părea și ea veche... ca și hainele celorlalți puști.

„Ciudat, gândi ea, s-ar zice că-i o imagine din trecut.“ Totuși, se apropie de spărtură... de „poartă“, cum spunea adolescentul cu căciuliță roșie.

— Întoarce-te, urla, în fundul minții ei, o voce minusculă, care, poate, era cea a câinelui albastru.

Peggy tremura. Pentru moment, fulgii de zăpadă o învăluiau. Nu mai suferea de căldură, ba chiar începea să dârdâie.

— Vino! o îndemnă băiatul cu pistrui. O să-ți dau un pulover. Avem de toate în cabană. (Arătă spre cabana din lemn înălțată în vârful colinei albe.) Ne așteaptă un vas plin cu ciocolată caldă... și brișele abia au fost scoase din cuptor. Nu le simți aroma?

Era adevărat! Un miros de prăjituri abia coapte se amesteca cu fulgii din ce în ce mai deși.

Peggy Sue își privi picioarele. Era nisipul deșertului... și imediat lângă el: zăpada! Apăruse și o scară din gheață. N-avea decât să urce treptele translucide, ca să se cațere până la băiatul cu căciuliță. În miraj se intră așa cum te urci pe o scenă de teatru.

— Vino! repetă adolescentul. O să-ți fie atât de bine aici, cu noi. Mirajele sunt singura șansă de

supraviețuire care li se oferă oamenilor rătăciți prin deșert. Dar nu trebuie să eziți. Poarta nu rămâne niciodată întredeschisă multă vreme. Nu trebuie să-ți fie frică. Așa am scăpat și eu de moarte. Dacă n-aș fi sărit în miraj, aș fi murit de sete. *Vino...*

Băiatul stătea în picioare în capul scării de gheață și-i întindea mâna cu mănușă de lână.

— Dar eu nu m-am rătăcit, băigui Peggy, părinții mei mă așteaptă, eu...

— *Vino*, îi porunci băiatul și vocea lui sună ca un ordin.

În momentul când fata făcea primul pas pe treaptă, o durere teribilă îi sfredeli pulpa piciorului. Câinele albastru o mușca zdravăn.

Fata țipă, își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Aproape imediat, spărtura deschisă în cer se închise, peisajul înzăpezit dispăru.

Câinele îi dădu drumul.

— Chiar am crezut c-o să te lași convinsă! mârâi el. Era o capcană. Voia să te răpească. Dacă intrai în miraj, nu mai ieșeai niciodată.

Peggy își frecă piciorul. Își privi tricoul pătat de minuscule pete umede... cele lăsate de fulgii de zăpadă topiți. Într-o secundă, căldura soarelui le va face să dispară, dar, pentru moment, arătau că fusese real ceea ce se petrecuse mai înainte.

— N-a fost o iluzie, murmură ea.

— Nu, spuse câinele albastru. Era adevărat... dar a plecat ca un tren în noapte. Nu mai e aici. Nu-i mai simt prezența.

Fata se ridică. Trebuia să se întoarcă la mașină.

— Mulțumesc, i se adresă în gând câinelui albastru. M-ai salvat... nu știu din ce pericol, dar, oricum, m-ai salvat.

3

AEROPORTUL BÂNTUIT

După ce Barney Fairway se trezi, apucă imediat volanul și conduse fără altă oprire până la aerodrom. La prima vedere, acesta n-avea nimic interesant, doar o pistă imensă plină de fisuri, mărginită de hangare și cu un turn de control cu antenele răsucite. Vântul rostogolea în zona de zbor tufe de mărăcini dezrădăcinate.

„Sunt gata să pariez pe piciorul meu stâng că nicio poartă nu-i încuiată, gândi Peggy. Totuși nimic nu a fost furat. Pungașii trebuie să fi fugit de locul ăsta ca de ciumă.“

Nu se înșela. În interiorul clădirilor, Julia și părinții avură surpriza să descopere că nimic nu fusese mutat de la locul lui. Mobilele, sertarele pline cu dosare și cu hărți, dulapurile în care erau păstrate combinezoanele de zbor ale piloților... totul se afla în bună ordine.

— Oamenii care au locuit aici au plecat subit, mârâi câinele albastru. Presupun că, în cele din urmă, au fost victimele mirajelor. Îi și văd dispărând unul după altul, până ce aeroportul a rămas complet gol.

Peggy Sue se strâmbă. Împărtășea punctul de vedere al prietenului ei cu patru labe. Trebuia să fie vigilentă și să-și apere familia, fără să se bage de seamă. Nu prea vedea cum o să-i explice surorii ei că era periculos să vorbești cu mirajele!

— Asta îmi face pielea de găină! gemu Julia, traversând mess⁴¹-ul, unde etajerele erau încă pline de sticle.

Pe mese zăceau căștile piloților și căni de cafea murdare.

— Haideți! interveni tati. Toate astea trebuie privite ca un fel de muzeu. Totul e plin de

nostalgie, amintiri plăcute... timpurile eroice ale nebunilor zburători, primii aventurieri ai cerului. Poșta aeriană!

Încerca să pară entuziasmat, dar Peggy îl simțea și pe el derutat.

— Tot praful ăsta! se văita mami. Sunt cel puțin patruzeci de ani de când nimeni n-a mai dat c-o mătură în hardughia asta.

În cele din urmă, descoperiră câteva camere locuibile, cu mobile bătrânești. Revistele care zăceau pe noptiere erau din 1960. Scria în ele despre cântăreți de rock, aproape toți morți astăzi. Timpul le făcuse friabile, se sfărâmau în mâinile lui Peggy Sue.

— Haideți să vizităm hangarele, decise Barney Fairway, ca să destindă atmosfera.

Cele două fiice îl urmară, în timp ce soția, văzând cât e de distrus locul și de câtă muncă era nevoie ca să-l pună pe picioare, decise că n-are timp de distracție.

Hangarele semănau cu niște cutii mari de conserve zăcând pe nisip. Când tati deschise ușa culisantă a primului dintre ele, un teribil val de căldură le lovi în față pe Julia și Peggy, încât avură impresia că se găsesc în fața unui cuptor cu temperatură înaltă.

— Eu nu intru acolo! protestă Julia. După nici zece pași, aș fi prăjită de-a-mpicioarele!

Tati ridică din umeri și pătrunse singur în penumbra arzătoare. Zăcea acolo un avion vechi cu elice, strâmb, cu aripile răsucite, vestigiu al unei alte epoci. Scrisul se jupuia și nu mai degaja niciun miros, nici de ulei, nici de benzină. Semăna cu o carcasă... un schelet metalic care niciodată nu va mai urca în aer. Tati, sufocat de căldură, bătu în retragere. *În momentul când închise ușa hangarului, Peggy Sue văzu mișcând ceva în carlinga avionului. Forma, neclară, dispăru imediat.*

Tati deja se îndepărta, fără să-și dea seama de nimic.

— *Ai văzut?* îl întrebă în gând fata pe tovarășul ei cu patru labe.

— Da, răspunse câinele albastru. Nu era o ființă umană.

— Vrei să spui că era un animal?

— Nu, nu era din lumea noastră. Era o... *creatură*.

— O creatură?

— Da, semăna cu un om, dar numai în aparență. Totuși era vie. Și trăiește acolo de multă vreme, absolut singură.

— Este rea?

— Nu cred, murmură câinele. E ceva ce n-am mai văzut niciodată.

Cei doi complici își încetară conversația telepatică, dar rămaseră cu ochii în patru. Peggy nu se putu abține să nu privească peste umăr în direcția hangarului. Cine se ascundea acolo? Aerodromul abandonat era bântuit?

„Nu, își zise ea hotărât. Dacă ar fi fost vorba de o fantomă, aș fi simțit.“

Barney Fairway ținu să viziteze și celelalte dependințe. Peste tot domneau aceeași atmosferă, același praf fierbinte, același miros de metal supraîncălzit. Avioanele aparțineau unei epoci necunoscute lui Peggy Sue: Dakota, DE4... Spitfire, Cornet... aparate pe care le văzuse doar la televizor, în filmele vechi de război.

Nu se putea distinge capătul pistei. Căldura era așa de mare, că vibrațiile aerului deformau lucrurile. Dincolo de cincizeci de metri, aria de aterizare se ondula ca un șarpe.

„Ai zice că-i vie și ea, mormăi în gând câinele albastru. Nu-mi place locul ăsta. Totul e pe dos.“

Intrară înăuntru. A rămâne în plin soare era sinucidere curată.

— O să încerc să pun în funcțiune aparatele de climatizare, anunță tati. Iar voi, fetelor, ajutați-o pe

mama voastră să curețe camerele.

*

După-amiaza fu ocupată de treburile casnice. În timp ce scutura paturile și schimba cearșafurile, Peggy Sue pândeă. Câinele albastru, cățarat pe un fotoliu, privea pe fereastră.

— Chestia care se ascundea în hangar? spuse el dintr-odată. Se uită încoace!

— O vezi? se neliniști fata, cu brațele încărcate de paturile vechi ale US Air Force.

— Trage cu ochiul printr-o crăpătură din tablă, răspunse animalul. Pe tine te caută. Știe că tu i-ai descoperit prezența.

Peggy încremeni. Creatura avea oare intenția s-o reducă la tăcere? Nervoasă, încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Sosirea surorii ei o împiedică să-și continue conversația mentală cu câinele.

— Cum te descurci? întrebă Julia. Ai văzut cât de îngrozitor e totul? Am impresia că fac figurație într-un film alb-negru despre cel de-al Doilea Război Mondial. Sper că n-o să mă trezesc și cu o coafură din aia oribilă cum aveau femeile pe-atunci! Și ciorapi cu dungă... Este groaznic; ciorapii cu dungă, niciodată nu reușești să-i așezi drept! Cât timp o să stăm aici?

„Până când o să dispărem și noi... înghițiți de un miraj“, fu tentată să-i răspundă Peggy.

O dată cu apusul soarelui, căldura se potoli și începu să se facă frig. Fu nevoie să întindă paturile. Peggy Sue îmbracă o haină veche de aviator, descoperită în fundul dulapului din camera ei. O găsea frumoasă, pentru că era plină de o constelație de insigne. După masă, ieși să se plimbe pe pista de zbor. Zgomotul pașilor ei răsuna în liniștea totală a acestui loc. Fu tentată să se apropie de hangarul malefic, apoi renunță.

— Nu te duce acolo, o sfătui câinele albastru. Te pândește, dar îi e tot atât de frică de tine cât îți este și ție de ea. O s-o vedem mâine.

PORTILE SPRE LUMEA DE DINCOLO

A doua zi fură nevoiți să se ocupe de provizii. Mami îi telefonă patronului de la barul-magazin – unde se opriseră pe drum – ca să comande mai multe cutii cu alimente.

— Vă trimit un comisionar pe parcursul acestei zile, mormăi omul. Nu pot să vă spun la ce oră, pentru că trebuie să găsesc un biet inconștient care să accepte să vină spre voi... nu știu sigur. Niciun individ normal n-are chef să treacă pe lângă Vista Diablo.

Cu toate prezicerile astea negative, puf-puf-ul camionetei se făcu auzit o oră mai târziu. Peggy Sue coborî să-l întâmpine pe șofer. Fu surprinsă să vadă că era Paco, bătrânelul cu *sombrero*, pe care-l întâlnise la bufet.

— Nimeni nu voia să pună mâna pe volan, spuse mexicanul cu un zâmbet. Am acceptat pentru că era o ocazie să-ți vorbesc.

— Am văzut un miraj, șopti grăbită Peggy. Avea zăpadă înăuntru, și copii, și...

— Știu, zise încet Paco. Au încercat să te convingă să te duci la ei?

— Da, era atât de răcoare înăuntru, totul era atât de frumos!

— Asta era capcana, suspină bătrânul. Mirajul îți arată ceva care îți lipsește ție. Mureai de cald, deci ți-a oferit ocazia să te răcorești. Dacă ți-e sete, îți arată apă. Dacă ți-e frică, te face să vezi un loc liniștitor. Din cauza asta, regiunea s-a depopulat în ultimii douăzeci de ani. Mulți oameni au dispărut brusc, fără să lase urme. Vin din Villa Verde, un sat mai la nord. Astăzi, dacă mai locuiesc acolo cincisprezece persoane. Populația a fost înghițită de miraje, mai ales copiii.

— Copiii?

— Copiii se lasă ușor păcăliți. Trebuie să fii foarte atentă. Îți repet: mirajele sunt rele, descoperă repede ce-ți dorești și se folosesc de asta împotriva ta. E greu să le rezisti. Ești ca hipnotizat.

— Dar ce se întâmplă odată ce intri înăuntru?

Bătrânul Paco ridică din umeri.

— Nu știu, mărturisi el. Nimeni nu s-a întors niciodată ca să povestească. Fratele meu și sora mea au fost înghițiți, sunt 55 de ani de atunci. Fratele meu mai mare avea 14 ani pe vremea aia. Îl chema Sebastian. Era descurcăreț, foarte descurcăreț... dar mirajul l-a luat totuși. Fii vigilentă, micuț!

Peggy Sue își înghiți cu greu saliva.

— Viața e grea în ținutul ăsta, reluă bărbatul. Din cauza asta, oamenii se lasă prinși. Mirajelor le este ușor să-i seducă, deschizându-le porțile spre o viață mai fericită. Nu uita niciodată că mirajul este o minciună! O păcăleală.

Ca și cum spusese prea multe, se întoarse spre camionetă și începu să descarce lăzile. Peggy Sue îi dădu o mână de ajutor.

— Oamenii care locuiau aici, întrebă ea dintr-odată, și ei au intrat într-un miraj?

— Da, confirmă Paco. Și din aceleași motive. Cu timpul, au urmat dispariții după dispariții, și nimeni n-a mai vrut să vină să muncească aici. În felul ăsta, aerodromul a încetat să mai fie folosit. În unele nopți cu lună plină, mirajele se materializau pe pista de zbor. Luau aspectul unui avion mare care decola spre insulele minunate ale Pacificului. Atunci, oamenii ieșeau din clădiri, părăseau turnul de control și se îngrămădeau în el. Alergau, se împingeau ca să ajungă la pasarelă.

— Dar nu era un avion adevărat...

— Nu, doar un miraj care se închidea ca o gaură făcută în apă și-i lua nu se știe unde. Fii atentă! Părinții tăi, sora ta ar putea deveni foarte ușor victimele unei asemenea iluzii. Adulții suportă

greu singurătatea în deșert. Lipsa de distracție îi înnebunește.

Sări în camionul prăpădit și făcu un gest de adio.

— Iată, conchise el, mi-am făcut datoria. Acum ești prevenită. Sper c-o să ai mai mult noroc decât fratele meu, Sebastian, sau sora mea, Adelina. Adio, micuț!

Demară și camioneta dispăru într-un nor de praf uscat.

— E nebun? îl întreabă Peggy Sue pe câinele albastru.

— Nu, răspunse lugubru acesta. Tot ce ți-a spus este adevărat. Am intrat în mintea lui ca să sap după amintiri. Am văzut imaginile pe care le evoca. Stătea acolo, ascuns în spatele hangarelor, când personalul aerodromului s-a urcat în avionul-fantomă. A trăit tot ce-a spus. Suntem într-un pericol foarte mare.

Apăru Julia. Venea să vadă ce era cu proviziile. Cele două surori se apucară să bage lăzile cu alimente în turnul de control. Tati se străduia să pună în funcțiune diferite aparate electrice: climatizoarele, frigidererele. Vai, televizoarele erau antice... alb-negru!

— Cel mai important lucru este apa, afirmă Barney Fairway, așezându-se la masă în fața unui hamburger care părea minuscul în mâinile lui mari. Dacă este defectă canalizarea, n-o să rezistăm aici mai mult de patruzeci și opt de ore. Într-un loc ca ăsta, se beau în medie șapte-opt litri pe zi. Este greu să faci rezerve, chiar dacă dispui de o coloană de camioane-cisternă!

— Îi găsesc pe angajatorii tăi foarte superficiali, observă mami. Ne-au parașutat aici și ne lasă nouă grija să ne descurcăm.

— La interviu, apa și telefonul existau, pledă Barney. Erau cele două puncte capitale. Pentru

restul o să ne descurcăm, nu suntem ciungi, nu-i așa, fetelor?

Peggy Sue îi zâmbi. Era tulburată văzându-și tatăl cum se încăpățâna să întrețină o atmosferă de bună dispoziție, în pofida ambianței oribile. Decise să mimeze și ea veselia și să privească mutarea ca pe o aventură formidabilă.

După ce spală vasele, Peggy așteaptă ca familia să se culce, ca să se fofileze afară din clădire. Acum era frig, luna lumina deșertul, dându-i o strălucire albăstruie. Fetița clănțănea din dinți. Câinele mergea mărunț alături de ea, dârdâind și el. Amândoi se uitau fix la pista de zbor, imensă și plină de fisuri. Cactușii mărgineau pista. În întuneric, păreau siluete umane cu brațele ridicate.

— Oare se mișcă atunci când nu te mai uiți la ei? întrebă ea.

— Nu, spuse câinele. Sunt chiar cactuși. Dar creatura din hangar este neliniștită. Vrea apă. Îi e sete, foarte sete.

— O să las o sticlă de sifon în ușa hangarului, propuse Peggy, în semn de bună vecinătate.

— O sticlă... n-o să fie de-ajuns, interveni animalul. Vrea apă... multă. Cel puțin douăzeci de litri.

— Douăzeci de litri? se miră Peggy.

Cine are un asemenea stomac ca să bea douăzeci de litri într-o noapte?

— Bine, capitulă ea, o să iau niște găleți din atelier.

Se duse în hangarul unde cândva se reparau motoarele avioanelor și găsi trei vase potrivite, pe care se duse să le umple de la robinetul de serviciu, care se afla cincizeci de metri mai departe. Canalizarea hurui, scuipe un lichid de culoare caramel, apoi se decise să lase să curgă o apă tulbure, totuși bună de băut.

După ce Peggy și câinele îndeplinesc această misiune ciudată, se întoarseră la turnul de control

ca să-și petreacă prima noapte pe aeroportul
bântuit.

5

PRIZONIERUL DIN SERTAR

A doua zi, când se trezi, Peggy Sue fu surprinsă de liniștea incredibilă a aerodromului. În oraș, se obișnuise cu un fond sonor întreținut de zgomotul circulației, de urlatul sirenelor poliției. Aici, nu se auzea nimic... numai vântul şuierând printre antenele răsucite ale turnului de control.

Dădu păturile la o parte. Pentru moment, era încă frig, dar, cum avea să se ridice soarele, căldura urma să devină insuportabilă. Trase haina de pilot peste pijama și coborî la bucătărie – la fel de mare ca aceea a unui restaurant, pentru că era bucătăria cantinei. Acolo, mănca în silă o clătită cu dulceață și bău un pahar de lapte de la gheață. Distrată, puse mâncare în castronul câinelui albastru. În fapt, se gândea la creatura misterioasă ascunsă în hangar.

Băuse oare cei douăzeci de litri de apă în timpul nopții?

— Poate ar trebui să-i dăm să mănânce? îi sugeră ea câinelui albastru. Dacă o hrănim, poate o să renunțe la ideea să ne devoreze.

— Nu știu, mărturisi animalul.

Prin fereastră, Peggy încercă să zărească hangarul misterios.

— Gălețile au dispărut, constată ea.

N-avu timp să se gândească prea mult la asta, căci pașii lui mami răsunară pe scară. Familia se trezise și, imediat ce terminară de mâncat, reluară cu toții munca de instalare.

*

De fapt, trebui să aștepte ora de odihnă ca să dispună de puțină libertate. În timpul dimineții, nu se gândise decât la creatura ascunsă.

„Ce-o să se întâmple dacă tati dă nas în nas cu ea în hangar?” își tot repeta. Creatura, nemulțumită să fie descoperită, o să-i sară la gât? Trebuia să ia legătura cu ea înainte ca accidentul să se producă. Ea era obișnuită cu fantomele, o să reușească fără îndoială să ducă un dialog cu această creatură care nu putea fi descrisă... „și totuși umană”, cum zicea câinele albastru.

Părăsi turnul de control. În interiorul clădirilor, climatizoarele învechite reușeau să mențină temperatura în jur de 28°C, dar afară domnea o văpaie absolută, făcându-te să crezi că pista de zbor era făcută din jar aprins. Fata simțea că se sufocă.

„Înainte să ajung la capătul aerodromului, o să fiu uscată ca un biscuit“, se gândi ea.

Limba câinelui părea că mai are puțin și se târăște pe pământ, ca și cravata lui. Cei doi complici o luară în direcția hangarului.

— Mi-e frică, mărturisi Peggy. Cum crezi c-o să mă primească?

— Nu știu, răspunse animalul. Creatura e neliniștită... Este furioasă din cauza căldurii... Se gândește la apa care se evaporă. Îi e frică să nu moară, bănuiesc.

Peggy Sue nu se hotăra să deschidă ușa culisantă a hangarului. Știa să se descurce cu fantomele, dar nu știa nimic despre monștri.

Ca să-și adune curajul între timp, se decise să meargă până la capătul pistei și să se întoarcă pe același drum. La întoarcere – și-a jurat! – o să intre în hangar.

— Unde te duci? protestă câinele. Vrei să ne prăjim de vii! Aș da orice să mă bălăcesc într-o baltă.

— Și eu, admise fetița.

Și, dintr-odată, un clipocit se făcu auzit lângă ei. Un parfum pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie îi asaltă nările lui Peggy, chiar în momentul când picătura le o stropeau.

— Marea..., bâlbâi ea.

Câinele albastru se mulțumi să scoată un scheunat.

Un miraj tocmai se năștea între hangare, înflorea, deschizându-și petalele ca o floare uriașă. Poarta magică se deschidea în fața a ceva care semăna *cu... un acvariu gigantic!* Era ca și cum Peggy se plimba pe fundul oceanului. În fața ei se întindea o privediște cu alge, prin care se strecurau mii de pești colorați. În spatele masivelor de coral se afla epava unui străvechi galion, un vas pirat eșuat acum multe secole. Era ciudat și frumos. Acvariul nu avea sticlă, era doar zidul de apă magică.

— E o iluzie, lătră câinele albastru, cu blana zbârlită pe spinare.

— Nu, observă Peggy. Este real. Poți să atingi...

Întinse indexul spre peretele vertical din apă de mare. Degetul ei pătrunse prin apă fără nicio dificultate. Când îl duse la gură, putu verifica faptul că lichidul era sărat.

— E real, repetă ea. Mirajele se deschid spre alte dimensiuni.

— N-ar fi trebuit să-l atingi! bâigui câinele. Înapoi! S-o ștergem!

Dar fata nu-și putea dezlipi privirea de la peștii tropicali care înotau în direcția ei.

— Vin să mă vadă! strigă ea. Privește! Nu le e frică de mine!

Incapabilă să reziste, își băgă din nou mâna în peretele lichid și începu să mângâie peștii, ca și cum ar fi fost niște animale domestice. Ei o lăsară, chiar se îngrămădiră să aibă fiecare parte de mângâieri. Erau nostimi, cu ochii lor rotunzi, cu petele lor de culori incredibile. Fără nicio grijă, Peggy se apropiase de suprafața de apă, băgând mai întâi palmele, apoi brațele... și curând fața ei atinse ușor peretele lichid...

Dintr-odată, o siluetă pe jumătate umană răsări din spatele unei tufe de coral și mâna ei încercă s-o

apuce pe Peggy Sue de încheietură și s-o tragă în interiorul universului lichid. Din fericire, câinele albastru avu reflexul de a-și înfige colții în tricoul stăpânei lui ca s-o smucească înapoi.

Fata abia dacă își dădu seama de ce era să se întâmple. Mirajul acționase asupra spiritului ei la fel ca un curent hipnotizant. Nu se gândea decât la peștii cei drăguți... și la acel băiat care tocmai țâșnise din adâncuri. Înota în fața ei, cu mișcări grațioase. Avea părul blond, un zâmbet fermecător... dar picioarele îi erau transformate într-o coadă de pește argintie.

— Hei! îi strigă el. Ce faci acolo, ai de gând să te prăjești pe aerodromul ăla distrus? Știi c-am locuit aici cu părinții mei? Mă plictiseam de moarte... Nu mă gândeam decât la plajă, la surf. Detestam deșertul. Deșertul e pentru șacali, nu pentru oameni.

Fiecare din vorbele lui îi ieșea din gură sub forma unei bule care elibera apoi cuvintele, spărgându-se la suprafață. O fată de vârsta lui Peggy Sue se strecură din epava galionului ca să se alăture băiatului. Era o sirenă. Partea inferioară a corpului ei strălucea cu o lucire metalică, la fel ca o rochie de seară din țesătură de lamé.

— Salut, spuse ea, cu un zâmbet curtenitor. Ai noroc c-am trecut pe aici. Vino alături de noi. E simplu, este suficient să înaintezi prin peretele lichid. Chiar în clipa în care vei intra în apă, corpul tău se va adapta la viața submarină.

— N-o să mă înec? se miră Peggy.

— Nu, afirmă tânăra înotătoare. Aici, te transformi treptat. Dacă dorești, te poți transforma în sirenă, ca mine, e mult mai practic când trăiești sub apă. Dar unii aleg să se transforme până la capăt și devin pești. Toți peștii ăștia pe care îi mângâi... au fost cândva copii. Sunt mult mai fericiți așa.

— Vino, repetă băiatul. Nu lăsa norocul să-ți scape. Mirajul se va închide și noi poate nu vom

mai deschide poarta decât după zece sau douăzeci de ani.

El scoase mâna din apă ca s-o apuce pe cea a lui Peggy.

„Arată atât de bine, se gândi fetița. Ar fi poate un mod de a uita de fantome și de a duce în sfârșit o viață agreabilă.“

Un delfin se apropie. Și el zâmbea. Scotea sunete ascuțite.

— Spune că în lumea ta era obez și că se bâlbâia, îi traduse sirena. Aici este fericit. Vino, cu noi n-o să mai ai nevoie de ochelarii ăia îngrozitori!

Dar câinele albastru o apucase pe Peggy Sue de fundul șortului și o trăgea furios înapoi.

— Ești proastă! îi șuieră sirena încruntând sprâncenele. Mirajul se va închide și tu vei regreta toată viața. Dacă rămâi printre oameni, vei crește, vei îmbătrâni... te vei plictisi ca toți adulții. Dacă te alături nouă, vei rămâne copil pentru totdeauna.

Vocea ei bolborosită se îndepărta, din gura ei nu se mai auzea decât zgomotul făcut de bule.

— Prea târziu! urlă băiatul. Poarta se închide.

Oceanul se strânse numaidecât. Această comprimare dădu naștere la valuri mari și spuma o stropi pe Peggy Sue. Un pește galben mare, victimă a vârtejului, fu expulzat din miraj și căzu la picioarele ei, pe pista de zbor.

Totul dispăru: sirena, ondinul, epava, totul fusese înghițit.

— Era gata s-o faci lată, mormăi câinele albastru. Dacă nu eram eu aici...

Dar Peggy Sue nu-l asculta. Chiar atunci îngenunchea ca să încerce să pună mâna pe peștele galben care se zvârcolea în praf.

— Este îngrozitor! gemu ea. O să moară. N-avem apă de mare... poate dacă am pune sare într-o găleată și...

— Nu te mai agita atâta, se enervă câinele. E un pește magic, n-are nevoie de apă.

— Crezi? făcu Peggy, neîncrezătoare.

— Bineînțeles, mârâi câinele pe acel ton răutăcios pe care-l adopta uneori. Cred chiar c-o să-și ia înfățișarea de băiețel pe care a avut-o inițial. E un mijloc ideal de a afla ce se petrece acolo, în inima mirajelor. Ar trebui să-l închizi într-un sertar, trebuie considerat prizonier de război! O să-l facem să spună tot ce știe.

Peggy ridică ochii spre cer.

— Câteodată ești atât de stupid, încât mă întreb cum pot să te suport! suspină ea. Când o să încetezi să-i mai maimuțărești pe oameni în ce au ei mai detestabil?

Câinele, foarte jignit, se bosumflă.

— Du-te și ascunde peștele ăsta, mormăi el, îndepărtându-se. Îmi face foame și-ar putea chiar să-mi treacă prin cap să-l devorez!

Peggy Sue se hotărî să-i dea ascultare. Peștele galben mare continua să miște în mâinile ei.

„Ah, bătrâne, gândi ea, nu știu ce-o să fac cu tine.“

Nu se punea problema ca Julia, mami sau tati să-și dea seama de ceva, pentru că prezența lui era cu totul inexplicabilă!

— O să-l pun în sertarul noptierei mele, își zise Peggy Sue. Oricum, altceva mai bun nu pot face. Dacă pui un pește de mare în apă dulce, moare. Cât privește faptul de a turna sare în apa de la robinet, este prea complicat... ar trebui să știu doza exactă. Dacă e greșită, peștele moare.

Își consultă ceasul, neliniștită. Cu toate că timpul trecea, peștele galben nu dădea niciun semn că nu se simte bine. Curios lucru. Fata se grăbi să ajungă în camera ei și să-l închidă în sertar. Din păcate, lovea cu coada în pereții mobilei. Și asta putea atrage atenția...

„Oare de cât timp o să aibă nevoie ca să devină la loc băiețel? se întrebă ea. Câteva ore. Câteva zile?“ O să fie furios? Sigur, prea puțin o să aprecieze că a fost smuls din miraj.

Ușa de la camera Juliei se deschise pe neașteptate; Peggy decise să iasă și ea, ca și cum și-ar fi terminat siesta. Închise ușa cu grijă. Loviturile de coadă ale peștelui galben nu se auzeau de pe culoar.

*

Coșmarul organizatoric fu reluat. Doamna Fairway hotărâse să curețe în amănunt un etaj al turnului de control, cel care servise de dormitor piloților, pentru că era singurul loc unde climatizoarele funcționau în mod satisfăcător. Din când în când, Peggy Sue reușea să scape și să se strecoare în camera ei. Acolo, întredeschidea sertarul noptierei și arunca o privire rapidă peștelui. Era tot viu... dar într-o dispoziție foarte proastă.

Seara însă, când urcă să se culce, avu neplăcuta surpriză să constate că dispăruse. Nu mai era nici urmă de pește; în schimb, sertarul era plin de nisip. *Nisip galben.*

6

PASAGERUL CLANDESTIN

Peggy Sue rămase multă vreme contemplând sertarul. După multe ezitări, își cufundă degetele în nisipul galben care acoperea fundul sertarului. Câinele albastru sări pe pat ca să-l poată mirosi.

— Miroase a pește, stabili el.

— E normal, făcu Peggy, ridicând din umeri, dacă are legătură cu marea...

— Se vaită, insistă animalul. Într-un fel, este viu... dar risipit.

— Spui asta de când am ajuns la marginea deșertului.

— Da, o mai spun o dată. Este risipit... și plânge.

— În noaptea asta intrăm în hangar, zise ea hotărâtă. O să mergem să vedem creatura misterioasă.

Cei doi complici așteptară să se înalțe luna. De cum adormiră ceilalți membri ai familiei, Peggy Sue își trase pe ea bluzonul de aviator și-și puse o lanternă în buzunar. Sforăiturile lui Barney Fairway umpleau culoarul; adolescenta și câinele se strecurară pe scară, ca să iasă din turnul de control. Traversând birourile pline de hârtoage, privind mașinile de scris pe tamburul cărora încă se aflau rulate notele de serviciu neterminate, fata nu se putu abține să nu se gândească la oamenii care trăiseră aici și care se duseseră cât ai clipi din ochi... pentru că un avion-fantomă, într-o noapte, se materializase pe pistă.

Spera că Julia și părinții ei nu vor ceda puterii hipnotice a mirajelor. Trebuia să împiedice asta, iată de ce trebuia să-și adune toate puterile și să înfrunte creatura ascunsă în hangar.

De cum scoaseră nasul afară, frigul nopții îi făcu să dârdâie. Câinele albastru se îndreptă spre hangar, cu colții descoperiți, pregătit să-și apere stăpâna. Peggy mănui poarta grea, străduindu-se să n-o facă să scârțâie. Prin ușa întredeschisă aruncă o privire înăuntru, dar, vai, era foarte întuneric.

Strânse din dinți și-și zise: „Cu atât mai rău! Trebuie să intru. Nu se pune problema să dau iar înapoi.“

Cu mușchii crispați, atinse pragul. Ochii i se obișnuiră cu beznă și distinse apoi contururile vechiului avion strâmb, prăbușit în fundul hangarului, ca un dinozaur.

„Este o carcasă metalică, își spuse ea. Pericolul n-o să vină de aici...“

Auzi un zgomot în dreapta. Ceva se deplasa în întuneric și făcea un scârțâit ciudat. Instinctiv, puse mâna pe lanternă.

— Nu, spuse vocea unui băiat, nu aprinde lumina.

Peggy rămase stupefiată. Se pregătise să întâlnească un monstru și, iată, un puști de vârsta ei i se adresa cu o urmă de accent mexican!

— Nu te lăsa păcălită, șopti imediat câinele albastru în mintea ei. *Nu este om...* chiar dacă așa pare.

Pentru moment, Peggy Sue nu vedea nimic și asta o enerva.

— Cine ești? întrebă ea.

— Mă numesc Sebastian... am paisprezece ani.

— Ești mexican?

— Sunt din Villa Verde, un sat la trei kilometri de aici. Mă rog... acolo locuiam înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte de a pătrunde în miraj.

Peggy își ținu răsuflarea.

— Ai ieșit dintr-un miraj, așa-i? întrebă ea. Le-ai scăpat și de-atunci te ascunzi aici?

— Cam așa ceva, mormăi adolescentul. De fapt, e mai complicat. (Se întrerupse, ca și cum ar fi

avut gâtul uscat.) Mi-e sete... ai adus apă? Am nevoie de apă, de multă apă.

— Nu-i un robinet aici?

— Ba da, dar este stricat sau canalizarea este înfundată. Mor de sete.

Vocea lui își schimbă în mod ciudat tonalitatea. *Zgâria*. Peggy nu se supără din cauza modului nepolitic în care i se adresase. Îl bănuia nervos, înspăimântat.

— O să-ți aduc ceva de băut, spuse ea. Iartă-mă, trebuia să mă gândesc. Credeam că ți-a rămas puțin din cei douăzeci de litri pe care ți i-am adus ieri-seară.

— Gălețile sunt acolo, se mulțumi să răspundă creatura care spunea că se numește Sebastian. Lângă ușă. Repede, mi-e foarte sete.

Vocea lui era și mai schimbată, cuvintele pe care le pronunța făceau același zgomot ca pietricelele amestecate într-un sac.

Peggy o luă înapoi și pipăi ca să dea de toarta unei găleți. Se abținea foarte greu să nu aprindă lanterna. Idei nebunești îi treceau prin cap. Se întreba dacă monstrul pitit în întuneric nu alesese să imite vocea unui băiat numai ca s-o păcălească... Se grăbi să umple vasul afară și se întoarse pe același drum.

— Pune-o jos, porunci Sebastian. O să mă descurc.

Fata se supuse. Pupilele, acum obișnuite cu întunericul, discerneau o siluetă aproape... *prea aproape*.

Toarta găleții zdrăngăni în momentul când fu apucată, apoi apa începu să curgă. Peggy ciuli urechea, dar nu auzi nimic care să semene cu zgomotul făcut de înghițituri.

„Nu bea, constată ea. Se pregătește să verse găleata pe jos. De-a ce se joacă?“

Toate astea n-aveau niciun sens, iar ea începea să-și piardă cumpătul.

— Dacă nu mă lași să aprind lanterna, plec, spuse ea sec. Alegerea este a ta.

— Bine, mormăi „copilul“, nu te supăra. Aprinde lanterna ta caraghioasă.

Peggy apăsă butonul și făcu să țâșnească lumina care-l lovi pe Sebastian în plin. Era un adolescent cu pielea brună, îmbrăcat foarte obișnuit, cu un tricou alb și jeanși. Fata îl găsi mai degrabă drăguț, chiar dacă avea un aer încăpățânat și o mutră de bosumflat. I se păru că seamănă cu un ucenic toreador. Avea pielea mată, ochii migdalați.

„Bizar, gândi ea. Nu era strop de apă pe tricou și nicio baltă pe jos. Unde s-a dus deci apa pe care a turnat-o cu treizeci de secunde mai devreme?“

— Cineva mi-a explicat că nimeni n-a ieșit vreodată dintr-un miraj, spuse ea.

— Știu, zise adolescentul. Bătrânul Paco. V-am auzit în timp ce descărcați lăzile. Se înșală. Atâția oameni scapă constant din miraje. Problema este că nu reușesc să se readapteze la lumea reală.

— Găsesc viața prea tristă?

— Nu, nu este asta. E ceva mai mult... o chestiune *tehnică*. În interiorul mirajului, legile care guvernează nu sunt aceleași ca aici. Mai întâi, nimeni nu mai îmbătrânește. Cel care a trecut de poarta magică își păstrează aceeași vârstă pentru totdeauna. Devine nemuritor.

Peggy Sue holbă ochii. Îi veni dintr-odată o idee.

— Tu... tu te numești Sebastian, îngăimă ea. Bătrânul Paco mi-a spus că fratele lui mai mare se numea așa. Și tu ai locuit în Villa Verde, ca și el... *Doar nu ești...*

Adolescentul clătină trist din cap.

— Sunt fratele lui Paco, confirmă el. Am trecut pragul mirajului acum 55 de ani. Dacă socotesc ca în lumea reală, am 69 de ani. Acolo, timpul este nemișcat, nimic nu îmbătrânește. Se poate să rămâi așa cum ești o veșnicie. Lucrurile se strică numai atunci când vrei să te-ntorci.

— De ce? Îmbătrânești dintr-odată? întreabă Peggy cu voce tremurătoare.

— Nu, suspină Sebastian. Dar corpul nu-și poate menține multă vreme coeziunea. Se usucă, se sfărâmă... și se transformă în nisip.

Peggy Sue își înăbuși un strigăt de groază. Tocmai își amintise de peștele galben închis în sertarul de la noptiera ei.

— Știu la ce te gândești, făcu Sebastian. Te-am văzut luând peștele căzut din miraj. N-a mai rămas mare lucru din el acum, nu-i așa? Nimic, decât un pumn de nisip. Ca să-ți spun tot, există riscul să mi se întâmple și mie același lucru în scurt timp. Este pedeapsa întoarcerii... neplăcutul inconvenient care-i așteaptă pe toți fugarii. Ne uscăm.

— Vă uscați? repetă Peggy, nu foarte sigură c-a înțeles bine.

— Da, mormăi adolescentul. Nu mai sunt o ființă umană. Astăzi trebuie să plătesc prețul nemuririi. *Sunt făcut din nisip...*

— Ce?

— Tot ce scapă din miraj capătă consistența deșertului. Când apa se scurge din trupul nostru, începem să ne fărâmițăm. Ai văzut, cred, un castel de nisip pe plajă? Câtă vreme este ud, este frumos, dar imediat ce se usucă, turnurile i se dărâmă. Într-un final, când este foarte uscat, o pală de vânt îl împrăștie. Nisipul deșertului e tot ce rămâne din oamenii care au încercat să fugă din miraje. Ei s-au transformat în statui de nisip uscat... prea uscat. Așa că vijelia îi împrăștie după bunul ei plac.

— Bine, spuse repede Peggy. Apa... n-ai băut-o, te-ai udat cu ea, așa este?

— Da, ca să-mi mențin coeziunea internă. Atâta vreme cât sunt ud, nu mă împrăștiu, dar, cum încep să mă usuc, e un coșmar... Pot să mă fac firimituri la cel mai mic gest. Cel mai rău este că în timpul zilei se face foarte cald în hangare și că apa cu care sunt impregnat se evaporă rapid.

Cu riscul de a se dovedi nepoliticoasă, Peggy Sue nu se putu abține să nu examineze brațul băiatului. Înțelegând ce făcea, băiatului îi scăpă un râs trist.

— Oh, spuse grăbit, în momentul ăsta nu se vede. Tocmai am absorbit conținutul găleții, iar căldura s-a potolit. Acum par un om cu totul obișnuit. Poți să-mi atingi mâna, n-o să vezi vreo diferență. Lucrurile se strică atunci când încep să mă usuc. Pielea mea devine aspră, zgrunțuroasă. Vocea mi se schimbă. Dacă mă împingi, brațul se fărâmă și se transformă în praf... Vezi, nu sunt un dușman prea periculos!

Peggy Sue simți un nod în gât. Găsea toate astea îngrozitor de triste. Ar fi vrut să-l ajute pe Sebastian, dar nu știa cum să-i îmbunătățească situația.

— Te poți vindeca? întrebă ea.

— Da, rânji adolescentul, dacă mă întorc de unde am venit... în interiorul mirajului. Acolo o să redevin nemuritor, ca și ceilalți.

— De ce-ai plecat?

Sebastian se strâmbă. Cu ocazia asta, Peggy remarcă pielea lipsită de suplețe, ridurile adâncite de mica lui strâmbătură aveau nevoie de multă vreme ca să se șteargă.

— E complicat, suspină el. Poate ești prea tânără ca să-nțelegi.

— Avem aceeași vârstă! ripostă fata.

— Un fel de-a spune! izbucni în râs băiatul înainte de a relua pe un ton mai jos: voiam să-mi revăd familia, mai întâi... apoi, după o vreme, nu mai e prea distractiv acolo. Lucrurile nu merg foarte bine. Intenționez să-i previn pe ceilalți copii. Să le spun să nu intre în miraje. Puțin cam pretențios din partea mea. Am acționat sub un impuls. În țara viselor, obiceiul de a chibzui dispare. Nu vezi anii cum trec, pentru că nu există timp. Ai impresia că ești acolo numai de o lună, câtă vreme pe Pământ s-au scurs douăzeci de ani.

E o altă lume. Mirajele vă deschid porțile unor universuri care sunt ca niște parcuri de distracție. Nu te gândești decât să te joci, să te distrezi... și fiecare joc este și mai nostim decât precedentul. Nu obosești niciodată. Poți să înfuleci fără să te îngrași, bunătațile nu lipsesc. Poți să-ți asumi riscuri nebunești fără să ți se întâmple vreodată vreun accident. Este... este imposibil de descris.

Vocea începea să-i tremure.

— Eram foarte sărac, explică el coborând ochii dintr-odată. Veneam dintr-un sat unde puteai să crăpi de foame. Viitorul care mi se deschidea în față nu era foarte promițător. Nu voiam o astfel de viață. N-aveam intenția să mă spetesc muncind pentru un salariu de mizerie și să mor înainte de vreme, obosit de-o viață plină de privațiuni. Un indian de pe colinele sacre mi-a vorbit de mirajele magice... de porțile care se deschideau ici-colo, la întâmplare, în drum. Mi-a explicat că, odată ajuns acolo, nu mai puteam să mă întorc și că nisipul deșertului este făcut din resturile fugarilor care au încercat să scape din capcana aurită a universurilor paralele. Dar puțin îmi păsa. Orice era mai bun decât ce-ar fi urmat să trăiesc eu. Atunci, cu prima ocazie, am făcut pasul.

— Și iată-te înapoi..., concluzionează Peggy.

— Da, admise Sebastian. Cel mai rău e c-am impresia că n-am plecat decât de-o săptămână. Când văd cum a ajuns fratele meu mai mic, Paco, îmi vine să leșin.

Se așeză, cu spatele rezemat de fuzelajul avionului.

— Când vorbesc, mă usuc, spuse el în silă. Dacă voi continua, limba o să mi se transforme în praf pe fundul gurii. Întoarce-te mâine... și adu apă, multă apă. Acum soarta mea e în mâinile tale. Tu alegi dacă vrei să trăiesc.

— O să te ajut, murmură fata. Vrei să-l anunț pe Paco? Poate o să știe mai bine cum să te salveze.

— Nu chiar acum, vorbi grăbit Sebastian. Mi-e puțin rușine. Știu că i-am făcut necazuri... dar nu m-am gândit că anii or să treacă atât de repede.

— Cum vrei, admise Peggy Sue. O să ne gândim împreună la ce este mai bine să facem. Până atunci, o să merg să aduc apă. În felul ăsta, o să poți înfrunta ziua de mâine fără probleme. Încearcă să nu te vadă tatăl meu, o să se întrebe ce faci în întuneric.

— Nu pot să ies când este soare, făcu Sebastian. Apa pe care o am în corp s-ar evapora în zece minute și m-aș transforma în pulbere înainte să fac jumătate din drum.

— Înțeleg, șopti Peggy Sue. O să facem ce trebuie ca să evităm asta.

Ar fi stat de vorbă cu Sebastian toată noaptea, dar se temea ca Julia sau mami să nu observe absența ei.

— Întoarce-te mâine, încheie adolescentul. Mai am și alte lucruri să-ți spun... De fapt, totul merge prost în interiorul mirajelor. Sunteți amenințați cu toții. Din cauza asta m-am întors, ca să vă spun să fugiți cât încă se mai poate.

COMLOTURI INVIZIBILE

Peggy Sue tremura la gândul ca tatălui ei să nu-i vină ideea de a pune la punct avioanele uitate în fundul hangarelor. Era un as al meșteritului, capabil să repare absolut orice. Există unii oameni care nu se pot abține să nu vină în ajutorul tuturor pisicilor pierdute din cartier, Barney Fairway însă, dacă apuca să treacă prin fața unei mașini stricate, se simțea obligat s-o repună în funcțiune. Un asemenea dar se dovedea foarte practic pe aerodrom, unde totul se desfăcea în bucăți. Dar Peggy știa că, odată turnul de control reparat, se va apuca de avioane... și-l va descoperi pe Sebastian.

Îi era greu să descâlcească ce simțea pentru acest băiat ciudat. Într-un fel era enervant, prea autoritar, dar vedea clar că-i era frică și asta o făcea să devină mai blândă cu el.

— S-a băgat într-o chestie urâtă, mârâi câinele albastru, căruia îi ceruse părerea. Dacă nu va avea destulă apă ca să-și mențină gradul de umiditate internă în limite acceptabile, sigur va sfârși la fel ca peștele galben din sertarul noptierei tale. Totul se explică acum: iată de ce aveam impresia că nisipul e viu și de ce auzeam văicăreli. Când acești fugari se risipesc, nu mor. Se desfac și se amestecă printre cei care i-au precedat.

— Am convingerea că bătrânul Paco ar putea să-l ajute, spuse Peggy. O să-l ia pe Sebastian la el, o să-l ascundă într-o cameră întunecoasă și o să-i dea atâta apă cât are nevoie.

Pronunțând aceste cuvinte, își dădu seama că asta n-ar fi fost o existență prea plăcută. De fapt, Sebastian nu mai putea trăi printre oameni; acum, că trupul lui era modificat, el era condamnat să se întoarcă în miraj. Crezuse că se eliberează de

realitate plonjând în iluzie, dar iluzia exercita acum asupra lui o tiranie cu mult mai teribilă decât cea a lumii reale.

*

Peggy decise să sune la băcănie și să facă o nouă comandă de alimente. La sfârșitul conversației, îl rugă pe patron să-l trimită pe Paco, la fel ca data trecută. Spera că bătrânul va avea vreo idee ca să descurce situația. Când camioneta mexicanului se opri între hangare, se duse în întâmpinarea lui, cu un nod în gât. Ce trebuia să-l anunțe nu era deloc ușor.

— Sebastian s-a întors, murmură ea. A scăpat din miraj. Dar o să aveți o surpriză ciudată... nu... nu e într-o stare fizică prea bună.

Gura bătrânului începu să tremure. Făcu un efort să se stăpânească.

Se strecură în hangar. Căldura era infernală, pentru că soarele încingea tabla de mai multe ore. De altfel, Sebastian tocmai se pregătea să-și facă un duș, udându-se cu ajutorul unei stropitori. Curios, apa nu se scurgea pe pielea lui sau pe haine, *ea pătrundea în corpul lui*.

„Este ca un burete, gândi fata. Un burete uscat căruia îi va fi mereu sete.“

Zărindu-l pe Paco, Sebastian se strâmbă.

— Tu l-ai adus! strigă el mânios, dând cu ochii de Peggy. Nu vreau să mă vadă în starea asta.

— Numai el ne poate ajuta, pledă adolescenta. Calmează-te!

Sebastian coborî privirea, fără să îndrăznească să-și privească fratele în față. Bătrânul dădu să-l cuprindă în brațe, dar Sebastian făcu imediat câțiva pași înapoi.

— Nu, strigă el, nu mă atinge. Apa îmi face corpul maleabil. O să mă deformezi... urma mâinilor tale o să se imprime în carnea mea și n-o să se mai șteargă. Asta e. Trebuie așteptat să mi se restabilească coeziunea internă.

— Nu te-ai schimbat, murmură bătrânul cu o voce tremurândă.

— Este adevărat, rânji Sebastian. Nu voiam să devin adult. Voiam să mă distrez veșnic. S-ar putea spune c-am căpătat ce mi-am dorit!

Ridică ochii și-l cercetă pe Paco.

— Sunt bătrân, nu? șopti acesta din urmă.

— Da, admise fratele lui. Dar pe interior ești mai solid decât mine. Eu nu-s decât o mână de nisip care se poate risipi în orice clipă... Peggy Sue nu te-a pus la curent?

— Nu.

Cu o voce ștearsă, adolescentul îi explică bătrânului ceea ce fata știa deja. Paco nu păru deloc surprins.

— Nu mă mir, zise el când „tânărul“ lui frate termină de povestit. *Bruja*, vrăjitoarea din Villa Verde, prezisese asta. Știam de multă vreme că nisipul este viu. Cum aș putea să te-ajut?

— Nu pot fi ajutat! se agită Sebastian. Văd că tot nu înțelegeți. Pentru voi am venit, ca să vă previn. Toți sunteți în pericol, voi... *ființele umane*. Mirajele își vor intensifica acțiunea și vor încerca să captureze cât mai mulți oameni cu putință.

— Deja au încercat să pună mâna pe mine, de două ori chiar, confirmă Peggy.

— În ce scop? se neliniști Paco.

— Acolo, în interiorul universurilor paralele, este război, șuieră Sebastian. Totul e distrus. Cei care trec pragul unui miraj cred atunci că intră într-un univers minunat, dar, în realitate vor fi folosiți ca soldați, ca să dea bătălii îngrozitoare... confruntări magice despre care voi n-aveți idee măcar.

— Un război? se miră Peggy Sue. N-ai putea să ne spui mai multe?

Sebastian făcu un gest de descurajare.

— OK, acceptă el. Există undeva un demon adormit. Acest demon visează și fiecare din visele

lui creează o lume feerică. Se poate intra în aceste lumi când se întredeschide poarta unui miraj... Dar, vai, de ceva vreme, demonul are coșmaruri, iar universurile cărora le dă naștere au devenit infernuri unde războiul face ravagii. Din acest motiv, oamenii caută să scape... și se transformă în pulbere de îndată ce revin în lumea reală. Tot din cauza asta, mirajele apar din ce în ce mai des. Vor să recruteze noi soldați, prin toate mijloacele.

— Exact, spuse Peggy. Mi s-a promis c-o să devin sirenă.

— Minciuni! se repezi Sebastian. Nimic altceva decât minciuni! Dacă treceai pragul, te-ar fi încorporat imediat într-un batalion de înotători de luptă. Din cauza asta m-am întors. Oamenii trebuie să știe ce se întâmplă.

— Nimeni n-o să ne creadă, suspină Paco. Știu eu ce zic. O spun în zadar. De la dispariția ta, tot spun în stânga și-n dreapta, dar degeaba. Lumea mă consideră un nebun bătrân, asta-i tot ce-am reușit să fac.

— Cum se poate pune capăt acestui război? întrebă Peggy.

— Ar trebui trezit demonul, spuse adolescentul, să fie trezit din coșmaruri. Totul ar intra în normal. Dar nu-i ușor să-i deschizi ochii. Îl apără o armată întreagă. Iată de ce a izbucnit războiul. Soldații veghează asupra lui. Sunt în stare de orice pentru ca nimic să nu tulbure somnul stăpânului lor.

— Și nu-și dau seama că lucrurile s-au schimbat între timp? interveni Peggy. Că lumile minunate au devenit infernuri?

Adolescentul ridică din umeri.

— Nu sunt ființe umane, murmură el. Sunt niște creaturi... *indescriptibile*. Fac ceea ce li s-a ordonat să facă, fără să-și pună întrebări. Și în acest timp demonul continuă să doarmă... să aibă coșmaruri, să creeze noi monștri.

— Trebuie să elaborăm un plan de bătaie, zise Peggy hotărâtă. Nu putem lăsa mirajele să-i

captureze pe toți oamenii din regiune. Deocamdată, trebuie să te ascunzi mai bine decât aici. Paco, de ce nu-l iei pe Sebastian la tine?

Bătrânul scutură din cap.

— Nu, spuse el, ar fi prea periculos pentru el. Ar fi considerat ca un vampir. Ți-am spus deja, în satul meu există o *bruja*, o vrăjitoare, o să simtă imediat că Sebastian nu-i cu adevărat om. O să-i pună pe oameni să-l lege în soare pentru ca apa din organismul lui să se evapore. Pentru moment, este mai bine să rămână aici.

— Și... familia noastră? întrebă timid adolescentul. Părinții... Adelina, sora noastră. Ce s-a întâmplat cu ei?

Paco lăsă capul în jos.

— Tata și mama au murit, cum bănuiești și tu, răspunse bătrânul. E multă vreme de-atunci. Adelina și ceilalți puști din gașca ta te-au imitat... băieți, fete. Și ei, cu toții, au ales să plonjeze în inima mirajelor. Sunt singurul care a rămas în lumea reală. Mi-am petrecut viața punându-i pe oameni în gardă în legătură cu acest pericol, dar tinerii sunt prăzi ușoare, se lasă ușor încântați.

— Este vina mea, spuse Sebastian. N-ar fi trebuit... M-am întors să le spun să nu mă imite. Nu m-am gândit c-o s-ajung prea târziu.

Paco puse mâna pe umărul fratelui său, încercând să-l consoleze. O retrase imediat, cu o tresărire de uimire. Sebastian îi aruncă o privire tristă.

— *Se simte, nu?* întrebă el grăbit. Dacă sunt atins, se poate ghici că sunt făcut din nisip... Este din cauză că apa mai are puțin până să se evapore. Privește: degetele tale au lăsat urme în „pielea“ mea.

Peggy apucă stropitoarea, era aproape goală. Ieși s-o umple. În prag se ciocni de câinele albastru, care refuzase să intre în hangar.

— Faci o prostie, îi spuse el în gând. O să te lași atrasă într-o aventură care nu te privește. De parcă

n-ai avea destule necazuri cu fantomele!

— Nu pot să stau cu brațele încrucișate, ripostă ea. Asta privește pe toată lumea. N-ai văzut? Erai acolo când mirajele au încercat să mă captureze.

— Da, mârâi animalul. Dar e periculos. Și poveștile astea cu demoni mă înspăimântă. Cred că Sebastian nu ne spune tot. Cred că lucrurile sunt mult mai grave decât lasă el să se-nțeleagă.

— Totuși, a vorbit despre un infern...

— Da, ei bine, eu cred că-i și mai rău decât infernul.

*

Trebuiră să se despartă. Paco urcă din nou în camionetă. Cu toate că umbra borului de la pălăria de pai îi ascundea fața ridată, Peggy Sue îl văzu plângând.

— Ai grijă de el, îi șopti adolescentei, băgând cheia în contact. Știu că locul lui nu e în lumea noastră, dar n-aș vrea să-l pierd atât de repede... a... a doua oară.

Peggy îi strânse mâna cu duioșie. Și ea se simțea pe punctul să izbucnească în plâns.

Imediat ce vehiculul plecă, se grăbi să se-ntoarcă în turnul de control. Nu putea să-și petreacă toată ziua afară, în timp ce familia ei se chinuia să pună la punct noua locuință.

*

În timp ce mergeau la masă, mami spuse în-ciudată, plină de supărare:

— Nu mai e apă!

Tata se duse imediat la chiuvetă ca să verifice robinetele și instalațiile. Julia, care ieșea de la toaletele cantinei, confirmă că lavabourile au încetat și ele să funcționeze.

— La naiba! mormăi tati. Alimentarea generală este defectă.

— E grav? întrebă mami.

— Da, îi răspunse soțul. Aerodromul e legat de oraș printr-o canalizare care are mai mult de 50 de kilometri. Defecțiunea s-a putut produce oriunde între locul ăsta și stația de distribuție. O să-l sun pe șerif. Fără apă, situația va deveni curând de nesuportat. Trebuie reparată.

În timp ce vorbea, puse mâna pe telefon. Ducând receptorul la ureche, se strâmbă.

— N-are ton, anunță el. Linia este tăiată. Nu face nimic, o să iau mașina și o să cobor în oraș.

— Asta e! țiță Julia. Și dacă faci până pe drum, rămânem aici să murim de sete!

— Destul! interveni mami. N-are rost să vedem totul în negru. Nu-i decât un incident. Imediat ce tatăl tău o să-l anunțe pe șerif, totul o să reîntre în normal.

Dar privirea îi trăda neliniștea.

Peggy se gândi că mașina familiei nu era în stare bună. Își aminti că la venire fusese nevoie să oprească de mai multe ori ca să lase motorul să se răcească. Tati luă două sticle de apă minerală și se îndreptă spre parcare. Mami, Julia și Peggy Sue se luară după el.

Dar, vai, când Barney Fairway vru să pornească motorul, nu se întâmplă nimic.

— La naiba! mormăi el. E un complot!

Sărind jos, ridică de capotă și înjură.

Nu mai avea motor. Cineva îl smulsese, lăsând în cutia metalică un smoc de fire, de tuburi rupte, din care picura ulei și benzină.

Cine să fie atât de puternic încât să ia un motor sub braț, ca pe-o amărâtă de pâine?

— E o lovitură pusă la cale, scârțâi vocea câinelui albastru în mintea lui Peggy Sue. Apa nu curge, telefonul e tăiat, mașina e sabotată. Vor să ne izoleze, asta-i sigur. Dar de ce?

O anume stupoare îi cuprinse pe cei mari. La început, tati se încăpățână să găsească motorul — trebuia să fie undeva, nu? —, dar se supuse, până la

urmă, evidenței. Hoțul luase cu el motorul, nu se știa unde se dusesse. Mai mult, nu exista urmă de pneuri imprimate în praful parcării... și nici urme de tălpi care să ducă spre deșert.

— Ai zice că și-a luat zborul, mormăi tati uimit.

Peggy strânse din dinți. Vechii ei dușmani, Invizibilii, ar fi fost în stare să pună la cale o asemenea glumă. Instinctiv, privi în jurul ei și ciuli urechea în speranța că le va auzi râsul sarcastic, dar nu se auzea nimic... decât liniștea deșertului. Enormă, apăsătoare.

*

— Trebuie să estimăm ce rezerve de apă mai avem, decretă mami. Și să-ncepem să raționalizăm. Aici se bea mult. Dacă nimeni nu ne vine în ajutor, o să avem o mare problemă.

— O să mă duc în oraș pe jos, decise Barney Fairway. De aici până la bufet, trebuie să fie șaiszeci de kilometri, cel mult.

— În deșert înseamnă enorm, suspină mami. Nu se înaintează repede sub un asemenea soare. O să-ți fie greu să faci și trei kilometri pe oră. Adică douăzeci și opt de ore de mers în total. În afară de asta, trebuie să iei de băut... Cel puțin zece litri de apă sau o să te prăbușești complet deshidratat.

— O să-mi petrec noaptea verificând canalizarea, spuse tati. Poate e o șansă ca defecțiunea să se fi produs în apropierea aerodromului.

Peggy Sue nu credea asta. Căpătase de-acum o certitudine: totul fusese planificat ca să-i rupă de restul lumii.

*

Peggy Sue și Julia făcură listă cu proviziile lichide de care dispunea familia. Sifon, apă minerală, bere... totul a fost notat, dar asta nu reprezenta mare lucru, ținând cont de dogoarea ce-i învăluia și de setea de nesuportat pe care-o

provoca. Chiar rămânând ascunși la umbră, fără să se miște, limba li se asprea.

— E rău, mormăi Julia. Nu vom rezista mai mult de trei zile sau patru... și asta dacă ne abținem. Or, cu cât bei mai puțin, cu atât îți e mai sete. Într-un final, o să fim preocupați numai de asta.

Peggy Sue se gândea mai ales la Sebastian. Cum să-l mai stropească în aceste condiții? Părea foarte dificil și avea inima strânsă din cauza asta. Nu putea să nu și-l imagineze pe adolescent uscat... împrăștiindu-se într-o pală de vânt.

— La ce visezi, prostuțo? îi aruncă Julia. Ce mutră de zăpăcită ai!

*

Tati caută în van o scurgere în jurul aeroportului. Nu detectă nicio pată de umiditate care să întunece nisipul.

— S-a întâmplat mai departe, se împacă el cu gândul. Nu-i nimic de făcut, o să trebuiască s-o pornesc la drum de dimineață. Șaizeci de kilometri. Până la urmă, nu-i un capăt de țară, o să ajung eu.

Lui Peggy îi era foarte greu să-și ascundă neliniștea. Imediat ce avu un moment liber, se duse în hangar ca să-i spună vestea proastă lui Sebastian.

— Mă așteptam la asta, spuse băiatul. Totul este îndreptat împotriva mea. Ei fac asta ca să mă oblige să mă-ntorc.

— Cine sunt „ei“ ăștia? întrebă Peggy Sue.

— Generalii care luptă împotriva demonului, explică adolescentul. Lipsindu-mă de apă, nu-mi lasă decât două soluții: accept să mă transform în praf sau mă întorc de unde am venit, ca să reiau lupta de acolo de unde am lăsat-o.

— Îți dau porția mea de apă, propuse Peggy Sue. Asta o să te-ajute.

— E drăguț din partea ta, răspunse Sebastian, zâmbind, dar, pe de o parte, n-o să fie de-ajuns, și, pe de alta, nu vreau să te deshidratezi și tu.

— Tata o să-ncerce să ajungă în oraș pe jos, anunță fata. E solid și rezistă la drum. Cu puțin noroc...

— Să aibă mare grijă! strigă băiatul. Nu vezi că-i o capcană? O să-ți spun ce se va întâmpla dacă pleacă. Când o să fie obosit și o să-i fie foarte sete, o să-i apară un miraj, o să-l facă să vadă mii de minunății... o să sufere atât de tare de căldură, că n-o să se poată împiedica să nu intre. Este mare, puternic, exact genul de soldat pe care vrea să-l recruteze comandamentul forțelor armate din țara viselor.

— Atunci ce-i de făcut? întrebă Peggy alarmată.

— Singura noastră șansă ar fi ca Paco să ia camioneta băcanului și să ne facă o vizită, dar nu prea cred.

— Să se ducă tata, mai bine, la Villa Verde?

— N-o să găsească satul, e prea complicat. O să se piardă în deșert. Nu sunt panouri indicatoare, nimic...

Cei doi adolescenți rămaseră tăcuți, apoi Sebastian ridică brusc capul, de parcă i-ar fi venit o idee.

— Este un izvor de apă, îmi amintesc! se precipită el. La nord de pista de zbor, la trei kilometri. Dacă furtunile de nisip nu l-au astupat, trebuie să fie tot acolo.

— S-ar putea merge acolo după căderea nopții, propuse Peggy. O să-mi arăți drumul și eu o să mă duc cu gălețile.

— De acord, spuse Sebastian. Când familia ta va adormi, vino să mă cauți.

Căinele albastru nu era de acord cu toate manevrele astea... Oare era și gelos pe prietenia care se năștea între stăpâna lui și evadatul din miraj?

— Și ce-o să se-ntâmples dacă vă pierdeți? mârâi el.

— Să vii cu noi, spuse Peggy Sue. Ești câine, nu? Ai miros, o să găsești drumul.

— Am miros în vremuri normale, o corectă animalul. Dar aici totul merge pe dos. Simt că se petrece ceva în umbră. De două ore am impresia că sunt încercuit.

— Încercuit?

— Da, ca și cum niște creaturi s-ar apropia pe furiș de jur-împrejurul nostru... creaturi neverosimile, dar care mă înspăimântă.

*

În timpul mesei de seară fu o liniște apăsătoare. Fiecare mesteca evitând să-și privească vecinul, tati făcea eforturi să pară încrezător în viitor, dar nici soția lui, nici fetele nu puteau fi păcălite cu prefăcătoria asta.

— Un somn bun în noaptea asta o să-mi refacă forțele, spuse el. În orice caz, n-o să pot pleca pe întuneric beznă. Nu cunosc regiunea și poate m-aș rătăci. Măine o să-mi fie cald, dar o să văd pe unde merg în schimb.

— Oricum, să fii atent, da? murmură mami, încercând să nu-și trădeze prea mult îngrijorarea.

După apus, Peggy Sue își puse pantofii de drum și bluzonul. Își trase niște mănuși, din cauza găleților care, odată pline, aveau să-i taie degetele.

„N-are rost să mă bazez pe Sebastian, gândi ea. Face pe fanfaronul, dar nu-i destul de puternic ca să mă ajute. Când ești făcut din nisip umed, nu-ți poți permite să faci pe forțosul.“

Adolescentul aștepta în pragul hagarului. De cum o văzu, o luă la drum. Înainta cu atenție, ca un convalescent.

— Mi-e frică de vânt, mărturisi el când Peggy Sue îl ajunse din urmă. Dacă se stârnește, poate să mă spulbere... Nu sunt destul de solid ca să-l

înfrunt. Știi, un vânt mai puternic ar putea să-mi șteargă trăsăturile feței...

— N-ai decât să te ascunzi în spatele meu, îi propuse fata. O să te apăr.

Sebastian îi mulțumi, dar Peggy înțelese că nu prea îl încânta ideea de a fi salvat de-o fată. Băieții sunt toți la fel!

O luară în direcția nord, câinele albastru mergând mărunțel în urma lor. Numai pașii lui Peggy Sue făceau zgomot pe pista de zbor. Sebastian se deplasa producând un fel de fâșâit uscat.

„Se usucă deja, gândi adolescenta. Măcar de-am găsi izvorul de apă.“

A te înfunda în deșert în plină noapte însemna să te arunci cu ochii închiși într-un butoi cu smoală. Nicio rază nu lumina drumul. Peggy nu prea se simțea în apele ei.

— Știi încotro mergi? întrebă ea după câteva minute.

— Da, spuse băiatul. Este adevărat că vântul mă poate risipi ca pe un banal castel de nisip, în schimb am mici puteri, cum ar fi vederea prin întuneric. Suntem pe drumul cel bun, recunosc locul.

— *Creaturile*, se auzi dintr-odată vocea câinelui albastru în mintea lui Peggy. *Ne încercuiesc...* Sunt aici. Emit unde mentale care-mi zgârie creierul.

— Sebastian, șopti Peggy apropiindu-se de băiat. Câinele meu spune că suntem prinși în capcană de creaturile telepate. Știi cumva despre ce-i vorba?

— Da, șopti adolescentul. N-am vrut să-ți spun ca să nu te îngrijorez. Sunt mâncătorii de speranțe.

— Ce-i ăla mâncător de speranțe?

— Un fel de crab mare care se confundă cu pietrele. N-are clești, dar armele lui sunt mult mai de temut. Emite unde care distrug în inima oamenilor orice bucurie, orice speranță. Au

obiceiul să-i trimită înainte ca să-i deprime pe oameni, să le anuleze combativitatea. După două zile de tratament de-ăsta, nu te mai interesează nimic, devii trist, totul te plictisește.

— OK, înțeleg, completă Peggy. Atunci intră în scenă mirajele.

— Da, confirmă Sebastian. Când oamenii sunt triști, abătuți, cedează ușor tentației; nu trebuie insistat prea mult ca să-i vezi sărind cu amândouă picioarele odată în primul miraj care se deschide înaintea lor.

— Mâncătorii de speranțe..., repetă fata.

— Da, dar sunt supranumiți și „animalele cenușii“, pentru că îți umplu capul de gânduri triste, mohorâte, care te fac să vrei neapărat să-ți schimbi existența, să fugi nu contează unde, numai altfel să fie.

— Pentru noi i-au trimis?

— Bineînțeles. Pentru tine și părinții tăi. O să fie greu să le rezisti, dar o să te ajut. Lucrează toată noaptea, îi bombardează pe ai tăi cu unde negative care o să-i contamineză în somn. Mâine-dimineață o să-i găsești deprimați, incapabili să ia cea mai neînsemnată decizie, fără să le mai pese de nimic. Pe mine nu mă pot atinge, pentru că aparțin lumii mirajului, dar tu, părinții tăi și câinele reprezentați țintele ideale.

— Și cum li se poate rezista?

— Să nu dormi niciodată. În stare de veghe, nu reușesc să-ți transmită infiltrațiile mentale, dar, cum închizi ochii, ești terminat, tristețea ți se înfinge în inimă. Acum, destul cu vorba, să ne grăbim, corpul meu e din ce în ce mai friabil. Mi-e greu să vorbesc.

Peggy Sue observase deja. De la un timp, cuvintele pronunțate de Sebastian deveniseră dificil de înțeles. Continuară deci să meargă în tăcere.

— Îi vezi pe crabi? îl întrebă în gând pe câinele albastru.

— Așa cred, răspunse animalul. Sunt niște pietre mari cu labe. Ai zice că sunt pietre cenușii. Sunt... enorm de mulți! La naiba, cum o să facem să-i omorâm?

— Încă nu știu, recunosc adolescența, dar un lucru e sigur: nu se pune problema să ne lăsăm!

Când se aflau la jumătatea drumului spre oază, vântul se porni și Sebastian scoase un geamăt de groază.

— Fața mea! gâfâi el, simt cum mi se mișcă nasul! Repede, apără-mă!

Peggy făcu din trupul ei un ecran pentru a-și proteja tovarășul. Vârtejul îi arunca praful și pietricelele în plină figură; trebuia să închidă ochii ca să n-o orbească.

— E bine așa? strigă ea, fără să obțină vreun răspuns.

Își imagina deja trăsăturile lui Sebastian șterse. Nasul aplatizat, urechile roase.

Vântul deșertului se stinse la fel de repede cum se pornise. Peggy aprinse lanterna și-l lumină.

— Nu-i așa că sunt îngrozitor? întrebă Sebastian cu o voce mult mai puțin sigură decât de obicei.

Peggy proiectă lumina lanternei pe el. Nasul băiatului era ușor strâmbat și urechea dreaptă micșorată, totuși, n-avea nimic monstruos. Aceste mici imperfecțiuni îi dădeau adolescentului un farmec puțin „șmecheresc“, pe care nu-l avea înainte.

— Merge, suspină ea. Cred că ești încă pe gustul multor fete, dar n-ar trebui ca asta să se întâmple prea des.

— Am nevoie de apă, gemu adolescentul. Sunt pe cale să mă risipesc. La următoarea rafală, o să mi se împrăstie tot capul.

În sfârșit, ajunseră la oază. Peggy Sue își imaginase locul cu un frumos pâlc de palmieri, dar se înșelase. Nu era decât o groapă în pământ, plină

cu apă tulbure, și trei cactuși. N-avea nimic romantic. De altfel, trebui să-și dea drumul în baltă, încercând să umple gălețile, căci pereții gropii erau abrupti.

— Stropește-mă, o imploră Sebastian în timp ce urca înapoi. Nu mai am puterea să mă ridic, oricare fi.

Peggy îl stropi ca pe-o plantă. Corpul băiatului absorbi lichidul până la ultima picătură.

— E mai bine, suspină el după o tăcere de mai multe minute. Firele de nisip se „cimentează” între ele. Mă simt mai solid. Mulțumesc că m-ai ajutat.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Peggy Sue. O să fie mai greu cu gălețile pline, dar o să poți să-nfrunți ziua de mâine.

— După eforturile astea, făcu băiatul, o să fii obosită și o să vrei să dormi... este normal, dar încearcă să rezisti, căci animalele cenușii vor profita ca să se insinueze în mintea ta.

— O să mă apere câinele, afirmă fata, ca să-și dea curaj. Este telepat.

— Știu, spuse Sebastian. Nu uita că eu nu sunt chiar o ființă umană. Îl aud când îți vorbește.

— A, da? făcu adolescenta (puțin geloasă că nu era singura care avea puterea de a dialoga cu animalul). Orice-ar fi, câinele meu o să repereze gândurile crabilor mâncători de speranțe și o să-i muște ca să-i pună pe fugă.

— Îți doresc foarte tare asta, suspină Sebastian. Dar, vai, și el va trebui să doarmă.

— Să ne întoarcem, decise Peggy. Înghețăm aici.

Efectiv, dârdâia, dar nu știa dacă de frig sau de frică.

8

ASEDIAȚI!

Tulburată de aceste aventuri formidabile, Peggy Sue nu trebui să facă prea mare efort ca să n-adoarmă. Lungită în pat, „vorbi“ îndelung cu câinele albastru, pe care sosirea animalelor cenușii îl înnebunea.

— Ești telepat, îi repeta fata. N-ai decât să păzești intrarea în capul meu, așa cum se păzește o casă.

— Înțeleg ce vrei să spui, răspunse animalul, dar nu sunt sigur că la jocul ăsta sunt la fel de tare cum sunt crabii. Ei sunt soldați antrenați, nu ca mine.

Când soarele se înalță, Peggy își împiedică un prim căscat. Pleoapele i se făceau ca de plumb.

— E timpul să beau o cafea foarte tare, se gândi ea. Apoi o să merg să-l văd pe Sebastian, ca să-l întreb cum să lupt împotriva animalelor cenușii.

Se apropie de fereastră și încercă să-i depisteze pe asediatori. O mulțime de pietre mărgineau pista de zbor. Trebui să renunțe.

— Tu le-ai văzut? îl întrebă pe câinele albastru.

— Le-am mirosit, răspunse el. Niciunul dintre ele n-are aceeași formă ca vecina ei. Camuflajul animalelor cenușii e perfect. Dacă nu le surprinzi când se mișcă – chiar când își scot labele – ești convins că ai în față o piatră.

— Sunt mari?

— Sunt de toate mărimile. Ca tunurile într-un batalion de artilerie.

— Nu sună prea bine!

— Încerc să te previn, asta-i tot. Poate ar fi mai indicat să plecăm de-aici.

Refuzând să asculte aceste propuneri defetiste, Peggy Sue ieși din cameră și coborî în cantina

piloților, pe care familia o folosea acum ca bucătărie.

Prepară micul dejun, mirându-se că n-o găsisese pe mami lângă cuptor. Mami făcea mereu un titlu de glorie din faptul că se scula înaintea tuturor. Așa ar fi trebuit să se-ntâmpale și astăzi. *Mai ales astăzi*, când tati plănuise să traverseze deșertul pe jos!

Adolescenta puse fața de masă. În cantina goală, cel mai mic zgomot rezona. Timpul trecea... și nimeni nu se arăta. Începea să se-ngrijoreze, când tati, mami și Julia coborâră târându-și picioarele. Păreau pe jumătate adormiți, rătăciți. Se așezară la masă, mormăind.

Tata scoase un căscat fără sfârșit.

— Sunt zdrobit, mormăi el. Mi-e o lene îngrozitoare. Nu cred c-o să plec astăzi.

Mami și Julia abia dacă-l ascultau. Păreau amândouă cufundate în gânduri negre.

— Și ce? suspină Julia. Oricum asta nu folosește la mare lucru. O să faci o insolație...

— Sau o să fii înțepat de un scorpion, adăugă mami.

— E adevărat, admise tati. Dacă trebuie să închidem ochii aici, aici i-om închide, nu câștigăm nimic dacă ne agităm ca disperații.

— Bine spus! mormăi mami. Ce e scris e scris.

Peggy Sue, care turna cafeaua în cești, înțepeni.

— *Hei!* strigă ea. Nu vă dați seama că în curând o să rămânem fără apă dacă nu ne mișcăm mai repede!

— Nu te amesteca, mormăi tatăl ei. Astea sunt probleme pentru oamenii mari, ești prea mică să poți înțelege.

— Sunt destul de mare ca să știu c-o să murim de sete, ripostă ea.

— Destul, interveni mama, nu-i răspunde așa tatălui tău! Nu vezi că în dimineața asta suntem obosiți? Joacă-te afară cu câinele tău.

Peggy puse cafetiera în mijlocul mesei, cu inima cuprinsă de un presentiment rău.

„Nu sunt în starea lor normală, gândi ea. Ai zice că au o sută de ani! Chiar și Julia!“

— Este efectul animalelor cenușii, murmură câinele albastru. Au fost bombardați în timpul nopții cu unde deprimante. Sebastian nu mințea. Este o otravă mentală care te lipsește de orice combativitate.

*

Spre marea disperare a lui Peggy, dimineața se scurse fără ca lucrurile să se aranjeze, Mami și Julia se ghemuiseră într-un fotoliu și-și petrecură timpul răsfoind reviste vechi (cărora le acordau, oricum, o atenție distrată), iar Barney Fairway... El se plimba de-a lungul pistei, cu ochii pierduți în gol, cu o țigară stinsă în colțul gurii.

Peggy Sue se grăbi să-i iasă înainte.

— Știi, îi spuse ea. Dacă nu vrei să te duci în oraș, există o oază la trei kilometri spre nord. E o mică suprafață de apă. Nu sunt sigură c-o să ne ajungă multă vreme, dar ar putea totuși să ne scoată din încurcătură.

— Hmm? mormăi tati. Da, poate... de ce nu. Dar oare asta e adevărata problemă? Asta e întrebarea. *Merită oare să ne dăm osteneala să continuăm?* Privește unde am ajuns... Aveam și eu o meserie adevărată, acum sunt paznicul unei găuri de șobolani. Nu, poate n-are rost să ne agităm. Și apoi nici nu mai am putere. Am îmbătrânit. Du-te, mă obosești cu întrebările tale.

— Vezi ce ne-așteaptă? scârțâi vocea mentală a câinelui albastru. N-o să putem rezista la nesfârșit fără să dormim. Nici chiar eu nu mă mai țin pe labe. Dacă dormim, ne sculăm în aceeași stare ca ei, cu dorința de a ne arunca într-o fântână.

— O să veghem unul asupra celuilalt, decise Peggy. Dacă dormim pe etape de câte o oră, fără îndoială, avem șansa să scăpăm, animalele cenușii nu vor putea să ne împuie capul.

— Cum să dormim pe etape?

— Da, eu dorm o oră. Și tu mă trezești. Apoi e rândul tău să dormi, și eu te zgâlțâi după șaizeci de minute.

— Crezi c-o să meargă?

— O să vedem. Am găsit un ceas deșteptător vechi în camera mea. Pentru mai multă siguranță, o să-l punem să sune.

Câinele clătină din cap. Cravata care-i atârna la gât era acum galbenă de praf.

— OK, suspină el, să urcăm în camera ta. Nu mă mai țin pe picioare.

Peggy își simțea pleoapele devenind din minut în minut mai grele.

Se întrebă cu câte ore de somn ar trebui să se mulțumească pentru a nu cădea pradă manevrelor mâncătorilor de speranțe.

Odată ajunsă în pat, întoarse ceasul cel mare din tablă, care aparținuse cândva unui pilot, și-l puse pe noptieră. Mai era oare în stare să sune? O să vadă!

— Dormi tu primul, îi porunci ea câinelui albastru. Voi, animalele, aveți mai multă nevoie de somn decât oamenii. Și apoi ești telepat, o să știi mai bine cum să te aperi de incursiunile mentale ale crabilor.

Câinele puse nasul pe labe fără să spună nimic. Zece minute mai târziu, sforăia.

Peggy Sue stătea și-l privea. Ochii îi lăcrimau și căscatul începea să i se înnoade în gât. Asculta tic-tacul ceasului întrebându-se dacă putea avea încredere în el.

În timpul orei care urmă, câinele albastru se agită mult în somn. La un moment dat, clănțănea din dinți ca și cum ar fi mușcat dintr-un animal invizibil. Peggy ațipi de trei ori. În fine, ceasul sună scurtându-i sesiunea de tortură. Animalul tresări, arătându-și colții. Îi trebuiră trei secunde ca să-și amintească unde era.

— Animalele cenușii, anunță el, au intrat în capul meu. Le-am respins cât am putut, dar sunt

foarte puternice.

— Ce-au încercat să-ți bage în cap?

— Că nu sunt decât o corcitură, c-o s-ajung într-un adăpost sau o să fiu devorat de coioți... *că tu nu mă iubești.*

Peggy îl luă pe animăluț în brațe.

— Bineînțeles că te iubesc! îi șopti ea. Ești câteodată nesuferit, dar te iubesc, să nu te îndoiești niciodată de asta.

Câinele albastru o linse pe față.

— Mă tem pentru tine, recunosc el. O să stau de pază în pragul minții tale cât timp o să dormi, îți promit c-o să fac tot ce pot ca să pun monștriiăștia pe fugă.

— Mulțumesc, șopti Peggy Sue.

Apoi întoarse ceasul, reglă soneria... și închise ochii.

Instantaneu, păși în lumea viselor.

*

Câinele o linge, asta o trezi. Nu auzise soneria ceasului (sau poate nu se declanșase...). Nu-și amintea nimic din visele care o vizitaseră, totuși se simțea morocănoasă.

— Potolește-te! îi porunci câinelui, am oroare să fiu linsă pe față. Este respingător. Respirația îți miroase ca o găleată de gunoi!

— Animalele cenușii ți-au pătruns în cap, o anunță animalul. Am mușcat mare parte din gândurile lor... dar unele mi-au scăpat. Au încercat să te convingă că ești urâtă, proastă și că n-o să stârnești interesul niciunui băiat niciodată.

— Fără îndoială că au dreptate, suspină Peggy. De altfel, n-am nevoie de serviciile lor ca să ajung la concluzia asta. Îmi dau seama foarte bine și singură.

Câinele mormăi nerăbdător.

— Revino-ți! strigă el. Trebuie să rezisti. Trebuie să rezistăm... Știi foarte bine că motivul

este hipnoza. Dacă te lași, or să reușească să te convingă și că ești o tartă cu mere!

— De acord, suspină fata. E rândul tău să dormi.

Constată cu amărăciune c-o părăsise elanul.

Gândurile negre i se strecurau în minte ca niște șerpi leneși. Se temea să se culce din nou... chiar dacă tare simțea nevoia.

Când câinele albastru se trezi, era într-o dispoziție proastă.

— M-am săturat să tot am grijă de tine ca de un bebeluș! îi aruncă el. Mă duc să-mi dezmoțesc labele. N-ai decât să te descurci singură cu cretinul tău de ceas.

Sări din pat și dispăru pe coridor.

„Începe...“, se gândi Peggy Sue.

*

Petrecu restul zilei într-o stare de somnolență. Cum făcea greșeala să se așeze, somnul o copleșea și ațipea. Fiecare dintre scurtele perioade de somn o lăsau din ce în ce mai morocănoasă.

Mami, tati și Julia se învârtteau în cerc, fără rost. Peggy descoperi curând că nimic n-o mai interesează. Deschise mai multe cărți, mai multe BD-uri, dar avu impresia că paginile sunt tipărite în cenușiu... și cu litere minuscule. Nimic nu prezenta interes, se mira chiar că putuse fi cândva pasionată de aventurile fantastice ale Doctorului Schelet, din care își îndesase în valiză vreo zece fascicule.

Julia își abandonase și ea iubitele reviste care povesteau despre viața secretă a starurilor de cinema. Umbla fără rost pe pistă, fixând orizontul, ca și cum ar fi sperat să vadă apărând ceva care s-o smulgă din marasmul aeroportului.

„Eu însămi aș fi încântată să mă las dusă oriunde, își spuse Peggy. Nu contează unde, numai să se întâmple ceva nou.“

Timpul se întindea ca o peltea. Când veni ora mesei, nimic nu era pregătit, niciunul n-avusese chef să gătească pentru ceilalți. De altfel, niciunui membru al familiei Fairway nu-i era foame. Peggy Sue bea sifon după sifon, deși știa că era o greșeală, pentru că proviziile lichide se terminau văzând cu ochii. Puțin îi păsa... Nici Juliei nu-i păsa. Nimănui nu-i păsa.

Tati, mami și Julia stăteau nemișcați la marginea pistei de zbor, ca să scruteze cerul prin ochelarii lor negri. Peggy nu știa unde se dusesse câinele albastru. Își zise că poate îl devorase un coiot... Ei, și!? N-avea nicio importanță. În orice caz, corcitura asta mică începea s-o enerveze serios cu mania ei de a se plimba prin mintea oamenilor.

Dacă-i venise de hac vreun prădător din deșert, va avea și ea în sfârșit liniște!

*

La începutul după-amiezii, totul deveni cenușiu. Părul Juliei, hainele lui tati sau mami, ochii lor, chiar și pielea... Peggy Sue se îndreptă spre toaletă ca să se cerceteze într-una dintre oglinzile fixate deasupra lavaburilor. Și ea avea părul cenușiu, ca o bătrână... tricoul albastru avea culoarea cenușii. Gura, limba... totul era gri.

Oare toate astea erau în imaginația ei... sau dădea lumii culorile gândurilor ei?

Dintr-odată, cineva apărură în spatele ei. Era Sebastian, înfășurat într-o pătură umedă, care-l apăra de văpaia soarelui.

— Asta este, spuse el, animalele cenușii sunt la datorie. Am trecut prin fața părinților tăi fără să-mi pună cea mai mică întrebare. Nu le pasă de nimic, sunt deja pe altă lume. Așteaptă avionul-fantomă, avionul de la miezul nopții...

— Da, poate așa e, mormăi Peggy. Nu-i pot învinovăți, se plictisesc grozav aici.

Sebastian o prinse de umăr și încercă s-o zgâlțâie, dar corpul lui nu era foarte solid, așa că

renunță.

— Ți-a fost influențată mintea, șuieră el fixându-l pe adolescentă. Ai dormit, nu-i așa? Trebuie să-ți revii. Câinele te-ar putea ajuta. Este telepat, este...

— Javra aia mizerabilă? strigă Peggy Sue. Nu vreau să-l mai văd. M-am săturat să-mi tot spioneze gândurile.

— Nu te recunosc, o certă Sebastian. Animalele cenușii sunt pe cale să te înrăiască. Ți-au schimbat personalitatea. Trebuie să lupți. Dacă nu mi-ar fi teamă c-o să mă risipesc, ți-aș trage o pereche zdravănă de palme. Fă ce-ți spun: du-te și caută-ți câinele și roagă-l să-ți curețe creierul. Are puterea asta. Poate fi destul de feroce ca să alunge gândurile deprimante pe care mâncătorii de speranțe ți le-au băgat în cap.

Puțin convinsă, fata ieși târându-și picioarele. Nu vedea la ce folosesc toate astea.

Când ieși din turnul de control, peisajul i se păru și mai deprimant. Chiar nisipul deșertului evoca scrumul de țigară. În ce-l privește pe câinele albastru, petele care de obicei erau negre deveniseră cenușii! Merse în direcția lui, dar, de cum o zări, începu să latre și să-și arate colții, dându-i de înțeles să nu se apropie.

— Animal mizerabil! șuieră Peggy Sue, mai că nu mă mușcă!

Apucă o piatră și o aruncă spre câine, dorindu-și foarte tare să-i facă rău. Schelălăitul de durere al animalului o aduse însă la realitate. Brusc, coconul de cenușă care-i înfășurase mintea se destrămă; pricepu imediat ce-ar fi urmat să se-ntâmpie.

În timp ce corcitură se năpustea spre ea plină de spume, cu intenția evidentă de a o sfâșia, îi trimise un gând plin de tandrețe. Își adună toate puterile pentru asta, iar câinele parcă fu electrocutat. Se opri în loc, cu limba scoasă, cu urechile pleoștite, foarte nesigur pe labele care-i tremurau.

— Ai dreptate, îi spuse în cele din urmă. Ne lăsam manipulați...

— Îți promit c-o să fiu mai atent, îi declară în gând câinele albastru. O să fac ordine în capetele noastre. O să vezi. O să mă comport ca un adevărat doberman și o să-mi înfig colții în fesele tuturor gândurilor cenușii pe care le-au semănat în noi.

Și se puse pe treabă. Fata îl simțea alergând prin mintea ei, urlând ca un lup furios. Învârtindu-se, cotind brusc, galopând, hăituind gloata de gânduri negre adunate într-o turmă în care își înfigea colții cu sălbăticie, obligând-o să părăsească spiritul stăpânei lui.

Încet-încet, Peggy încercă un sentiment de intensă ușurare, ca și cum i se luase de pe umeri un sac plin cu bolovani.

— Uite, o anunță câinele, gâtuit de efort. Am dovedit animalele gri. Vom fi liniștiți până la sfârșitul zilei.

— Trebuie organizată riposta, decise adolescenta. Cum nu există alte mijloace, o să cotrobăi în atelier după un ciocan, o să mă duc să caut animalele cenușii și o să le fac zob. Nu trebuie decât să-mi arăți unde sunt ascunse.

— De acord! spuse corcitura. Or să vadă și ele de ce suntem în stare!...

Peggy luă din atelier un ciocan mare și traversă pista în direcția deșertului. Nu-i plăcea foarte tare ideea să stâlcească bestiile infecte, dar nu mai putea sta cu brațele încrucișate în timp ce-i putrezea creierul!

La marginea pistei de zbor, nu văzu decât pietre, mari sau mici. Dacă animalele cenușii se ascundeau printre ele, era greu de făcut diferența.

— Te-am prevenit, zise câinele albastru, când își ascund etichetele se confundă cu pietrele. O să le sondez telepatic...

Se concentra, cu părul zbârlit pe șira spinării.

— Asta! anunță în cele din urmă, și cealaltă, acolo, la stânga...

Peggy învârti în aer ciocanul și se repezi. În mod bizar, pe măsură ce se apropia de pietrele vii,

un plâns ciudat, de neoprit, i se înnoda în gât. Când fu la mai puțin de trei metri de prima țintă, izbucni în hohote, copleșită de tristețe. Lacrimile îi întunecau vederea, împiedicând-o să vadă pe unde mergea. Nu știa nici măcar de ce plânge. Era ceva mai tare decât ea. Dintr-odată o cuprinse o amărăciune de nedescris.

— Întoarce-te! urlă Sebastian din spatele ei. Nu rămâne acolo, o să mori de disperare!

Câinele albastru înaintă spre ea ca s-o salveze, dar se opri în drum ca să urle la lună, cuprins și el de o disperare la fel de inexplicabilă și de subită.

Sebastian trebui să vină în ajutorul celor doi complici. Apucând-o pe Peggy de mână și pe câinele albastru de pielea cefei, îi aduse târâș-grăpiș pe pista de zbor.

— Bieți nebuni! mormăi el. Ce credeți voi că faceți? Animalele cenușii au sistemul lor de apărare, ca toate animalele. Răspândesc unde de tristețe intensă pe o rază de trei metri. E ca o barieră mentală în care îți rupi gâtul imediat ce te apropii. Dacă rămâi prea multă vreme în mijlocul radiațiilor, mori de supărare.

Peggy Sue își folosi marginile tricoului ca să-și șteargă obrazii. Acum, că era departe de pietrele vii, hohotele i se mai răriseră. Câinele albastru încetă și el să urle ca un vârcolac atins de depresie nervoasă.

— Deci trebuie să luptăm cu ele de la distanță, suspină fata. Să facem o catapultă sau un lansator de pietre. (Întorcându-se spre Sebastian, îl întrebă:) Măcar putem să le facem vreun rău?

— Da, făcu băiatul. Seamănă ele cu niște pietre, dar n-au carapacea mai solidă ca aceea a unui crab.

— Foarte bine! mormăi Peggy, în cazul, asta să mergem în atelier. O să găsim ceva cu care să construim o mașină de război.

— Mi-ar plăcea grozav, șuieră Sebastian. Încep să mă usuc.

Pătura udă cu care era înfășurat scotea aburi la soare. Cei trei tovarăși se grăbiră să ajungă la adăpostul hangarului. Acolo, petrecură trei ore ca să facă un lansator de pietre uriaș, montat pe roți, folosind bucăți de cameră de aer ca elastic. Peggy Sue trebui să se descurce aproape singură, pentru că nici câinele albastru, nici Sebastian nu erau în măsură s-o ajute. Primul, pentru că nu dispunea decât de colți ca să apuce obiectele, celălalt, pentru că degetele amenințau să i se sfărâme. În fine, după multe încercări, catapulta fu gata. Era înaltă cât Peggy și fusese fixată pe un cărucior metalic.

— Haideți, spuse fata ștergându-se pe mâini. A venit timpul să câștigăm prima bătălie!

Cei trei tovarăși părăsiră hangarul și se îndreptară spre armata de animale cenușii. Când socoti că e la distanța potrivită, Peggy apucă o piatră, întinse elasticul... și trase primul proiectil. Piatra făcu să explodeze carapacea unui crab mare, cu spatele conic. Prin orificiul făcut, ieși un fum negru, care se topi imediat în vânt.

— Și încă unul! exultă Sebastian, ăla de acolo e numai bun. Continuă!

În jumătatea de oră care urmă, Peggy Sue obosi să mai numere. Proiectilele șuierau, carapacele explodau precum cojile de ouă. Lente în mișcări, animalele cenușii avură nevoie de ceva timp ca să priceapă ce li se întâmplă. Când analizară pericolul, își concentrară undele mentale asupra lui Peggy, încercând s-o umple de o deznădejde profundă.

— Nu folosește la nimic să continuăm, suspină fata. Sunt mult prea multe... Ce fac e o prostie.

— Nu-i adevărat! protestă Sebastian. Asta încearcă să te facă să crezi, nu le asculta, în niciun caz.

Câinele albastru pătrunse și el în capul lui Peggy ca să-i alunge gândurile negre transmise de animalele cenușii. Dar începu să se simtă obosit, atacurile îl slăbeau.

— Vreau să mă culc, căscă el. Ochii mi se închid singuri.

— Și mie la fel, bâigui adolescența. Ochii mi se încețoșează. E normal, n-am dormit decât două ore astăzi.

Atâta vreme cât își mai distingea țintele, continuă totuși să se lupte, apoi se lăsă ușor lângă catapultă.

— Nu se mai poate, mormăi ea, trebuie să dorm.

— Atunci să ne întoarcem în hangar, porunci Sebastian. Aici suntem prea aproape de animale, ne lovesc din plin emisiile lor.

Cei trei complici făcură cale-ntoarsă.

— Nu contează, spuse câinele albastru adresându-se stăpânei sale, te-ai luptat bine. Probabil ai răpus cel puțin treizeci.

— Este formidabil, întări Sebastian. Nu sunt obișnuite să li se reziste. De obicei, oamenii capitulează foarte repede.

Odată ajunși în atelier, Peggy închise ușa. Undele mâncătorilor de speranțe continuau să-i zgârie mintea, făcând-o să nu mai dorească să se revolte.

— Sebastian, spuse ea, să veghezi asupra noastră. Să nu ne lași să dormim prea mult. La fiecare oră, trage de noi, zgâlțâie-ne.

— De acord, făcu băiatul. Dar acum sunt mai puțin numeroase, iar pericolul este și el mai mic.

Peggy Sue abia îl auzi, se chircise pe jos. Curând plutea pe aripile somnului, cu câinele albastru ghemuit la pieptul ei.

AVIONUL FANTOMĂ

În mod curios, nici Peggy, nici câinele albastru nu avuseseră vise triste în noaptea aceea. Totul se petrecu de parcă animalele cenușii decisese să-l lase în pace. Spre miezul nopții, fata avu o senzație confuză că s-ar întâmpla evenimente ciudate afară, pe pista de zbor; totuși, nu avu curaj să se ridice și să meargă să vadă. Adormi la loc.

Dimineața, o durea tot corpul pentru că dormise pe jos. Se îndreptă strâmbându-se și constată că-i e foame.

Sebastian dormea. Cum nu fusese stropit de multă vreme, semăna cu o statuie modelată în nisip. Pielea lui n-avea nimic omenesc, se distingeau firele de nisip din care era făcută.

„E de-ajuns un curent de aer ca să-l împrăștie, gândi Peggy. Trebuie să găsesc apă ca să-l hidratez.“

În fundul atelierului, descoperi o stropitoare pe jumătate plină și o folosi ca să-l stropească pe băiat. Ar fi avut nevoie de mai mult lichid, dar și numai această primă stropire consolida structura internă a tânărului fugar. După câteva minute, părea mai puțin fragil. Câinele albastru își ridică mustățile și amușină aerul.

— Se întâmplă ceva ciudat, declară el mental.

— Ce? întrebă Peggy.

— Nu știu... Ai zice că... Ai zice că suntem singuri. Aerul e plin de un miros neobișnuit.

Neliniștită, fata împinse ușa culisantă a atelierului și ieși. Lumina o orbi. De la prima privire, își dădu seama că animalele cenușii plecaseră. Praștia cea mare zăcea în mijlocul pistei de zbor, zdrobită, turtită, ca și cum o roată imensă ar fi trecut pe deasupra ei. Intrigată, Peggy înaintă.

Da, intuise bine, urme adânci de pneuri erau întipărite pe nisip.

„Un avion... gândi ea, uluită. Un avion a aterizat aici în timpul nopții și noi n-am auzit nimic. Cum e posibil?”

Căinele albastru se apropie de ea. Miroși urmele.

— E ciudat, spuse el. Mirosul ăsta nu aparține lumii noastre. S-ar zice că e ceva ce nu există cu adevărat... și totuși lasă urme pe unde trece.

— Un avion, observă Peggy. Este enorm.

— Este un C47 Dakota, se auzi vocea lui Sebastian în spatele ei. Folosesc mereu același aparat, un avion de transport din al Doilea Război Mondial, care s-a pierdut într-un miraj la începutul războiului din Pacific.

— Îl știi?

— Da, este avionul fantomă despre care vorbește toată lumea. Iese din miraj, se așază aici ca să ia pasageri și pleacă imediat de unde a venit... dacă nu, i se întâmplă ce mi s-a întâmplat și mie. Poate să se transforme în nisip.

Peggy Sue înlemni.

— *Să ia pasageri?* repetă ea. Ce vrei să spui?

— Încă n-ai înțeles? suspină Sebastian. A venit să-i ia pe părinții tăi, pe sora ta. Erau pregătiți pentru călătorie. Animalele cenușii le-au atacat creierul, nu mai visau decât să părăsească acest loc.

Fără să-i mai pese de băiat, Peggy Sue alergă spre turnul de control.

— Mamă! Tată! Julia! urlă ea.

Alergă în zadar prin diferite încăperi. Nu era nimeni. Familia ei plecase abandonând totul în urma ei.

„Chiar m-au uitat...”, constată ea, în timp ce lacrimile îi umpleau ochii.

— Nu erau în firea lor, spuse căinele albastru ca s-o consoleze. Nu-ți mai amintești felul în care

cercetau cerul în ultimele zile? Așteptau avionul de la miezul nopții.

Sebastian îi ajunse din urmă cu un mers obosit.

— Mă fărâm, murmură el. Știu că nu-i deloc momentul potrivit, dar am nevoie de apă...

— Părinții mei, gemu Peggy Sue, cum o să-i găsesc?

— N-o să-i găsești decât printr-o minune, șopti Sebastian. Există sute de universuri-miraje, ți-am mai spus. Nu se știe în care dintre ele i-a dus avionul fantomă. Admițând chiar că ai putea să-i întâlnești, nu sunt deloc sigur c-ar vrea să se ntoarcă.

— Atunci, n-o să-i mai văd niciodată?

— Ești prinsă în capcană, cât se poate de bine prinsă. Acum ești obligată și tu să ieși avionul de la miezul nopții și asta conștient și de bunăvoie. Nu mai sunt nevoiți să trimită animalele cenușii asupra ta, e suficient că părinții tăi sunt ținuți ostatici.

Peggy Sue își șterse lacrimile cu dosul mâinii. Tristețea fu înlocuită de furie.

— Este poate cea mai bună soluție, cine știe? se hazardă Sebastian. Dacă ai reuși să-l trezești pe demonul adormit, poate ai reuși să faci ca toți cei care s-au săturat de țara minunilor să fie eliberați necondiționat. Și să fie lăsați în bună stare pe pista asta.

— Și părinții mei?

— Părinții tăi și toți ceilalți.

Peggy Sue clătină din cap.

— *Oh, nu! se smiorcăi* câinele albastru. Doar n-o să te duci acolo?

— Ba da, spuse adolescenta, acum sunt obligată.

Sebastian se strâmbă.

— Atunci merg și eu cu tine, decretă el. Fără cineva care să te ajute, n-o să supraviețuiești multă vreme acolo.

Câinele albastru scoase un lătrat furios. Nu-i plăcea deloc ideea să zboare pe lumea cealaltă.

— Eu, în locul tău, i-aș lăsa acolo! se ambală el. Nu se ocupă deloc de tine... nu mai zic că Julia are un caracter infect! O să ne descurcăm foarte bine fără ei. Trebuie lăsați acolo unde sunt, e o șansă unică să avem în sfârșit liniște!

Peggy nu consideră necesar să se lanseze într-o discuție.

— O să caut ceva să te stropesc, îi spuse ea lui Sebastian. Dacă plecăm în noaptea asta, e inutil să mai păstrăm rezerva de apă minerală.

Luă patru sticle de un litru din frigider și se întoarse să le toarne în capul băiatului.

— Era și vremea, gâfâi băiatul. Mâinile începeau să mi se împrăștie, privește: nu mai am degetul mic de la mâna stângă, s-a făcut praf.

— Te simți rău? se neliniști Peggy.

— Nu, nu pentru moment. O să-mi fie altfel în interiorul mirajului.

— Cum este acolo? întrebă fata. Trebuie să-mi spui imediat totul.

Sebastian se strâmbă. Nu era prea plăcut să-l privești, căci trăsăturile feței lui n-aveau mobilitatea cârnii și mimica lui avea nevoie de o eternitate să se schimbe.

„Zici că-i o statuie care încearcă să-și schimbe expresia“, gândi Peggy, întorcându-și privirea.

— Acolo, spuse adolescentul, *este război*... un război nemilos. Oamenii se împart în două tabere: cei care refuză să vadă ce se petrece în jurul lor și se distrează prosteste... și cei care s-au hotărât să-l trezească pe demon prin orice mijloace.

— Și cum poate fi trezit demonul ăsta blestemat?

— Până acum nimeni n-a reușit. Trebuie să te strecuri în grădina magică și să găsești locul unde doarme. Dar înainte de asta, trebuie să treci de capcanele întinse de slujitorii lui. Este un traseu mortal. Nici măcar unul dintre prietenii mei nu s-a întors.

Căinele albastru scoase din nou un lătrat.

— Un motiv în plus să nu pui labelle acolo! îi scăpă fără să vrea.

Peggy Sue se comportă ca și cum nu-l auzise. Cu vârful degetelor, mângâia mâna aspră a lui Sebastian.

— Mulțumesc că mă însoțești, șopti ea.

— Fără tine, vântul m-ar fi împrăștiat de mult în cele patru zări ale deșertului, spuse băiatul cu o stânjeneală evidentă. E normal să mă port la fel, și apoi... apoi, te iubesc mult.

Peggy Sue roși. Era pentru prima oară când un băiat îi spunea asemenea cuvinte.

Învins, câinele albastru scoase un geamăt și-și ascunse botul între labe.

— De ce-o să avem nevoie? întrebă fata.

— De nimic... în afară de curajul nostru, suspină Sebastian. Acolo, legile naturii au puțină legătură cu cele de aici. O să vezi la fața locului. Când o să fim în țara visurilor, nu te îndepărta de mine. O să mă străduiesc să te învăț regulile jocului. Când o să termin, ori o să fii în stare să te descurci singură... ori o să fii moartă.

— De acord, făcu Peggy, când plecăm?

— În noaptea asta, spuse lugubru băiatul. Avionul o să vină după noi. E posibil ca și alte persoane să plece în călătorie.

— Alte persoane?

— Da, puștii din împrejurimi. Avionul le anunță viitoarea lui sosire prin vise premonitorii. Atunci fug de-casă ca să vină la întâlnire.

*

Ziua li se păru lungă. Sebastian era înfășurat în pătura lui udă și păstra tăcerea, câinele albastru cârcotea. Ca de fiecare dată când era furios, petele negre deveniră indigo. Peggy Sue nu înceta să se întrebe unde se află familia ei.

În fine, noaptea veni. Luna se înălță, strălucea cu o lumină neobișnuită. S-ar fi zis că vrea să lumineze pista ca un enorm proiector.

— E un semn, mormăi Sebastian. Avionul n-o să-ntârzie. O să vezi... Este un Dakota. Un aparat de pe vremuri. Un C47 Dakota.

Peggy Sue era mereu uimită de lăcomia cu care băieții se străduiau să rețină detaliile tehnice. Pentru ea, un avion era mare sau mic, albastru sau roșu... și era suficient!

În fine, un punct argintiu începu să pâlpâie în întunericul cerului.

— Ăsta este, se emoționează Sebastian.

— S-ar... s-ar zice că-i transparent, mormăi Peggy. Privește, parcă-i din cristal.

Marele bimotor cu elice cobora încet spre pistă, cu grația unei pene purtate de vânt.

— Este uriaș..., șuieră Peggy, și totuși foarte fragil.

Avionul tocmai se lăsa pe pământ. Era în întregime translucid, ca un model din sticlă. Fuzelajul lui, elicele, roțile, totul avea aspectul cristalului cel mai fin.

Atunci, Peggy Sue realizează că niște străini se grăbeau spre marginea pistei. Copii, dar și persoane adulte. Nu vorbeau. Cu fețele inexpresive, cu privirile halucinate, fixau avionul-fantomă ivit din neant.

— Mor de nerăbdare să se urce la bord, șopti Sebastian. Sărmanii, dacă ar ști ce-i așteaptă la capătul călătoriei...

O ușă se deschise în fuzelajul aparatului. O rampă de acces fu coborâtă; ieșise nu se știe de unde. În capătul treptelor, apăru o însoțitoare de zbor zâmbitoare. Cu mâna înmănușată în alb, saluta mulțimea de pasageri. Era foarte frumoasă.

— Haideți, făcu Sebastian ridicându-se. La drum spre infern!

CĂLĂTORIE ÎN NEMIȘCARE

Peggy Sue își înghiți saliva cu greutate. Câinele albastru avea urechile lipite de cap, semn de frică grozavă. Mulțimea se grăbi spre pasarela, împingându-i pe cei trei tovarăși. Toți alergau, îngroziți de ideea că avionul putea pleca înapoi fără ei. Stewardesele, zâmbitoare, îi primeau pe pasageri cu o extremă amabilitate.

— Haidem, decise Peggy. Să urcăm în mașină diavolului înainte să nu mai fie loc.

— Nu! ăsta nu-i un pericol, rânji amar Sebastian. N-ai mai văzut niciodată un avion ca ăsta.

Urcară la bord și stewardesele le indicară locurile. Scaunele erau nenumărate. Ai fi zis că ești într-un cinematograf. Lui Peggy lucrul acesta i se păru ciudat. De obicei, avioanele nu erau atât de mari! Culoarul central care separa locurile părea să se întindă la infinit, ca un drum care trecea prin preerie.

— Vom decola, anunță una dintre stewardese, cu o voce cântată. Sperăm să fiți încântați de călătorie. Dacă doriți, sălile de jocuri vă stau la dispoziție în spatele aparatului. Nu ezitați să le folosiți.

„Săli de jocuri“, se miră Peggy Sue.

Nu i se ceruse să-și lege centura. De altfel, nici nu erau centuri. Curios, i se părea că marele Dakota din cristal stătea pe loc, în timp ce Pământul se îndepărta. Nicio vibrație, niciun zgomot de motor nu se simțea. „Elicele nu se învârt!“, realizează dintr-odată fata. Privi printre picioare, de-a lungul fuzelajului transparent. Deja turnul de control părea atât de mic, că l-ar fi putut ascunde sub o carte de joc. Faptul de a se afla

astfel suspendată în aer într-un bibelou de sticlă avea un efect ciudat.

— Cât timp durează zborul? îl întreabă pe Sebastian care stătea pleoștit în scaunul vecin.

Băiatul ridică din umeri.

— Depinde, spuse el căscând. Trebuie să aștepte să se deschidă un miraj. Cel mai adesea se întâmplă foarte repede, dar uneori poate să dureze săptămâni, chiar luni. Din cauza asta avionul este așa de spațios.

— Luni? ridică tonul Peggy.

— Nici n-o să-ți dai seama. Aici, timpul nu se scurge la fel.

— N-ar fi trebuit niciodată să ne lansăm într-o asemenea aventură, mormăi câinele albastru. O să regretăm.

Peggy Sue își părăsi scaunul ca să exploreze avionul. Majoritatea pasagerilor făcuseră la fel, și stewardesele supravegheau această vânzoleală cu un zâmbet indulgent pe buze. Peggy se săturase de mers, dar tot nu ajunsese la capătul aleii care separa scaunele. Cu cât înainta, cu atât ușa se îndepărta. Când privi peste umăr, îi fu greu să-i distingă pe Sebastian și pe câinele albastru, atât de departe erau de ea. Nemulțumită, sfârși prin a împinge ușa batantă de sticlă, care își pierduse luciul. O întâmpinără râsete și zgomotul apei. În spatele ușii, se afla o piscină unde tinerii pasageri se bălăceau deja.

— O piscină... nu-i veni să creadă lui Peggy. Într-un avion?

Dar surprizele nu se terminaseră. Când se apropie de bazin, văzu că delfini înotau în mijlocul copiilor. Delfini dresați.

Făcu un pas înapoi. Toate astea erau magice..., dar deloc liniștitoare.

Dornică să știe mai mult, traversă piscina și deschise o nouă ușă. I se tăie respirația. Se găsea acum pe o mică preerie, unde copiii călăreau niște ponei. Erau acolo iarbă, flori, coline... și, în spate,

chiar o căsuță de unde venea un miros de tartă cu mere scoasă din cuptor. Dintr-o ochire, aprecie că terenul avea vreo doi kilometri lungime. S-a mai auzit vreodată de vreun avion care să aibă 2.000 de metri de la cap la coadă?

— Dacă dorești, poți să împrumuți un ponei, îi spuse amabil o stewardesă. Știu să cânte și... și ăsta miroase a vanilie. Dacă îi întorci urechea dreaptă, o să-ți spună povești.

Peggy bătu în retragere, considerând că văzuse destul.

Se întoarse la scaunul ei. Sebastian îi aruncă o privire ironică.

— Nu te speria de-atât de puțin, îi zise el, asta nu-i nimic pe lângă ce ne-așteaptă la sosire.

Puțin mai târziu, stewardesele îi întrebară pe pasageri ce-ar dori să mănânce. Îndeplineau cererile cele mai stranii cu aceeași bună dispoziție, de parcă nimic nu era imposibil. Un copil ceru trei kilograme de înghețată cu ciocolată, iar altul o tartă cu căpșuni cu diametrul de un metru. Dorințele fură satisfăcute în minutul următor.

Încet, aspectul avionului se schimbă. Își pierdu frumoasa transparență. Iarba începu să încolțească pe jos și norii se desenau pe plafon.

— Am ajuns, explică Sebastian. Aparatul este gata să *devină* țara unde mergem. Mirajul îl transformă. Când metamorfoza este gata, nu trebuie nici măcar să folosim pasarela ca să ieșim, scaunele pe care stăm or să devină bănci în parcuri. Avionul-fantomă îți permite să călătorești rămânând nemișcat.

Lucrurile se desfășurară așa cum spusese el. Dakota își pierdu treptat formele. Dintr-odată, nu mai avu nici aripi, nici elice. Peggy și tovarășii ei se găseau într-un parc cu peluze roz, pe care un grădinar le grebla cu un instrument ciudat: o mână de lemn uriașă, fixată la capătul unui mâner lung.

— El ce face? se miră fata.

— Aici, peluzele sunt vii, explică distrat Sebastian. Le place să fie scărpinate pe spate. Vino, totul aici nu-i decât un decor care să-i liniștească pe imigranți. Dacă vrei cu adevărat să fii folositor la ceva, trebuie s-ajungi în zona de război.

MINUSCULII

Peggy Sue simțea un nod în stomac. Nu se putea abține să nu privească în jurul ei, sperând să-și zărească părinții sau sora. Erau acolo mulți oameni: adulți, copii, tineri, care cu toții veneau și plecau, zâmbitori, cu role în picioare sau cățarați în echilibru pe-o placă pe roți. Ambianța generală era cea de la marginea unei plaje. Fanioanele se legănau în vânt, se auzea zgomotul mării și muzica teraselor invizibile. Pescărușii planau deasupra acoperișurilor.

— Sunt fosforescenți, comentă Sebastian. Strălucesc în întuneric.

Ceva mai departe, alte persoane stăteau la rând lângă un teleferic, cu schiurile pe umăr...

— Mare la munte? se miră fata.

— Și iarnă pe timp de vară, completă Sebastian. Aici, totul e conceput pentru a-l mulțumi pe vizitator. Dacă avem timp să vizităm, o să te duc să vezi niște străzi din oraș unde ninge în permanență și unde se sărbătorește Crăciunul în fiecare seară. La o sută de metri mai încolo e caniculă și oamenii se bronzază în costum de baie pe peluzele lor. Există cartiere unde se trăiește ca pe vremea cowboy-lor, altele unde se poartă armuri și așa mai departe. Acolo se află o pistă de decolare pentru zmeie vii. Te agăți de picioarele lor, iar ele te poartă în nori.

— În nori? se repezi Peggy Sue.

— Da, mulți oameni schiază pe nori, zic ei că alunecă mai bine decât zăpada. Dar nu trebuie să te lași păcălită de atmosfera asta de vacanță.

— Tu spui că este război, interveni câinele albastru, totuși oamenii nu par deosebit de îngrijorați.

— E adevărat, admise băiatul. Asta pentru că memoria locuitorilor mirajului este manevrată astfel încât să uite lucrurile triste.

— Dar tu, tu îți amintești..., remarcă Peggy.

— Da, pentru c-am stat aici prea multă vreme, explică Sebastian. După câteva zeci de ani, filtrul magnetic nu mai operează și se vede realitatea așa cum este. (Se opri ca să arate cu degetul nenumăratele cofetării care mărgineau drumul.) Magazinele astea împart gratuit prăjituri și bomboane care șterg amintirile neplăcute. Dacă mâncați din ele, nu mai sunteți îngrijorați. Peggy o să-și uite părinții, sora și n-o să se mai gândească decât să se distreze. O să creadă că-i aici de o săptămână, în timp ce pe Pământ au trecut cincisprezece ani.

— E o capcană, mormăi câinele albastru.

— Exact, admise Sebastian. Iată de ce trebuie să fiți prudenți și să mă ascultați. Alături există un cartier unde poți să devii orice dorești: un puști se poate transforma în locomotivă sau într-un tigru cu dungi verzi, o fată în băiat, un câine în președintele Statelor Unite. Pentru asta, trebuie doar să înghiți câteva pilule magice. Aici suntem în ceea ce se cheamă „centura viselor”. Efectele războiului nu sunt vizibile. Lucrurile se vor schimba pe măsură ce ne adâncim în inima mirajului.

Adolescentul iuți pasul, ca și cum s-ar fi grăbit să iasă de pe teritoriul unde domnea iluzia. Când Peggy Sue întârzia ca să se uite la vitrine, el o muștra.

— Nu sta prea mult! îi spuse el. Altfel o să fii contaminată. Te obișnuiești repede cu fericirea asta contrafăcută.

Fata scutură din cap, tocmai citise un afiș unde se menționa:

**PUTEȚI DEVENI ORICE ANIMAL
DORIȚI!
ÎNCHIRIEM COSTUME VII!**

Asta îi stârni curiozitatea. Încercă să reziste totuși. (Toate astea nu erau decât prostii, nu era timp de pierdut, trebuia...)

Nu conta! Era ceva mai puternic decât ea, trebuia să se ducă să vadă despre ce era vorba. Când îi spuse lui Sebastian, acesta suspină.

— E normal, făcu el. Eram la fel ca tine când am ajuns aici. Cel mai bine este să încerci imediat, ca asta să nu ajungă o obsesie și să devii incapabilă să te concentrezi la lucruri importante.

Mergând pe plajă, o luară în direcția falezei. O gheretă de lemn trona în mijlocul unei câmpii cu ferigi albastre. În interior, pe umerase, atârnavă costume din blană, pene și solzi. Te-ai fi crezut într-unul din locurile de unde se închiriau ținute ciudate pentru Halloween. Un om veni spre ei, avea o barbă vopsită roz și o coroană pe cap.

— Salut, spuse el, sunt Puff, regele deghizărilor vii. Pentru cine?

— Pentru domnișoara, arătă Sebastian.

— Și ce dorește să devină domnișoara? se precipită negustorul. Un pește, o sirenă, o căprioară?

Peggy Sue examinează costumele. Le găsi jalnice. Ai fi zis că sunt costume de închiriat mâncate de molii. Pene sau solzi, totul era lipsit de strălucire.

— Așa este, nu sunt prea de efect, admise bărbatul. Dar, după ce le îmbraci, totul se schimbă. Nu trebuie să te temi de aparențe.

Adolescenta se simți cam prost. Apucă un umeras pe care atârna un costum de pasăre cu pene multicolore.

— Ai zice că-i o pijama de copil, pufni ea. Se închide la fel, pe burtă.

— Ia-o pe tine, murmură bărbatul cu barbă roz, și o să-ți schimbi părerea.

Grăbită să termine, Peggy se supuse. Privirea prea serioasă a lui Sebastian o deranja.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Pari contrariat.

— Nu-i lipsit de pericole, răspunse băiatul.

— Mi-ai spus că moartea nu există în interiorul mirajului, îi spuse Peggy. Nu-i așa?

— Ba da, confirmă Sebastian. Dar riscul este altul... Hainele astea magice nu sunt veșnice. Se uzează repede și, când li s-a terminat energia, se dezagregă. Dacă ești încă în aer când se întâmplă asta, cazi ca un bolovan. Nu te lăsa îmbătăta de senzația de libertate care o să te amețească de cap. Încearcă să rămâi lucidă și să aterizezi imediat ce costumul o să dea semne de oboseală.

Fata trase fermoarul până sub bărbie. „Probabil că par o cretină! gândi ea. O puștoaică de cinci ani care se deghizează pentru carnaval!“

— Perfect! Perfect! exclamă negustorul. Ești frumoasă ca un înger... sau, mai bine, ca un pescăruș! Acum aleargă pe faleză... și aruncă-te în gol. Costumul o să facă restul.

— Trebuie să mă arunc în gol? înghiți în sec Peggy.

— Da, da..., repetă bărbosul rozaliu. O să vezi, este super-genial! Nu te-ngrijora, frumoasa mea, costumul știe ce trebuie făcut.

Nedorind să treacă drept o fricoasă, Peggy Sue ieși din butic și alergă spre câmpie, în direcția mării.

— Suntem într-un miraj, mormăi ea, ca să-și dea curaj. Totul este magic, nu mi se poate întâmpla nimic.

Capătul falezei se apropia. Strângând din dinți, plonjă în abis. Timp de o secundă, simțind pământul fugindu-i de sub picioare, crezu c-o să cadă drept în mare, apoi aripile i se desfăcură... și începu să zboare, cu adevărat, ca o pasăre.

Era incredibil! Niciodată nu încercase o senzație atât de extraordinară. Nu avea nicio greutate. Se răsucea în aer.

Începu să facă prin aer figuri complicate, loopinguri și opturi. Urca, urca, parcă voind să dea o lovitură cu piciorul soarelui...

Nimic nu mai conta, doar cerul și lumina, și acest azur pe care aripile ei îl tăiau într-un șuierat de mătase sfâșiată.

Dintr-odată, când încercă un nou plonjon, își văzu aripile cum se desfac. Bucăți întregi! Vântul le lua cu el! Aproape imediat, auzi cusăturile costumului cum pâraie. Haina magică era gata să se desfacă, să se desprindă de pe ea în fâșii.

„Nu-i posibil... gândi ea. Abia... abia au trecut cinci minute de când am părăsit faleza!“

Pricepu atunci că pierduse noțiunea timpului. Asta era marea capcană a mirajului, iluzia fatală: nu simțea orele trecând. Ceasurile păreau nemișcate.

Privi în jos și scoase un strigăt de groază. Era la mai mult de o mie de metri de pământ! Ce-o să se întâmple când o să cadă ca un pietroi?

Brusc, costumul îi fu smuls de un vârtej. Era atât de uzat, că se destrămase. Lipsită de orice sprijin, Peggy se prăbuși spre pământ cu un urlet de groază.

Când se vedea deja făcută bucățele, se lovi de un norișor care plutea la jumătatea drumului. Foarte alb, moale, nu era mai mare decât o barcă de salvare.

Avu impresia că se lipește de o saltea plină cu fum. Norul se dovedea puțin lipicios, dar parfumat cu vanilie. Repede, părul lui Peggy Sue se umplu de miros. Cu degetele lipicioase, se apropie de margine ca să arunce o privire în jos. Plana la cinci sute de metri deasupra nivelului mării. Linia albă a falezei se desena, departe, la orizont, și dacă vântul continua să sufle, avea să se îndepărteze de prietenii ei cu fiecare minut care trecea.

„Și acum, gândi ea plină de amărăciune, ce-o să mă fac?“

Sigur, nu murea nici de foame, nici de sete, dar ce se va întâmpla dacă norul o ducea la celălalt capăt al universului, despre care nu știa nimic?

„Sunt o naufragiată, îşi spuse ea. Singura deosebire este că, în loc de barcă pneumatică, dispun de un nor personal.“

Asta n-o liniştea cu nimic.

Trebuia să-şi adune curajul şi să sară în gol?

„Bine, gândi ea, dacă fac asta, o să plonjez direct în mare. Ce-o să se-ntâmpale apoi? O să mă scufund în abisuri? O să plutesc timp de ani înainte de a eşua pe o plajă?“

Într-o lume unde nu se putea muri, totul devenea posibil. Ea era însă atât de puţin atrasă de ideea de a înota la întâmplare următorii cinci ani!

— Ar trebui să sar imediat, murmură ea. Înainte ca malul să nu se îndepărteze prea tare. Dacă aştept multă vreme, n-o să mai am niciun punct de reper şi n-o să ştiu în ce direcţie s-o apuc.

Cu toate astea, rămase indecisă, paralizată de vertij.

Şi, în acest timp, norul continua să plutească.

Zărand un grup de copii-păsări apropiindu-se repede, se crezu salvată. Se ridică şi dădu din mâini, încercând să-şi păstreze echilibrul.

— Hei! strigă ea. Veniţi să mă ajutaţi! Sunt imobilizată, nu ştiu cum să cobor...

Copiii trecură foarte aproape, râzând foarte tare. Îi aruncară o privire distrată şi-şi continuară drumul, ca şi cum ea nici n-ar fi existat.

„Nu le pasă! gândi Peggy Sue. Sunt atât de adânciţi în jocul lor, că nimic nu mai are importanţă pentru ei.“

Începu să-şi piardă speranţa, când vocea mentală a câinelui albastru îi scârţâi în minte.

— Eşti acolo? mârâi el. Unde te-ai dus? Au trecut ore de când te caut la întâmplare pe toate lungimile de undă! Suntem foarte îngrijoraţi.

Peggy se grăbi să-i povestească aventura ei.

— Sebastian spune c-ai stat prea mult în aer. În cele din urmă, costumul s-a desfăcut. E un accident, vai, foarte frecvent. Zeci de copii se

pierd așa, în fiecare săptămână. Cad în mare și sunt purtați de curenți. Nu se îneacă, dar plutesc la nesfârșit, în voia valurilor. Unii dintre ei rămân uneori zece sau douăzeci de ani legănați de valuri înainte de a fi aruncați pe vreo plajă. Este mortal de plictisitor.

— Nu-mi spune c-o să rămân înțepenită douăzeci de ani pe un nor lipicios! îngăimă Peggy.

— Nu, zise câinele albastru. Sebastian a găsit o barcă. În momentul ăsta plutim în direcția ta. O să te recuperăm.

— N-o să am niciodată curaj să sar în gol, gâfâi adolescenta, e prea sus!

— Fii fără grijă, îi explică animalul. Sapă în grosimea norului. Sebastian spune că, în mod normal, o să descoperi acolo o cutie de prim ajutor. Înăuntru e o scară magică de sfoară. Când o s-o arunci în gol, o să se desfășoare automat pe toată distanța de care ai nevoie ca să ajungi la barcă. Dar, atenție! N-o scoate prea devreme, pentru că durata de folosire nu depășește cincisprezece minute. Dacă o depășești, o să se deșire în aer ca și costumul, imediat... și o să cazi.

— Dacă mă rănesc când mă lovesc de apă? se neliniște Peggy Sue.

— Nu, mormăi câinele, după ce se informă. Dar Sebastian zice că în săritura în apă ai putea să descoperi că ești deformată... și că asta n-o să fie deloc plăcut.

— *Deformată?* strigă Peggy. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun: o să ai fața turtită ca o minge de ping-pong pe care tocmai a pus copita un elefant, de exemplu, răspunse câinele, oarecum jenat. Asta n-o să te împiedice să trăiești... ci numai să te uiți în oglindă. Pentru o fată, e supărător.

— Super! bombăni adolescenta. O să încerc să nu ratez săritura. În timpul ăsta, o să vă urmăresc.

— Barca noastră are o pânză galbenă, spuse amabil câinele albastru.

Peggy Sue se strădui să devină răbdătoare. Nu-i trebui multă vreme să găsească trusa de prim ajutor. Ridică repede capacul, apoi se asigură că scara de sfoară e acolo. Acum stătea îngenunchată la marginea norului, cu mâna la ochi, deasupra sprâncenelor, ca să descopere în larg barca salvatoare.

În sfârșit, prinse momentul. Când aruncă ancora chiar sub nor, Peggy dădu drumul scării în gol.

Cu tot vântul care se încăpățâna să-i dea tricoul peste cap, lucrurile meraseră bine și ajunse la barcă înainte ca scara de sfoară să dispară.

— Deci, te-ai distrat bine? întrebă Sebastian întorcând barca spre faleză.

Peggy Sue preferă să nu-i răspundă.

Începea să-nțeleagă faptul că distracția în țara minunilor nu era chiar liniștitoare.

*

Cum ajunseră pe uscat, Sebastian o luă grăbit pe un drum în pantă. Mergea repede; Peggy Sue abia se ținea după el. La orizont, se distingeau un fel de barieră uriașă, care se întindea de la un capăt la altul al peisajului. O barieră albă, din lemn, cu o mică poartă și o cutie poștală... *dar de dimensiuni colosale.*

— S-ar zice că-i o barieră dintr-o grădină de la periferie, observă câinele albastru. Grădina unui uriaș.

— Este adevărat, bâigui Peggy. Cutia de scrisori este atârnată la o sută de metri de pământ și-i la fel de mare ca un bloc cu zece etaje.

Bariera albă n-avea nimic neliniștitor în sine, în afară de dimensiunea ei neobișnuită. Pe lângă ea, restul orașului părea minuscule. Casele păreau niște case pentru păpuși.

— Este grădina demonului adormit, spuse Sebastian, cu voce înceată. Acolo o să mergem,

când o să știți mai multe despre pericolele pe care le ascunde.

În spatele barierei se înalța un castel, alb și el, cu turnuri înfipite în toate direcțiile.

— Ciudat, observă Peggy. S-ar zice că-i un copac ale cărui ramuri cresc în toate direcțiile...

— E adevărat, adăugă câinele albastru, niciun arhitect n-ar fi putut construi un castel ca ăsta, poate doar unul complet nebun. Privește: sunt zeci de turnulețe care ies din ziduri. Și alte turnuri deasupra turnurilor. Zidurile nu sunt drepte.

Cum Sebastian nu spunea nimic, cei doi complici fură obligați să se piardă în presupuneri.

— Începând de acum, fiți atenți unde puneți piciorul! anunță adolescentul pe un ton care nu admitea replică. Intrăm în zona de război. În niciun caz, nu vă apucați să visați.

Peggy Sue era gata să se revolte – nu-i plăcea, de fapt, ca băieții să-i dea ordine – când zări un panou metalic înfipit pe trotuar. Se putea citi mențiunea următoare:

Atenție la Minusculi! Pericol să fie călcați!

— Uită-te și tu, îi șopti în minte câinele albastru. Totul începe să fie tot mai mic. Casele sunt aici mult mai mici decât în zona viselor.

— Ai dreptate, răspunse Peggy. Și e din ce în ce mai rău, pe măsură ce te apropii de bariera albă. În capătul străzii, clădirile abia dacă sunt mai mari decât cutiile de pantofi.

Era ceva insolit. Chiar mașinile parcate de-a lungul străzii căpătau, încet-încet, dimensiunile unor jucării.

— Ce înseamnă asta? îl întreabă Peggy pe Sebastian. Tot o iluzie?

— Vai, nu! suspină băiatul. Este unul din primele efecte ale războiului. O să vi-l prezint pe generalul șef, o să vă explice mai bine decât mine. Să nu vă bateți joc de el și să luați în serios tot ce-o să vă spună. Supraviețuirea voastră depinde de asta. Nu suntem aici ca să ne amuzăm.

Acum, dimensiunea caselor scădea tot mai mult. Acoperișurile nu depășeau umărul lui Peggy Sue. Ajuns în fața unei clădiri cu aer oficial, Sebastian îngenunche pentru a bate la ușă cu degetul arătător îndoit.

Ușa de la parter se deschise și apără o bunicuță cu părul alb, cu ochelarii pe vârful nasului. *Abia dacă avea douăzeci de centimetri.*

— Uite, o anunță Sebastian. Ea este Peggy Sue, și el — câinele albastru. Cred că sunteți nerăbdătoare să-i vedeți, pentru că v-ați străduit destul de mult să-i atrageți aici.

— Este adevărat, băiete, recunosc femeia minusculă. (Se întoarse spre fată și câinele ei și spuse:) Bună ziua! Să mă prezint: sunt Bunicuța Pickaboo, sunt șeful suprem al armatei din zona de război.

Trebuia să ciulești urechea ca să-i înțelegi cuvintele, pentru că vocea ei te făcea să te gândești la chițaitul unui șoricel. Peggy Sue era atât de surprinsă, încât se mulțumi să bolborosească un salut stânjenit.

— N-am fost întotdeauna așa, declară ciudata femeie micuță. Debarcând în miraj, aveam o talie normală, dar lucrurile au luat-o razna. Demonul adormit a început să aibă coșmaruri, iar regulile lumii noastre s-au dereglat. Asta se-ntâmplă când rămâi prea multă vreme aici: devii minuscul.

— Dar de ce?

— Demonul se hrănește din substanța noastră, spuse doamna general. Pompează din partea asta a barierei materia de care are nevoie pentru grădina lui. Pe scurt: cu cât crește grădina, cu atât se micșorează orașul și locuitorii lui. Lumea mirajului nu dispune decât de o anumită cantitate de materie. Nu se poate dilata. Dacă vrei să dezvolți ceva, ești obligat să reduci o masă de materie echivalentă. Este regula lui „nici mai mult, nici mai puțin“.

Arată cu mânuța spre castelul cu mii de turnulețe, care se înălța în depărtare, în spatele uriașei bariere.

— Fortăreața asta se dezvoltă ca o plantă, spuse ea. În fiecare zi îi mai crește un turn nou, și acest turn e făcut pe seama noastră, furându-ne puțin din materie. Iată de ce ne micșorăm. Ce se ia de aici se adaugă acolo. Echilibrul mirajului se menține, dar noi devenim din ce în ce mai mici.

— Dar de ce-are demonul nevoie să-și mărească mereu castelul? întrebă Peggy.

— Pentru că și el crește, suspină Bunicuța Pickaboo. Crește în timp ce doarme. Dacă palatul nu urmează aceeași mișcare, demonul se pomenește strâns între ziduri ca într-o cochilie prea strâmtă. S-ar sufoca, ar muri... și ăsta ar fi și sfârșitul universurilor născute din visele lui. Dacă el moare, murim și noi toți. Destinele noastre sunt legate.

— Este ca un cavaler care ar crește în interiorul armurii sale, comentă Peggy. Dacă armura n-ar face același lucru, ar fi terminat.

— Da, mormăi câinele albastru. Sau ca o corcitură ca mine care s-ar apuca să se umfle în cotețul ei până ar ajunge cât un bou...

— Castelul nu poate crăpa sub presiunea uriașului care se dezvoltă, continuă doamna general. Este conceput de la început pentru a fi indestructibil și-l apără pe demon contra tuturor agresiunilor. De-asta este obligat să crească la fel de repede ca ocupantul lui. Neplăcerea...

— Este că-și ia materia de la voi, completă Peggy Sue.

— Ai priceput totul, suspină Bunicuța Pickaboo. Mărirea grădinii implică micșorarea orașului. Este o regulă de bază care trebuie învățată pe dinafară, ca și cum ai fi la școală.

— Dar în ceea ce ne privește..., începu Peggy.

— Deja ați început să vă micșorați, spuse nemilos doamna general Pickaboo. Din clipa când

ați părăsit zona viselor, moleculele care vă alcătuiesc au început procesul de comprimare. Sunt sigură că măsurați deja cu unu, doi milimetri mai puțin decât în lumea reală.

La auzul acestei vești, Peggy simți un fior rece care-o curentă pe șira spinării.

— Iată de ce nu trebuie să tândăliți, îi sfătui Bunicuța Pickaboo. Cu cât așteptați, cu atât vă micșorați. Dacă vă faceți prea mici, odată ajunși de cealaltă parte a barierei, o să fiți total dezarmați.

Lui Peggy Sue i se puse un nod în gât. Privi în direcția castelului. Avu surpriza să vadă un alt turnuleț care creștea pe coama unui zid de apărare. La început, o umflătură diformă în piatra unei întărituri pe unde se patrula, care creștea ca un mugur de cactus, căpătând aspectul unui turn cocoțat pe un acoperiș conic.

— Ca să vă dovedesc că nu inventez nimic, reluă Bunicuța Pickaboo, o să vi-l prezint pe fostul general al districtului, cel care comanda zona luptelor înaintea mea.

Intrând în casa de păpuși pe post de locuință, deschise o comodă, scotoci într-un sertar și scoase o cutie mare cât un timbru poștal. Întorcându-se în fața casei, ridică tristă capacul, scoțând la lumină o creatură greu de identificat, care se agita pe fundul cutiei.

— Iată, spuse ea cu amărăciune, vi-l prezint pe Barnaby Selfridge. Sau, mai bine zis, ce-a rămas din el. În câteva luni, o să fiu ca el... și voi, voi o să fiți mai mici decât căsuța asta, fără îndoială. Avem nevoie de tine cu adevărat, Peggy Sue. Știm că te lupti de ani de zile cu fantomele și, de mai multe ori, le-ai ținut în frâu. Astăzi îți cerem să ne ajuti. Ești obișnuită cu miracolele, știi să desfaci vrăjitoriile... niciun soldat pe care l-am trimis acolo n-a avut experiență. Niciunul nu s-a mai întors. Din cauza asta, ți-am întins o capcană. Ca să te obligăm să ne ajuti.

— Unde sunt părinții și sora mea? întreabă grăbită fata.

— Undeva într-unul din universurile create de visele demonului, răspunse doamna general. Toate au o poartă care se deschide în grădina asta. Rădăcina răului, din care pornesc toate. Singura ta șansă pentru a-i regăsi pe ai tăi este să-l trezești pe demon și să-l faci să pună capăt aberațiilor care se înmulțesc în jurul nostru. Dacă reușești să faci o înțelegere cu el, o să-ți recuperezi și părinții.

— Au început deja să se micșoreze? insistă Peggy.

— Fără îndoială, suspină Bunicuța Pickaboo. Când crește castelul, consumă în același timp o mare cantitate de materie. (Făcu o pauză înainte de a adăuga:) Acum, Sebastian o să te ducă în tabăra de antrenament, unde o să înveți câteva noțiuni elementare pentru a supraviețui pe teritoriul dușman.

Puțin zăpăcită, Peggy Sue își luă rămas-bun de la doamna general, care, după ce-i mulțumi de mai multe ori, se întoarse în căsuța ei de păpuși.

— Fiți foarte atenți unde puneți piciorul, repetă Sebastian. Acum suntem pe teritoriul Minusculilor. Este numele oamenilor care locuiesc la marginea barierei, la marginea grădinii, acolo unde fenomenul de comprimare se face foarte tare simțit. Nu prea le place să ne vadă plimbându-ne prin preajmă, le este teamă să nu-i zdrobim din întâmplare. Sunt cei mai vechi locuitori ai mirajului. Cei care nu s-au mulțumit să rămână în zona viselor și au vrut să știe mai mult despre acest univers ciudat. Acum nu mai pot să revină acolo, oamenii din orașul „mare“ sunt prea nepăsători, prea egoiști ca să se străduiască să privească pe unde pun piciorul, îi zdrobesc fără să-și dea seama.

Peggy Sue abia dacă îndrăznește să calce, în timp ce câinele albastru mirosea pământul, sperând să detecteze prezența acestor ciudate creaturi.

— Acolo, spuse Sebastian indicând bariera uriașă, casele abia dacă sunt mai mari decât cutiile de chibrituri, iar ocupanții lor par niște furnici. Cel mai grav este că fenomenul o să se extindă treptat la tot orașul. La urmă, chiar zona viselor o să se comprime. Cu cât palatul devine mai mare, cu atât prizonierii mirajelor se vor face mai mici.

Peggy nu spuse nimic, era prea concentrată să cerceteze pământul. Acoperișurile imobilelor nu treceau mai sus de genunchii ei.

— Tabăra de antrenament e acolo, explică Sebastian. Fiți numai ochi și urechi. Nu faceți glume, aveți foarte multe de învățat dacă vreți să aveți vreo șansă să vă întoarceți vii.

Unele părți ale șoselei erau pictate în galben și erau separate de restul drumului public printr-un mic zid de cărămidă, înalt de vreo douăzeci de centimetri.

— Drumurile astea sunt rezervate pentru Minusculi, explică Sebastian. Nu trebuie să pătrundem noi pe ele. Dar dacă vrei să te uiți mai de-aproape, o să vezi că pe drumul galben este trasat un drum albastru... Este destinat Minusculilor și mai mici decât doamna general Pickaboo. Și dacă te apleci mai mult, o să distingi un drum portocaliu pictat pe drumul albastru...

— Care e rezervat Minusculilor care sunt mai mici decât Minusculii care sunt mai mici decât Minusculii?

— Așa este, aprobă adolescentul. Minusculii se împart după gradul de micșorare. Sunt Minusculi 1, Minusculi 2 și așa mai departe...

În timp ce mergeau, s-au întâlnit cu mai multe grupuri de adulți în diferite stadii de miniaturizare. Unii măsurau cincizeci de centimetri, alții treizeci, alții abia douăzeci. Cei mai mici priveau în sus fără încetare, de teamă să nu fie călcați de cei mai mari.

— Asta-i ce ne așteaptă dacă rămânem prea multă vreme lângă barieră, suspină Sebastian. Cel

mai rău este că nu-ți dai seama, pentru că hainele se micșorează în același timp cu trupul.

Ajunseră în sfârșit în tabăra de antrenament unde erau încartiruiți copiii soldați. Peggy Sue văzu repede că, în pofida vârstei lor, fetele și băieții de șaisprezece ani erau mult mai scunzi decât ea.

— Așa se-ntâmplă pentru că nu se decid să se ducă pe câmpul de luptă, comentă Sebastian. Sunt aici de multă vreme. Plătesc prețul ezitării lor.

Tabăra se alcătuiă din corturi militare. Câteva erau chiar destul de mari, dar majoritatea lor păreau concepute pentru păpuși.

— Sunt grupați după înălțime și nu se amestecă între ei, spuse Sebastian. Asta este regula.

După ce inspectă fiecare fir de iarbă ca să nu stâlcească pe cineva, Peggy Sue se așează pe gazon.

— Parcă ar fi șoareci, mârâi câinele albastru. Mă enervează că aleargă așa pe sub nasul meu, îmi vine să ronțai câțiva, măcar să văd ce gust au.

— Stăpânește-te! îi porunci Peggy. Sunt ființe umane.

— Dacă spui tu..., suspină animalul, nu prea convins.

Un fluierat le întrerupse conversația.

— Liniște! se auzi vocea de falset a unui bărbat mic în uniformă de caporal, cățarat pe o estradă. Colonelul Baldwin o să vă explice imediat cum este construită grădina și creaturile pe care riscați să le întâlniți.

— Hopa! mormăi un băiat lângă Peggy, iată-ne din nou la școală!

În picioare pe estradă, caporalul se scotoci în buzunar și scoase o cutie de chibrituri. O puse pe masă, o deschise... Ceva foarte mic apărură în mijlocul cutiei. Era colonelul Baldwin, șeful operațiunilor în zona dușmană. Începu să vorbească, dar vocea lui semăna cu bâzâitul unei muște. Fu nevoie să se monteze un amplificator

pentru ca adunarea să poată înțelege sensul cuvintelor sale.

— Nu vă bateți joc, tinerilor, spuse el pe un ton fără replică. Dacă nu porniți la luptă, de acum în trei săptămâni veți fi la fel de mici precum mine... Nu-mi fac iluzii în legătură cu soarta care mă așteaptă. Când voi deveni microscopic, acarienii din primul covor mă vor devora. Sufletește, sunt pregătit. Voi trebuie să decideți dacă vreți să aveți parte de aceeași soartă.

Un murmur străbătu adunarea.

— În spatele barierei se întinde grădina, continuă colonelul. Este apărată de slujitori care vă vor trata fără milă, ca și cum ați fi cârțițe, șobolani sau paraziți. N-avem nicio hartă exactă a locului, pentru că, de-a lungul lunilor, pădurea s-a transformat într-o junglă de nepătruns. Obsesia grădinarilor este apa... Au nevoie de enorm de multă apă pentru a stropi o asemenea masă vegetală. Pompează apa asta din afară. Din lumea reală. Din cauza asta există deșertul nesfârșit. Mirajele folosesc animale-rezervor ca să pompeze iazurile, bălțile, lacurile... Curând, vor ataca oceanele, și Terra nu va fi decât o minge de lut uscat. Aceste animale-cisternă sunt cât dinozaurii, pot să vă calce în picioare fără să bage de seamă măcar...

„Încântător!“, gândi Peggy Sue. Vocea colonelului continua să răsună în portavoce.

„Bietul om, își spuse Peggy Sue, de fapt, nu știe mare lucru despre ce se petrece dincolo de bariera albă.“

— Pericolul se poate ivi de oriunde, repetă oratorul, pentru grădinarii-soldați veți fi ca niște păsări venite să ciugulească din fructele lor.

— La ce folosesc fructele acestea? întrebă Peggy, ridicând mâna.

— Sunt folosite să-l hrănească pe demonul adormit, explică, prin intermediul amplificatorului,

colonelul. Grădinarii le culeg și-l hrănesc în timpul somnului. Iată de ce le păzesc cu atâta grijă.

Peggy Sue lăasă mâna în jos.

— Vom avea arme? întrebă un băiat. Puști? Săbii?

— Nu, răspunse colonelul din fundul cutii de chibrituri. Nu există arme, n-ar folosi la nimic. Singurele arme de care veți dispune vor fi șiretenia și inteligența.

Adolescentul mormăi, nemulțumit.

— În cazul ăsta, șopti el către vecinul lui, n-o să pun piciorul acolo, prefer să mă întorc în zona viselor.

Cum spuse, așa și făcu: se ridică și părăsi adunarea. Alți șase băieți îl imitară.

— Soldați fără pușcă! mormăiră ei. Asta n-are niciun sens.

— Uite, suspină Sebastian, adesea se termină în felul ăsta. Vin să se joace de-a războiul, fără să realizeze de fapt ce este în joc. În ce-i privește pe cei care ajung până la barieră, ei se poartă ca niște fanfaroni. Grădinarilor-santinela le e foarte ușor să-i descopere.

Ședința de instrucție se încheie cu împărțirea unor cărțuții explicative, în care se aflau mai multe planuri ale grădinii.

— Documentele astea sunt deja învechite, murmură Sebastian. Privește: în perioada aia castelul era mai mic decât astăzi.

Peggy nici nu se sinchisi să verifice dacă-i așa. Turnurile fortăreței care se înălța la orizont păreau gata să atingă burta norilor.

Odată așezat colonelul în fundul cutiei sale, participanții se împrăștiară.

— Trebuie să ne echipăm pentru la noapte, spuse Sebastian. Când se termină ziua, grădina ia orașul cu asalt.

— Cum? întrebă Peggy.

Sebastian îi arată interstițiile dintre panourile barierei uriașe.

— Plantele..., spuse el, își strecoară rădăcinile pe acolo, ca niște tentacule de caracatiță. Fură lucruri... sau oameni.

— De ce?

— Pentru că sunt neliniștite și pentru că transferul de materie li se pare prea lent.

— Vrei să spui că ele consideră că ne micșorăm prea încet?

— Da... Cum au nevoie de materie ca să dea naștere la noi fructe, fură ce le cade sub tentacule. Copii, în principal.

— Ce fac cu ei?

— Îi transformă... în fructe. Adulții sunt transformați în legume. Nu glumesc. Rădăcinile lor au săgeți, așa că, dacă te înțeapă, veninul lor se infiltrează în tine, veninul metamorfozei. Dacă un bananier te mușcă de gleznă, te transformi în banană în trei zile, dacă n-ai antidotul.

— O banană uriașă?

— O banană uriașă, pe care demonul o s-o mănânce dormind, imediat ce grădinarii o vor culege.

În baraca rezervată echipamentului, un sergent de vreo patruzeci de ani – dar care era deja mai mic decât ei – le dădu niște securi.

— Atenție! Au fost ascuțite azi-dimineață. Și nu uitați trusele cu ser antiveninos. A fost adăugat un antidot împotriva mușcăturilor ananasului, împotriva zgârieturilor de cartof și împotriva înțepăturilor de ridiche.

Cei trei prieteni îl salutară pe sergent și se întoarseră în cortul care le fusese repartizat. Covorul de pe jos era din metal, ceea ce o miră pe Peggy Sue.

— Din cauza rădăcinilor..., îi explică Sebastian. În felul ăsta, nu pot să sape pe dedesubt.

Fata, la fel de neliniștită, se așează pe unul din paturile de campanie.

— Dormi cu securea în mână, îi recomandă Sebastian. Dacă la noapte simți ceva că te trage de

picior, să știi că-i un tentacul vegetal. Nu ezita să-l rezezi.

— Bine, spuse Peggy Sue, cu voce sugrumată.

Se întinse în pat fără să se dezbrace.

Era destul de tulburată gândindu-se la ce i se putea întâmpla. Câinele albastru veni să se culce lângă ea. Amușina mirosurile care veneau dinspre grădină.

— Acolo totul este viu, spuse el după un moment. Mișună, se agită... Aud lucruri care înaintază pe sub pământ. Săpă, ca zeci de cârțițe care se îndreaptă spre noi.

— Sunt rădăcinile, confirmă Sebastian care, cu mâinile încrucișate sub ceafă, fixa stâlpul cortului. S-au pus deja pe treabă. Ne-au reperat prezența. Adoră oamenii de înălțimea noastră. Minusculii nu le interesează, fac fructe prea mici.

— Oare am început cu adevărat să ne micșorăm? întrebă din nou Peggy.

— Mda, fără îndoială, căscă băiatul. Mai bine să nu ne gândim la asta.

Un grup de adolescenți trecu prin fața cortului, păreau decizi să părăsească tabăra.

— Renunță? se neliniști Peggy Sue.

— E ceva frecvent, spuse Sebastian. Când oamenii devin conștienți c-au ajuns mai mici decât nou-veniții, asta-i îngrozește, și atunci vor să plece înapoi, în speranța că vor reveni la talia inițială. Dar asta nu folosește la nimic. Nimeni nu-și poate recupera centimetrii care i-au fost furați.

— Măcar încetează să se mai micșoreze, mormăi câinele albastru. Pe mine nu m-ar distra deloc să rămân cam cât un șoarece.

— Când o să ne ordone să trecem de cealaltă parte a barierei? se neliniști Peggy.

— Nimeni n-o să ne dea vreun ordin de acest fel, replică adolescentul. Noi trebuie să ne hotărâm. Aici, nimeni nu-i obligă pe soldați să pornească la atac. Pornesc atunci când au curaj să pornească.

— Eu n-am curajul, totuși o să mă duc, spuse Peggy. Trebuie să-mi găsesc părinții înainte să fie puși într-o cutie de chibrituri.

Nu-i venea deloc să râdă la gândul ăsta.

Închise ochii, furată de somn. Nu era încă obișnuită cu situațiile deosebite ale mirajului și nu beneficia de inepuizabila energie de care dădea dovadă Sebastian. Puse capul pe perna improvizată a patului din benzi împletite. Teama de a se micșora în timpul nopții continua s-o bântuie. Ar fi vrut să-și ia niște repere, să aibă un metru din panglică... dar asta era o prostie, pentru că și metrul din panglică scădea cât timp dormea!

Alunecă în somn, legănată de vocea îndepărtată a lui Sebastian, care trecea în revistă principiile de supraviețuire pe care este bine să le aplici de cealaltă parte a barierei.

LUPTA NOCTURNĂ

Peggy Sue se trezi în mijlocul nopții, în același timp cu câinele albastru.

— O să se-ntâmples ceva, îi șopti mental animalul. Este iminent.

Fata căută securea, pe care-o scăpase în timpul somnului. Cu pași prudenți, înaintă până în pragul cortului. Cerul nopții în interiorul mirajului era atât de impresionant! Stelele care străluceau, agățate de bolta cerească, n-aveau toate aceeași culoare. Unele erau albastre, altele roșii. Nu clipeau în același ritm, și majoritatea lor cântau. Din când în când, se aranjau în așa fel încât să alcătuiască niște cuvinte luminoase, ca o reclamă publicitară. Spuneau: *Distrează-te!* sau scriau onomatopee: *Bing! Clang! Pleosc!*

De jos, aveai impresia că-i un bâlci îndepărtat. Peggy n-avu timp să le admire, căci un țipăt de groază răsună dintr-odată.

— Rădăcinile! urlă un băiat. Alertă! Sosesc!

Strigătul lui se opri brusc, ca și cum ceva l-ar fi înșfăcat din mers. Imediat, o panică de nedescris se instalează în tabără și ocupanții ei încep să fugă în toate direcțiile. Peggy Sue făcu ochii mici, încercând să se descurce în această agitație. Reuși să distingă niște tuburi lungi care se mișcau în întuneric. Un fel de tentacule care răscoleau aerul și explorau împrejurimile împleticindu-se. Copiii fugeau din fața acestor brațe vegetale lipsite de ochi, care scotoceau corturile în căutarea prăzii.

Sebastian i se alătură, cu securea în mână.

— Vin să caute materia primă pentru fructele lor, mârâi el. În general, iau băieți ca să facă banane sau ananași; fetele sunt folosite pentru caise sau mango. Încearcă să nu te lași înțepată,

țepușa este fixată chiar la capătul rădăcinii, ca pe coada unui scorpion.

— Avem antidotul..., remarcă Peggy, care încerca să se liniștească.

— Da, dar dacă veninul e foarte puternic, nu reușim să oprim cu totul procesul de transformare. Am avut un prieten a cărui piele mirosea a banană și ale cărui degete se cojeau. Și-am mai cunoscut o fată căreia părul i s-a transformat în frunze de salată. Nu era prea grozav.

Brusc, observară că sub picioarele lor lovea cineva. O rădăcină încerca să pătrundă prin placa de tablă care servea drept covor. Peggy strânse din dinți. Câinele albastru, pierzându-și cumpătul, începu să latre ca turbat și să alerge în cerc, căutând dușmanul să-l muște. Când era vorba să se bată, era întotdeauna primul.

Peggy Sue se temu să nu fie prins de o liană. În pofida caracterului lui detestabil, îl iubea din ce în ce mai mult.

Într-un gheizer de praf maroniu, o rădăcină ieși din pământ chiar în fața fetei. Ai fi zis că-i tentaculul unei caracatițe a cărei piele avea textura unui cartof. Un ac de os din care picura o sevă veninoasă se afla chiar în vârful acestui bici vegetal. Cu mâna crispată pe mânerul securii, Peggy spintecă aerul cu o mișcare a brațului drept. Lama tăie țepușa cu o secundă înainte s-o lovească.

— Bine țintit! gâfâi Sebastian. Ești mai puternică decât credeam.

În jumătatea de oră care urmă, cei doi adolescenți se bătură ca niște draci ca să respingă asalturile lianelor veninoase. De jur-împrejurul lor, izbucneau strigăte de groază. În mai multe rânduri, Peggy văzu copii dispărând de cealaltă parte a barierei, ridicați de rădăcinile care se-nfășurau în jurul lor ca să-i lege. Sărmanii puști strigau cât puteau de tare, dar era imposibil să le vii în ajutor.

Odată ce-și înhățau prada, lianele se retrăgeau, se-ntorceau în grădină târându-și prizonierii după ele.

Brusc, se făcu din nou liniște.

— Gata, răsuflă ușurat Sebastian. Nu se vor mai întoarce înainte de mâine seară. N-ai pățit nimic? N-ai fost înțepată? Și câinele?

Câinele albastru era bine. Se agăța de o rădăcină pe care reușise s-o taie cu dinții.

— Ptiu! mârâi el. Și pe deasupra au și-un gust infect!...

Atacul devastase tabăra. Corturile, smulse din țărugi, erau zdrențe. Mai mulți adolescenți gemeau ținându-se de braț sau de picior. Fuseseră înțepați. Infirmierele se agitau în jurul lor pentru a le administra doze mari de antidot.

— Nu sunt în afara pericolului, murmură Sebastian, ștergându-și fruntea. Știu un băiat al cărui sânge s-a schimbat în must. Asta atrăgea viespile care nu încetau să-l atace. Mai târziu, sângele a început să-i fermenteze în vene, apoi s-a făcut vin, așa că tot timpul era mort de beat!

— Termină cu poveștile astea groaznice! se enervă Peggy. Așa-i în fiecare seară?

— Aproape. Și la fel o să fie și când o să fim în grădină. Singurul mod de a păcăli rădăcinile va fi să ne frecăm cu suc de fructe care cresc acolo. În felul ăsta, poate or să ne confunde cu un ananas. Este un camuflaj eficient. Dar trebuie să poți pune mâna pe un fruct și să-l storci. Acolo, fiecare copac e supravegheat, fiecare tufiș e protejat.

— M-am gândit la un lucru, declară Peggy Sue. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât ne micșorăm și, în plus, avem nevoie și de mai mult timp ca să ajungem la castel.

— Exact. Și, cu cât o să petrecem mai multă vreme în grădină, cu atât grădinarii-soldați vor avea mai multe șanse să ne prindă.

Fata clătină din cap.

— Atunci, trebuie să plecăm mâine, decise ea. O să improvizăm pe parcurs. După părerea mea, știi la fel de multe cât știe și colonelul minuscul care bâzâie din fundul cutiei de chibrituri.

— De acord, aprobă Sebastian. Cred că facem o echipă bună.

În următoarea oră, dădură ajutor echipelor care încercau să repună tabăra pe picioare. Atacul rădăcinilor veninoase provocase un val de dezertări. Mulți adolescenți – treziți brutal din visurile lor războinice – se retrăgeau în dezordine spre zona unde se puteau distra într-un mod mai puțin periculos.

— Tocmai asta e problema, suspină Sebastian, mulți vin aici cu speranța că se vor distra pe cinste. Se cred într-un joc video. După primele atacuri, își schimbă cu totul părerea...

Peggy Sue se duse la baraca unde se afla echipament, ca să ceară două rucsacuri și material de supraviețuire.

— N-ați urmat ciclul complet de instrucție, protestă sergentul. N-o să supraviețuiți nici măcar o oră de cealaltă parte a barierei.

— Asta e! rânji fata. Cei care v-au urmat învățăturile până la capăt s-au întors?

— Nu, aprobă sergentul.

— Vedeți! conchise Peggy, îndepărtându-se.

Se întoarse la cortul lor și-i dădu un rucsac lui Sebastian.

— Deci, ne-am hotărât? întrebă băiatul.

— Da, spuse adolescenta. E momentul să ne aruncăm în valuri înainte de a ajunge niște pitici. Eu mă simt deja mai mică decât la sosire. De fiecare dată când privesc bariera, mi se pare mai înaltă.

— O să trecem bariera în zori, spuse Sebastian. Imediat ce vom fi de partea cealaltă, trebuie să ne frecăm pielea cu suc de primelă și fructe care ne ies în cale, asta o să-i deruteze pe grădinari.

— N-or să vadă diferența?
— Nu, nu sunt ființe umane. Se bazează numai pe mirosul lor.

*

Când se luminează de ziuă, stelele începură toate să strige: „La revedere, pe diseară! Vă iubim!“. Miile de voci mici, slăbite de distanță, se amestecau, dând naștere unui vacarm ciudat de cristalin.

Apoi se stinseră în aceeași secundă, de parcă ar fi fost acționate de un întrerupător.

— La drum! spuse Peggy, ridicându-se.

Într-un pas, cei trei tovarăși se îndreptară spre bariera uriașă care mărginea orizontul. Inima fetei începu să bată mai repede. Din tabără se auzea murmur de voci. Degete întinse arătau spre acei nebuni care, fără să aștepte permisiunea superiorilor, se aventuraseră dincolo.

— Uite încă niște șmecherași pe care n-o să-i mai vedem prea curând! șoptea câte unul la trecerea lui Peggy Sue.

TERITORIUL INTERZIS

Adolescenta nu-și putu stăpâni un frison când se strecură prin spațiul dintre două panouri. Cum trecură linia frontierei, puseră piciorul într-o lume gigantică, unde toate dimensiunile păreau mărite de o sută de ori! Cel mai mic fir de iarbă avea înălțimea unui copac, peluzele erau adevărate păduri. Un bubuit ciudat, continuu, făcea pământul să tremure.

— Asta ce-i? întrebă Peggy.

— E zgomotul ierbii care crește, explică Sebastian. Sunt frunzele care se desfac ca să primească lumina, florile care se deschid.

— Ai zice că-i o uzină ce se pune în mișcare! râse Peggy Sue. Niciodată nu m-am gândit că natura poate fi atât de zgomotoasă. N-are nimic odihnitor.

— Ce e neplăcut, spuse adolescentul, e faptul că busolele sunt inutile aici, pentru că nu există pol magnetic. Și cum nu putem să vedem de iarbă, o să ne învârtim în curând în cerc. Trebuie să mergem în direcția castelului, dar aici suntem într-o groapă și arborii ascund orizontul. Din când în când, va trebui să ne urcăm pe ceva ca să fim mai sus și să ne asigurăm că n-o luăm în direcție opusă față de ținta noastră.

„Este adevărat că-i ușor să te rătăcești, gândi Peggy. Totul seamănă, iar firele de iarbă sunt atât de dese, că-i greu să circuli printre ele.“

Mirosurile vegetale erau atât de puternice, încât te lua cu amețală.

— Am impresia c-am căzut într-o farfurie cu supă de legume! mârâi câinele albastru. Nu vă recomand să deveniți rumegători!

Vântul făcea iarba să se miște, ceea ce se dovedea destul de periculos pentru că, dacă te

nimereai între două ferigi, erai ca într-un clește și-ți auzai oasele trosnind.

Fu nevoie să escaladeze o coastă abruptă, în vârful căreia dădură nas în nas cu vreo zece roșii. Cea mai mare dintre ele avea dimensiunea unei case cu trei etaje. Sebastian scoase cuțitul ca s-o înțepe.

— Haideți! porunci el, frecați-vă cu suc. Dacă întâlnim un grădinar, e suficient să rămânem pe loc și o să ne ia drept niște drăguțe pătlăgele preocupate să se coacă la soare.

Peggy Sue și câinele albastru se supuseră.

— Ajunge, șopti Sebastian, ud din cap până-n picioare de lichid roșiatic. Începând de acum, trebuie să fim prudenți. Suntem într-o grădină de zarzavat, asta înseamnă că, în mod fatal, o să întâlnim un grădinar.

Peggy clătină din cap; îngrijorarea îi strângea stomacul.

Abia porniră la drum, că Sebastian și scoase un strigăt de alarmă.

— Dușman drept în față! găfâi el. Nu mișcați... nu vorbiți. Încercați să vă închipuiți că sunteți niște roșii fericite să se pârguiască la soare.

„Ușor de zis!“, gândi Peggy Sue, care, până atunci, nu se imaginase niciodată în coaja unei roșii... fericite sau nu.

Îngenunche la pământ și rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși, ca să localizeze de unde vine pericolul. La început, nu văzu nimic, pentru că grădinarul se confunda cu vegetația înconjurătoare. Era o creatură de o înălțime colosală, dar curios îmbrăcată în frunze de porumb împletite. Avea capul minuscul, rotund. Pielea lui evoca o coajă încrețită de măr de mult cules. N-avea mâini, în sensul obișnuit al cuvântului, brațul drept se prelungea cu o foarfecă de grădină ciudată, din os, cel stâng se termina cu o lopată, tot din corn. În loc de picioare, avea două greble.

„Este o creatură-unealtă, gândi Peggy Sue. A fost concepută pentru a executa unele munci, nimic mai mult.“

Un picior-greblă se postă în fața ei. Semăna cu o labă prevăzută cu nenumărate gheare. Pe fața rotundă a grădinarului, nările palpitau, analizând mirosurile. Ochii erau cât doi sâmburi. Mâna-lopată se lăsă în jos ca s-atingă ușor roșiile, căutând să le identifice pe cele care erau coapte.

Peggy Sue se temu dintr-odată ca mirosul sucului cu care era stropită să nu-l păcălească pe grădinar.

„Numai să nu-i vină ideea să mă culeagă!“, se gândi, în timp ce panica puneă stăpânire pe ea.

Din fericire, creatura se îndepărtă; picioarele ei, care greblau pământul, desenau linii paralele printre pietricele.

Când dispăru în spatele unui tufiș, Sebastian ieși din starea de nemișcare.

— Mai sunt și alții, suspină el. Fiecare este specializat într-un anume domeniu. Sunt semănători, culegători... și mai ales, unii care vânează paraziți.

— Vorbești de noi? făcu Peggy.

— Da, grădinarii ne consideră niște dăunători, purici de plante, cârțițe sau limacși.

Câinele albastru avea blana zburlită. Uriașul cu mâna în formă de foarfecă îl băgase în sperieți.

— O să ne întâlnim și cu alții, repetă Sebastian. Să nu vă apucați niciodată să fugiți sau să țipați. Dacă vreți să supraviețuiți, faceți bine și imitați legumele.

Își continuă drumul prin iarba înaltă. În vârful colinei, se întinseră pe burtă ca să observe peisajul. Peggy Sue rămase înmărmurită. Grădina era atât de mare, că părea s-ajungă până la linia orizontului. Era făcută dintr-o succesiune de masive și peluze, mari cât niște țări. Avu impresia că tocmai contemplă globul terestru la o oră de

geografie. Aleile nisipoase separau toate aceste „continente“, așa cum o fac oceanele în lumea reală. Era, în același timp, și foarte frumos... și îngrozitor.

— Suntem prea mici, șopti ea. O s-avem nevoie de ani ca să traversăm o asemenea întindere! O să am treizeci de ani când, în cele din urmă, o s-ajung la poarta castelului!

— Poate că nu, zise câinele albastru, cred că-i o iluzie optică scornită special ca să ne descurajeze.

— Posibil, mormăi Sebastian. Grădina este plină de capcane bizare.

Tăcură, căci un animal ciudat tocmai apărea la cotitura unei alei. Din cauza dimensiunii lui, Peggy Sue crezu că-i vorba de un dinozaur.

— Este o cisternă vie, explică Sebastian. Îi vezi trompa? Când mirajul își deschide porțile, animalul-cisternă o proiectează prin acea deschidere și începe să pompeze apa bălților, a fluviilor... chiar a oceanelor! Apa-i o problemă majoră aici, căci, pe măsură ce se extinde, grădina are nevoie să fie stropită din ce în ce mai mult.

Peggy Sue observă animalul gigantic care se legăna pe alee. Nu părea rău. La capătul gâtului de brontozaur, se legăna un cap foarte mic. Ca și elefanții, avea o trompă, dar această trompă, pentru moment rulată sub piept, era incredibil de lungă și te făcea să te gândești la acele furtunuri de incendiu folosite de pompieri.

— Vezi, șușoti Sebastian, are burta încrețită și fleșcăită, parcă ar fi goală. Așteaptă cu nerăbdare următoarea oprire în realitate ca s-o umple. Atunci burdihanul o să devină enorm, căci animalul o să înghită tone și tone de apă. Poate să-nghită totul, chiar apă de mare, stomacul lui filtrează sarea și o face dulce.

— Ce face când este plin? întrebă Peggy.

— Se transformă în stropitoare și-și pulverizează conținutul peste grădină, acolo unde

trebuie. Când cad de sus, cum sunt atât de mari, te pot turti, cum ar face-o stâncă.

— Animalul nu-i rău, observă câinele albastru. Nici nu-i conștient de prezența noastră. Nu-i preocupat decât de setea plantelor.

— Ar trebui totuși să fim atenți să nu nimerim sub vreun picior, le atrase atenția Peggy Sue.

Monstrul se-ndepărtă făcând pământul să se cutremure. Șase perechi de labe musculoase susțineau pântecul nesfârșit. Peggy și-l imagină lansându-și trompa prin întredeschiderea mirajului și pompând apa oazelor și a izvoarelor.

— Există o turmă întreagă, adăugă Sebastian. Din fericire, îi auzi când vin. Nu ies niciodată de pe alei, ar risca să distrugă plantațiile.

Cei trei prieteni se ridicară cu intenția de a se deplasa cât mai repede posibil, ca să se pună la adăpostul ierbii înalte.

„Trebuie să trecem din peluză în peluză, gândi Peggy. N-o să fie ușor.“

Castelul alb îi părea teribil de îndepărtat, o ceață difuză îl ascundea în parte, dar dacă-l priveai fix trei sau patru minute era de-ajuns ca să vezi cum i se schimbă aspectul.

„Crește întruna...“, realizează adolescenta.

Nu era nicio îndoială, o să aibă în curând dimensiunea unui lanț de munți care vor acoperi orizontul. Din cauză că crescuse în înălțime, zăpezile veșnice se instalaseră pe metereze... și, în tot acest timp, tot ce nu făcea parte din grădină se micșora.

Câinele albastru rămase nemișcat. În fața lor se ridica o căsuță ciudată, făcută din iarbă și bucăți de scoarță de copac. În interior, Peggy descoperi niște rucsacuri asemănătoare cu al ei și niște haine împrăștiate.

— O tabără, șopti ea. Probabil abandonată.

— Da, spuse Sebastian. Adăpostul a fost construit, fără îndoială, de băieții și fetele care au venit aici înaintea noastră. Unde sunt acum?

Câinele albastru mirosi sacii de dormit puși pe jos.

— Nimeni n-a dormit înăuntru de multă vreme, declară el. Au fost copii de vârstă voastră, dar erau gata să-și piardă mințile... o simt. Îi stăpânea o vrajă.

Peggy Sue cercetă rapid locul. Foștii ocupanți fugiseră uitând în urma lor obiectele cele mai folositoare: cuțite, lopeți, lanterne de buzunar.

— Ce s-o fi întâmplat? murmură ea. Crezi c-au fost atacați?

— Nu, zise câinele albastru. Nu-i miros de luptă, dar simt o adiere de vrăjitorie... E ca o bomboană acidulată umplută cu muștar.

— Era de așteptat, suspină Sebastian. Mulți adolescenți au plecat înaintea noastră; nimeni nu i-a mai văzut întorcându-se.

Dintr-odată, Peggy zări un carnețel căzut pe jos. Avea paginile acoperite cu un scris copilăresc, cu rândurile îngrămădite. Îl ridică.

Pe prima pagină citi:

Mă numesc Sarah, am cincisprezece ani, asta este jurnalul de călătorie pe care mă voi strădui să-i țin cât durează expediția noastră. În dimineața asta, în zori, am ajuns la barieră ca să intrăm în grădină. Mike și Kevin mă însoțesc. N-avem nicio idee despre ce ne așteaptă.

Peggy Sue răsfoi repede carnețelul. Observă că scrisul se deforma, devenind, în final, ilizibil. Numai câteva cuvinte, ici-colo, puteau fi descifrate:

frică... Grădinarul i-a tăiat capul lui Mike cu foarfeca lui... vrăji... fructe...

Un frison de îngrijorare îi ridică părul pe ceafă.

— N-au rezistat prea mult timp, mormăi Sebastian, care citise peste umărul ei. Doar patru zile pe teritoriul dușman...

Peggy Sue continuă să citească. Biata Sarah ținea neapărat să scrie în jurnal, chiar și atunci când mâinile îi tremurau atât de tare încât scrisul i se transforma într-o mâzgălitură lipsită de sens.

Nu-ți dai seama imediat..., citi ea. Te învăluie cu perfidie... neîncredere. Dar ai vreun mijloc să faci altfel?

Pe penultima pagină citi: *Atenție! Pericol! Nu faceți aceeași greșeală ca noi...*

Ultima pagină din jurnal nu conținea decât un rând, drept, cu un scris frumos, regulat. Se putea citi:

Acum sunt fericită, nu-mi mai este frică deloc, știu că totul o să meargă spre bine. Era stupid să lupți, atât de stupid!

Afirmația asta o înspăimântă pe Peggy Sue mai mult decât cele citite înainte.

Ce se-ntâmplase? De ce lui Sarah nu-i mai era frică, așa, dintr-odată?

Privi în jurul ei. Nu era nevoie de prea multă fantezie ca să-ți imaginezi orele de groază pe care Sarah le petrecuse în cabană, ascultând cum se apropie pașii santinelei cu picioare în formă de greblă.

(Grădinarul i-a tăiat capul tui Kevin cu foarfeca...)

— Să nu rămânem aici, decise Peggy. Nu-i un loc sigur.

Sebastian ridică din umeri.

— Știu de ce i-au descoperit grădinarii. Pur și simplu, au uitat să-și ude regulat corpul cu sucul unui fruct sau al unei legume. Camuflajul lor nu era perfect. Mirosurile vegetale se evaporă repede pe căldura asta, de-asta trebuie să repeți stropirea asta de mai multe ori pe zi.

Și, trăgând cuțitul din teacă, se îndreptă spre un cartof cât el de mare și-l tăie.

După ce luă o bucată zdravănă din legumă, se fricționează. Când termină, îi întinse bucata lui Peggy.

— Ține, îi porunci el, fă ca mine.

— Miroase a pământ, protestă câinele albastru.

— Exact, mormăi băiatul. Important este că ascunde mirosul nostru natural.

Peggy se supuse. Sucul de cartof degaja un miros fad, de pivniță sau de vegetație de pădure. Își mânji fața, mâinile, picioarele. Amidonul așeza o peliculă lipicioasă pe suprafața pielii. Era neplăcut. Când trebui să-l supună și pe câinele albastru la același tratament, animalul protestă.

— Miroase urât! mârâi el. Și-o să-mi păteze cravata!

Înainte de a se îndepărta de cabană, Peggy strecură carnetelul în buzunar. Oare, dacă-l studia mai atent, reușea să-l descifreze?

Îl considera pe Sebastian prea sigur pe el – ca toți băieții! –, era convinsă c-ar fi fost mai bine să fie mai prudenți. Să cerceteze locurile, în loc să se grăbească de parcă participau la o cursă contra cronometru.

(Grădinarul i-a tăiat capul lui Kevin cu foarfeca...)

Ici-colo, printre ierburi, zărea obiecte abandonate de tinerii care trecuseră pe acolo înaintea lor. Pantofi... pulovere... Tremura la gândul c-ar putea da nas în nas cu un schelet sau ceva de genul ăsta.

Dintr-odată, crezu că distinge o formă între ierburile uriașe. Era cea a unei fete făcute ghem, cu ochii închiși. „Sarah!“, gândi ea imediat. Alergă spre adolescentă cu speranța că-i încă în viață.

Când îngenunche lângă necunoscută, văzu că aceasta – cu siguranță, dorind să se ascundă – era pe jumătate îngropată în pământ.

— Sarah? strigă ea. Sarah, tu ești? Am găsit jurnalul tău de călătorie... Mă auzi?

— Respiră, observă Sebastian. Pare adormită. Trebuie să o scoatem din groapa aia.

— Nu! chelălăi câinele albastru. N-o atingeți! E vrăjită.

Dar nici Peggy, nici Sebastian nu dădură atenție acestui avertisment. Încercară amândoi s-o reanime pe fată, lovind-o peste față.

Aceasta începu să geamă.

— Lăsați-mă, mormăi ea. Vedeți-vă de drum, dacă nu, chem grădinarul. N-aveți dreptul să mă culegeți...

— Sarah! insistă Peggy. Tu ești cea care a scris acest jurnal?

Adolescenta se forță, în cele din urmă, să ridice pleoapele. După expresia posacă, era vizibil că nu dădea doi bani pe faptul că i se acorda ajutor.

— *Sarah?* murmură ea. Da, era numele meu, înainte... când eram om. Acum nu mai am nimic de-a face cu voi. Încetați să mă persecutați! Sau chem grădinarul să vă taie capul. Lăsați-mă să cresc liniștită! Trebuie să-mi termin transformarea.

— E nebună, spuse repede Sebastian. Se crede legumă!

— Dacă nu mai ești Sarah, atunci cine ești? întrebă Peggy, aplecându-se ușor asupra fetei.

— Ce, nu se vede? rânji aceasta. Sunt un cartof, încă nu sunt perfectă, dar fac eforturi. Vreau să devin frumoasă ca să fiu culeasă și fiartă. Vreau să fiu pasată și încorporată în piureul demonului...

— Ești ca noi! îi spuse Peggy, scuturând-o de umeri. Reacționează! Nu ești un cartof! Trezește-te, ești hipnotizată!

— Te înșeli, șuieră câinele albastru. Ea nu mai e om.

— Ștergeți-o de-aici! urlă Sarah. Nu vreau să fiu mâncată de niște amărâte de ființe umane! Mă păstrez pentru demon!

— Trebuie să tacă, șopti Sebastian. Altfel, le va atrage pe santinele aici.

— S-o scoatem din groapa asta! decise Peggy. Strecoară-ți mâna sub brațul ei drept, eu o să-l apuc pe stângul, și să tragem împreună.

Vai, de cum porniră această manevră, Sarah, îngrozită, începu să scoată țipete îngrozitoare.

— Încetați! strigă câinele albastru. Priviți-i mâinile... picioarele!

Peggy și Sebastian îl ascultară și scoaseră un geamăt de stupoare.

Degetele de la mâini și de la picioare erau schimbate în rădăcini lungi, adânc înfipite în pământ. *Nu mințise: era, cât se poate de sigur, pe cale să se transforme într-un cartof!*

— Imposibil s-o smulgi din cuib, bâigui Sebastian. Fiecare dintre degete măsoară sigur mai mult de un metru.

Peggy Sue holbă ochii, îngrozită de ceea ce vedea. La nivelul solului, epiderma lui Sarah lua aspectul cojii de cartof. Picioarele ei începuseră să se preschimbe într-o masă ovoidală plină de umflături.

Sarah striga întruna după ajutor.

— Grădinar! vocifera ea. Grădinar! Vino să mă ajuți... Doi intruși umani nu mă lasă în pace să cresc!

— S-o ștergem! spuse repede Sebastian. Nu mai putem face nimic pentru ea. Dacă-i tăiem rădăcinile, moare.

Frunzișul începu să freamăte cu un foșnet puternic, în timp ce un răcâit făcea pământul să vibreze.

„Un grădinar, gândi Peggy, cuprinsă de groază. Vine să vadă ce se-ntâmplă.“

— Scapă cine poate! lătră câinele albastru.

Lamele uriașe ale foarfecii de os țacăneau deasupra capetelor lor, în căutarea prăzii.

„Din fericire, ne-am dat cu suc de cartof, murmură în gând câinele. Poate o să-i fie greu să ne descopere.“

Cu toate astea, cei trei tovarăși nu se simțeau deloc în largul lor.

Profitând de adăpostul oferit de iarba înaltă, se îndepărtară cât mai repede posibil de grădinarul, aplecat acum asupra lui Sarah. În timp ce fugeau,

vocea fetei vrăjite continua să răsune în urma lor.
Spunea:

— Voiau să mă culeagă oamenii ăia mizerabili,
dar le-am spus că nici nu se pune problema, numai
demonul va avea dreptul să mă mănânce... dacă o
să reușesc să fiu demnă de a sta pe masa lui.

PRIMA VRAJĂ

Alergară până li se tăie respirația de tot, fără să mai piardă timpul uitându-se peste umăr în urma lor. Când, în cele din urmă, căzură în genunchi în țărână, nu mai aveau putere nici să vorbească.

Peggy Sue își scoase termosul din rucsac și-i umplu castronul câinelui albastru, care scotea limba de un cot, aproape la fel de lungă precum cravata de care nu se despărțea niciodată.

— Curând se va lăsa noaptea, observă Sebastian. Când grădina suferă de sete, grădinarii micșorează ziua.

— E posibil?

— Aici, soarele e ca o lampă. Se stinge de la un întrerupător.

Peggy se întrebă câte alte pericole le rezerva noaptea. Simțea jurnalul de călătorie al lui Sarah ca pe o umflătură în buzunar. Își puneă întrebarea în ce fel se lăsase fata copleșită de vraja care o făcuse să se creadă cartof.

— Să ne instalăm. Nu trebuie aprinse nici focul, nici lanterna, limpede?

Aproape imediat, soarele se stinse cu un pocnet sec și întunericul se așternu peste grădina fermecată.

Aerul se umplu de zgomotul florilor care își închideau petalele. S-ar fi zis că-i o trupă de marinari care închid miile de tambuchiuri ale unui submarin gigantic. Peggy Sue se sprijini cu spatele de un fir de iarbă, câinele albastru se ghemui la pieptul ei.

Cu toată teama, dormiră neîntorși până în zori.

*

Scârțâitul soarelui, căruia grădinarii îi măreau încetișor lumina, fu cel care o trezi pe Peggy Sue.

Amintindu-și de recomandările lui Sebastian, își scoase briceagul și plecă în căutarea unui fruct. N-avea chef să meargă prea departe, pentru că nu se simțea în siguranță. Reuși să găsească vreo zece pătlăgele enorme, de un roșu strălucitor. După ce o înțepă pe cea mai mare, se scaldă în sucul ei. Nu era nimic plăcut în asta, dar era prețul siguranței ei.

Se felicită imediat că fusese prevăzătoare, pentru că un grădinar apărură printre copaci. Avea înfățișarea unei sperietori îmbrăcate în frunze uscate, cu mâinile ciolănoase plutind în aer și strălucind în razele de soare. Peggy se făcu foarte mică și rămase nemișcată. Nările tremurară pe fața rotundă a creaturii.

„Analizează mirosurile, gândi adolescența, sper că n-o să-i descopere pe Sebastian și pe câinele albastru.“

Uriașul scheletic nu se hotărâ să se-ndepărteze. Ceva îl deranja. Fără îndoială, simțea printre ierburi mirosurile emise de băiat și de animal.

Peggy Sue nu mai putea să stea chircită lângă enormul picior stâng în formă de greblă. Strângea din maxilare ca să-și împiedice dinții să clănțane. În cele din urmă, santinela plecă. Cum dispăru în spatele copacilor, Peggy se grăbi să-și trezească tovarășii, ca să-i trimită să-și facă baia de suc de roșii.

— Ne-au mirosit prezența, spuse Sebastian când îi povesti întâlnirea ei matinală. Ne caută.

Fata se miră că nu-i e foame, dar băiatul îi aminti că oamenii n-aveau nevoie să mănânce în interiorul mirajului, decât dacă le era poftă de ceva.

— Numai uriașul are nevoie de hrană, declară băiatul, pentru că el creează mirajul. Dacă moare, acest univers dispare brusc, ca un balon plin de confetti care se sparge, și vom fi zdrobiți cu toții.

Odată enunțat acest adevăr tulburător, Sebastian se cățăra în vârful unui fir de iarbă, încercând să se orienteze, pentru că nu se punea problema să se nvârtă în cerc... așa cum o făcuseră, cu siguranță, majoritatea predecesorilor lor.

— Pe acolo! anunță el, coborând. O să ieșim din primul masiv. Apoi o să trebuiască să traversăm o alee de pietriș, ca s-ajungem la a doua peluză. O să fie aproape la fel de plăcut ca și cum am trece printr-un deșert de pietricele. Mai mult, n-ar trebui s-o lălăim, știți voi de ce...

— Din cauza animalelor-cisternă, completă câinele albastru care-și târa cravata pe pământ.

— Exact, sunt mari, dar rapide. Ar fi o greșeală să credem că sunt greoaie. Abia dacă ai timp să le observi, că din trei pași te și ajung.

Vestea asta ar fi trebuit s-o îngrijoreze pe Peggy Sue, dar ea începuse să fluiera în timp ce mergea.

„E ciudat, se gândea ea. Nu mi-e frică deloc. Ce se întâmplă cu mine?“

Aruncă o privire spre câinele albastru. Zburda printre firele de iarbă ca un cățeluș.

„Ciudat“, își spuse ea... și nu se mai gândi deloc la asta.

Pe măsură ce coborau versantul colinei și se apropiau de aleea pe care circulau dinozaurii-rezervor, Peggy se simțea din ce în ce mai ușoară. Îi era greu să-și adune gândurile... și chiar să-și aducă aminte ce căuta ea acolo.

De fapt, de-aia nu mai putea ea de motivul călătoriei. Nu mai avea decât o poftă: să-și smulgă hainele, să rămână complet goală și să-și ofere pielea soarelui, ca să-și bronzeze și încheieturile... Aerul era plin de parfumuri încântătoare... mirosul pământului le întrecea pe toate, puternic, amețitor. Peggy regreta că n-are plămânii mai mari, ca să respire mai mult aer.

Încet-încet, rămase în urmă, lăsându-i pe băiat și pe câinele albastru s-o ia înainte. Nu pricepea de

ce se grăbesc așa. N-ar fi fost mai amuzant să se lase în iarbă, să se prăjească la soare? Avea chef să-și arunce rucsacul din spate, pentru că bretelele îi tăiau umerii.

Râse de una singură. I-ar fi plăcut să se transforme într-un fluture și să zboare din floare în floare. Sau chiar să fie o pasăre cocoțată pe o ramură... Nu, mai bine asta: *ar fi vrut să fie un fruct care se coace la soare*. Un fruct frumos, nemișcat, care se simte atât de bine în căldura amiezii. Un fruct preocupat doar să crească, să se umfle, să capete tot mai mult gust, mai mult parfum... Oh! cât de plăcut trebuie să fie să stai așa, agățat de o codiță, să n-ai nimic de făcut decât să zaci precum un motan mare torcând pe o canapea.

Nu știa de unde-i vin ideile astea ciudate, dar li se abandonă cu deliciu.

Ajunse la baza colinei într-o stare de reverie vecină cu somnambulismul. Sebastian îi strigă ceva, dar nu-l putu asculta. Băiatul ăsta o plictisea agitându-se atât. Aspira la mai multă liniște... la liniștea totală a... *a roșiilor, de exemplu!* Ce putea fi mai plăcut decât să te înroșești încet, să ajungi din ce în ce mai mare, cea mai strălucitoare roșie din grădină. Și apoi, frunzulițele verzi prinse de codiță, de-o parte și de alta, sunt atât de frumoase!

Ajunse la drumul de pietriș, o luă distrată pe urmele celorlalți, mereu cufundată în visul ei. Privi pietricelele care-i scârțâiau sub tălpi. Oh! n-ar fi deloc plăcut pentru o roșie să crească aici, nu, are nevoie de un pământ mai moale, delicat ca o pernă de catifea, un pământ afânat, ușor de arat, pe care să te-ntinzi în voie. A fi roșie însemna să descoperi plăcerile leneviei, ale visării... să nu faci nimic decât să picotești lăsându-ți spiritul să hoinărească și...

La vreo zece metri în fața ei, Sebastian agita brațele și striga ceva ce ea nu pricepea. Ce

obositori erau băieții! Nu puteau să stea liniștiți o clipă? Cu ei totul degenera inevitabil în ceartă. Decise să nu-l bage în seamă. Câinele Țopăia și el, lătrând. Ah! ce stupizi erau amândoi!

Lăsă capul în jos, ca să nu-i mai vadă, și se cufundă în contemplarea pietricelelor de la picioarele ei. Erau curate și foarte albe, dar nu i-ar fi plăcut să crească printre ele... dacă ar fi fost o roșie, bineînțeles, ceea ce nu era – vai! – cazul...

„Ia uite, gândi ea, dintr-odată, pietrișul se mișcă singur. Ai zice că dansează.“

Îngenunche ca să-l studieze mai bine. Nu, pietrișul nu dansa, nu făcea decât să se supună unui fel de scuturătură care zgâlțâia pământul. Toată aleea răsuna acum ca pielea unei tobe în care se bătea ritmic.

Peggy Sue ridică privirea. De cealaltă parte a drumului, urcat pe marginea celei de-a doua peluze, Sebastian îi făcea semne disperate. Câinele lătra sărind în sus, iar cravata caraghioasă cu care era împopoțonat se agita în ritmul Țopăielii.

„Poate dansează și el? se întrebă fata. Ca pietricelele?“

Trebuia să facă și ea la fel? Le studie mișcările: băiatul dădea din mâini, câinele sărea scoțând limba. Dacă i-ar fi imitat, ar fi fost, cu siguranță, și mai caraghioasă.

Sebastian părea că arată spre ceva care era în spatele ei. Făcea niște strâmbături idioate, care-l urăteau. Era o prostie, pentru că, altfel, era drăguț.

Cu un suspin resemnat, privi peste umăr. Un animal mare urca pe alee, se-ndrepta direct spre ea... un animal *foarte* mare, dar nu era rău, asta se vedea clar. Avea un cap minuscule și o trompă nesfârșită. Ai fi zis că-i un elefant desenat de un copil mic. N-avea urechi... și gâtul era imens, și apoi avea prea multe picioare, și apoi...

Pe Peggy o apucă un râs nebun. Nu, chiar că era nostim! Un asemenea animal nu putea să existe. Se apropia din ce în ce mai mult, dar lui Peggy nu-i

era frică, nu, ea știa că animalul cel enorm avea consemnul de a nu face niciodată rău fructelor sau legumelor... nu risca deci nimic.

„Mi-aș dori să mă stropească, își spuse, mi-e puțin cald. Dacă o ține tot așa, o să mă usuc și o să-mi pierd sucul.“

Privea cum labele monstrului se ridicau și coborau în cadență. Pământul se cutremura din ce în ce mai tare și-i era greu să-și păstreze echilibrul. Ținea nasul în sus, sperând că ființa fantastică o să-și deruleze trompa ca să-i dea apa care începea să-i lipsească.

Dintr-odată, câinele care purta cravată se aruncă asupra ei, își înfipse colții în pantalonii ei și trase cu toată puterea, obligând-o să traverseze aleea.

Ah! Ce tâmpenie! Să n-o lase să fie udată!

— Dă-mi drumul, câine idiot! îi strigă ea.

Dar animalul se încăpățâna s-o tragă spre peluză, iar ea fu nevoită să-l urmeze. Una din labele monstrului-cisternă o atinse, dar ea nici măcar nu simți, atât era de nemulțumită că era sărită de la stropitul de dimineață. Toate fructele, toate legumele vor fi revigorate, în afară de ea. Vai! Era oribil!

Pierzându-și echilibrul, căzu în iarbă.

— Ești complet nebună! urlă Sebastian. Unde ți-e capul? Nu vedeai că animalul-cisternă era gata să te zdrobească? Era cât pe-aci!

Părea scos din minți de furia care-i înroșea nutrița. Peggy Sue ridică din umeri. Cu siguranță, nu pricepea nimic din reacțiile oamenilor. Viața legumelor era mult mai liniștită.

Băiatul o prinse de umeri și o zgâlțâi, dar ea nu-l asculta. Cuvintele n-aveau sens pentru ea. Nu erau decât niște zgomote oribile ieșind din gura lui. Legumele comunică blând mișcându-și frunzulițele. *Flip-flop... flip-flop...* și asta nu deranjează pe nimeni.

Cei doi indivizi o studiau îngrijorați. Băiatul și câinele... le-a uitat numele! Legumele n-aveau

nume. Nu-și complicaau mintea cu așa ceva. O obligară să se ridice și să pornească din nou la drum. Din când în când, se-ntorceau ca să se asigure că-i urma. Cât de stupid era să mergi în continuu, în loc să te odihnești într-un colț, să-ți înfigi rădăcinile și s-aștepti acolo îndopându-te cu soare.

*

Începând din acest moment, pierdu noțiunea timpului. Când băiatul hotărî să facă pauză, primi vestea cu bucurie și se așeză mai la o parte. Cum nimeni n-o băga în seamă, își scoase pantofii, ciorapii și săpă o gaură în pământ, ca să-și îngroape picioarele. Nu știa de ce făcea asta, dar ceva o îndemna. O forță care o depășea. Își acoperi picioarele goale cu pământ, până la glezne.

Ah! cât era de plăcut! Trebuia să fi făcut asta mai de mult! Lucrările de grădinărit odată terminate, începu să dormiteze.

Nu se gândea la nimic altceva decât să se coacă, să-și ofere cât mai mult soare. Din când în când, ridica pleoapele ca să vadă dacă pielea i se înroșea... cu un roșu frumos de tomată.

Plescăitul limbii câinelui o obligă să-și recapete cunoștința. Îi spăla fața zdravăn, acoperind-o cu salivă. Ea încercă să se zbată, dar deja nu mai avea suficientă energie ca să-l respingă.

Apoi căzu pe spate. Acum, animalul săpa pământul ca să-i elibereze picioarele.

— Trezește-te! urla vocea câinelui în mintea ei. Ești victima unei vrăji! Reacționează, pentru Dumnezeu! Reacționează!

În tot acest timp, Peggy se gândea: „De ce nu mă lasă în pace odată? Sunt o roșie, vreau să mă coc în liniște în colțișorul meu, vreau să fiu frumoasă, frumos colorată și zemoasă pentru masa demonului.“

Căinele o mușcă de picior. Durerea o smulse din hipnoza a cărei prizonieră era.

— Uită-te la picioarele tale! îi lătră câinele albastru. Dacă n-aș fi intervenit eu, ai fi împărțit aceeași soartă cu Sarah.

Peggy Sue se așează în fund și scoase un strigăt de groază: mici rădăcini începeau să-i crească în vârful degetelor de la picioare!

— Trebuie tăiate cât sunt încă fragede, spuse câinele. Dacă mai așteptam, ar fi crescut în pământ, adânc, și ar fi fost imposibil să te mai scot din groapa asta.

— Este înspăimântător, bâigui fata. Ce s-a întâmplat cu mine?

— *Sucul...*, răspunse animalul. Sucul de roșie cu care te-ai dat de dimineață transformă încet-încet oamenii în legume sau fructe... Asta i s-a întâmplat lui Sarah.

— Dar tu, se miră Peggy, tu nu ești contaminat.

— Nu, pentru că eu sunt animal, iar capcana asta a fost concepută pentru oameni.

Peggy se frecă la ochi. Îi era greu să reia contactul cu realitatea.

— Gândeai ca o roșie, reluă câinele. În cele din urmă, am înțeles că trebuia să curăț sucul cu care erai acoperită. Privește-l pe Sebastian... a rezistat mai mult decât tine, dar vraja l-a copleșit și pe el într-un final.

Peggy aruncă o privire peste umăr. Băiatul își îngropa picioarele, după ce-și scosese pantofii și șosetele.

— Pricepi cum funcționează asta? mormăi câinele albastru. Rădăcinile cresc primele... restul trupului le urmează încet. Cred că, printre legumele care ne înconjoară, multe au fost copii. Sunt sigur că erai foarte fericită să te transformi în roșie.

— Da, aprobă Peggy Sue. Găseam asta nemaipomenit. Să fiu hrană pentru demon mi se părea o mare onoare... o onoare de care trebuia să mă dovedesc demnă.

Desfăcând briceagul, începu să taie una câte una micile rădăcini care îi creșteau din degete. Nu era mai dureros decât tăiatul unghiilor.

Când termină, își puse pantofii și se duse să-l ajute pe Sebastian. Îi spălă fața cu apă din termosul ei.

Când băiatul își reveni în simțiri, îi explică ce se întâmplase.

— Nu-mi amintesc mare lucru, mărturisi adolescentul. Te văd în mijlocul drumului, gata să fii zdrobită de animalul-cisternă, apoi amintirile mele se șterg...

— Trebuie să nu mai folosim sucul de legume sau de fructe, spuse Peggy. Este un șiretlic al grădinarilor ca să ne prindă în capcană. Fără câinele albastru, s-ar fi zis cu noi amândoi.

Cei trei prieteni rămaseră o clipă tăcuți, conștienți c-au trecut pe lângă o catastrofă.

— Asta a fost vraja primei peluze, mârâi câinele. Mă întreb ce ne așteaptă în a doua.

15

LUMEA CÂRTIȚELOR

Le fu destul de greu s-o pornească la drum, căci efectele vrăjii întârziiau să se risipească, încurajându-i la lene. Peggy Sue auzea întruna o mică voce care-o tot îmbia: *La ce bun să continui? Toate astea nu folosesc ia nimic... savurează mai bine pacea legumelor.*

O hărțuia dorința de a săpa din nou o gaură ca să-și îngroape picioarele; trebui să facă eforturi serioase ca să nu-i cedeze.

Pentru moment, a doua peluză părea să fie la fel ca prima. Acum, când mirosul lor uman nu mai era ascuns de cel al fructelor magice, Peggy se simțea vulnerabilă. Grădinarilor nu le-ar fi fost greu să-i localizeze.

Tocmai rumega gândurile astea sinistre, când zări prima groapă...

— Un mușuroi de cârțiță, stabili Sebastian.

— Așa-i, confirmă câinele albastru. Dar cârțița-i moartă de multă vreme... totuși galeriile sunt locuite, o simt.

— De cine? întrebă Peggy.

— De copii ca voi..., spuse animalul. Fiți atenți, le e frică.

Peggy înaintă până aproape de groapă. Trepte rudimentare erau săpate în pământ. Scoase lanterna și o luă pe scara ce cobora în întuneric.

— E cineva aici? strigă ea. Suntem prieteni... Am trecut de bariera albă ieri-dimineață. Mă auziți?

Auzi ecou de pași fugind în beznă, șoapte. În sfârșit, după o clipă, un băiat strigă:

— Sunteți încă aproape umani?

— Da, răspunse fata.

— Stingeți mizerabila aia de lanternă, mormăi necunoscutul, și țineți mâinile ridicate.

Peggy se conformă dorințelor puștiului.

Pașii se apropiară, apoi o bandă de puștani răsări de după cotitura tunelului. Erau îngrozitor de murdari, acoperiți cu niște zdrențe croite din frunze de porumb. Unii băieți purtau jumătăți de coji de nucă în loc de căști. Alții scobiseră alune ca să-și facă niște coifuri ca ale cavalerilor din Evul Mediu. Erau înarmați cu măciuci ghintuite (în realitate, tije de trandafir întărite în foc).

Șeful lor era un adolescent destul de gras. Brațele lui trădau însă o forță herculeană.

— Mă numesc Nasty, mormăi el. Sunt șeful supraviețuitorilor. Trăim în galeriile de cârțiță ca să scăpăm de grădinari. Dacă ați ajuns până aici înseamnă că ați dejucat vraja sucului de legume. Majoritatea se lasă păcăliți.

Peggy Sue se prezentă. Văzu imediat că Sebastian nu nutrea nicio simpatie pentru Nasty. De altfel, cei doi băieți nici nu dădură mâna.

— Veniți! porunci grăsanul cu umeri de luptător. Nu stați pe marginea gropii. E periculos. Nu vă fie teamă, o să luminăm cu ajutorul licuricilor domesticiți, îi mângâiem și ei ne dau lumină.

— Câți sunteți? se interesă Peggy Sue.

— Vreo treizeci, răspunse Nasty. Suntem supraviețuitorii celei de-a doua peluze. Eu am ajuns până la capătul celei de-a treia, dar am făcut stânga împrejur.

— De ce? întrebă adolescenta.

— Este imposibil să mergi mai departe, zise Nasty, cu o strâmbătură de dezgust. Capcanele sunt din ce în ce mai complicate.

— De când ești aici?

— Nu știu... zece ani poate. Aici pierzi noțiunea timpului. Nu mănânci, nu crești. Totul este neclintit.

Mergeau acum printr-un tunel lat cât o stradă. De-a lungul pereților, omizi mari ațipite răspândeau o strălucire verzuie. Supraviețuitorii

construiseră colibe din resturi vegetale. Mulți adolescenți jucau cărți sau zaruri.

— Trebuie să-și ocupe și ei timpul cu ceva, mormăi Nasty, remarcând privirea nedumerită prost ascunsă a lui Peggy Sue.

— De ce nu treceți bariera în sens invers? întrebă adolescența.

— Ca să ne întoarcem în zona viselor? ricană Nasty. Mulțumesc, nu! Toți cei care trăiesc acolo or s-ajungă minusculi, este inevitabil. Preferăm să rămânem aici și să ne păstrăm dimensiunea reală. N-am chef să mă transform în microb.

Părea posac, dezamăgit. Peggy avu impresia că viața în galerii era groaznic de plicticoasă.

Ajuns în mijlocul sătucului lor, Nasty îi invită să se așeze în cerc în fața colibei sale. Contrar regulilor ospitalității, nu le oferă musafirilor nici de mâncare, nici de băut.

— Nu trebuie să mâncați nimic din ce se găsește afară, explică el. Toate legumele, toate fructele sunt pline de vrăji. Cu toate astea, e greu să nu cedezi poftelor.

— Chiar așa? făcu Sebastian sceptic.

— Chiar așa, repetă Nasty, pe un ton indiferent. Aromele care ne vin de afară sunt uneori atât de încântătoare, că unii din amicii mei nu pot să reziste. Evadează din galerii și se duc să se-ndoape cu mure sau cu afine...

— Și apoi? se neliniști Peggy.

— Apoi n-au decât un gând: să devină mure sau afine, suspină Nasty. Ați trecut deja printr-o experiență asemănătoare când v-ați frecat cu suc de fructe. Când le mănânci, efectul e și mai puternic. Metamorfoza are loc într-o zi.

Părea obosit să tot repete același lucru. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile lui Peggy Sue, spuse:

— Îi previn pe toți cei care trec pe aici, dar nimeni nu mă ascultă. Toți vor să continue, să devină eroi... și nu-i mai vede nimeni niciodată.

Alți copii veniră să se așeze lângă ei. Aveau aceeași mină încruntată a oamenilor care se plictisesc de moarte. Se prezentară: Kathy, Olga, Ronan, Elodie, Dekker...

— Minunată adunătură fără minte, da! mormăi Nasty. Dacă nu eram aici ca să am grijă de ei, de mult ar fi murit în capcanele grădinii.

— Spune-ne ce-ai văzut la capătul celei de-a doua peluze, îi ceru Peggy Sue. Ce te-a făcut să te-ntorci din drum?

Nasty lăsa umerii în jos și scoase un oftat scârbit.

— Înainte de toate, murmură el în cele din urmă, cu privirea goală, dincolo de ultima peluză există un drum de dale albe, atât de albe, încât par cioplite din cretă. Este unicul mod de a ajunge la castel, căci, de o parte și de alta a acestui drum, se înalță munții de flori ucigașe sau de cactuși strănutători.

— Cactuși strănutători? se miră Peggy.

— Da, confirmă Nasty. Sunt alergici la copii. Cum simt prezența unui puști, se pun pe strănutat și toți țepii le zboară prin aer. Te trezești ciuruit... și, cum sunt otrăvitori, te prăbușești în clipa următoare. Este foarte greu să treci de piedica asta. Unii reușesc, recurgând la nu-știu-ce șiretlic, dar asta nu le folosește la mare lucru, pentru că imediat după n-au altă variantă decât s-o ia pe drumul cu dale albe, dacă vor s-ajungă la podul suspendat.

— Și drumul ăsta este vrăjit?

— Exact. De cum pui piciorul, începi să te micșorezi atât de tare, încât ai impresia că vezi drumul cum se lungește și castelul cum se îndepărtează. În realitate, drumul nu se modifică, cei care merg pe el devin pe zi ce trece mai mici. După o săptămână, ai dimensiunea unui purice și drumul cu dale albe ți se pare la fel de lung ca distanța dintre Pământ și Lună. Când am văzut asta, am înțeles că era inutil să-mi asum riscurile.

M-am răsucit pe călcâie și m-am întors aici. Galeriile sunt imense, te poți ascunde în voie și grădinarii ne lasă în pace.

— Crezi sincer că nu există nici măcar o șansă să ajungi la castel? insistă Sebastian.

— Nici măcar una, mormăi Nasty. Am supraviețuit destul de bine capcanelor, nu sunt un laș, dar zona e plină de trucuri. Când mă gândesc la toți amărății de puști care în momentul ăsta se încăpățânează s-o ia pe drumul pavat cu dale albe, fără să-și dea seama că devin din ce în ce mai mici și că vor avea nevoie de cinci secole ca s-ajungă la podul suspendat, îmi spun c-am ales cea mai bună soluție.

Peggy Sue își stăpâni o strâmbătură. Nu împărtășea defetismul lui Nasty, dar simțea cum îi crește îngrijorarea la gândul încercărilor care-i așteptau.

— Vreau să vă dau un singur sfat, făcu grăsanul. Rămâneți aici, o să am eu grijă de voi. Băieții și fetele mele nu sunt nefericiți. Inventez fără încetare jocuri noi pentru a-i ține ocupați. Galeria este un fel de tabără de vacanță; eu sunt monitorul. O să vă distrați pe cinste, o să vedeți! Lăsați-o baltă cu războiul ăsta idiot!

Se ridicase și făcea gesturi largi, arătând spre galeriile învecinate.

— Olga și Ronan or să vă conducă să ne vedeți instalațiile, spuse cu o bună dispoziție ce suna fals. Am construit totul cu mâinile noastre. Haideți... faceți cunoștință cu tabăra de vacanță subterană a lui Nasty Supraviețuitorul!

Peggy Sue, Sebastian și câinele albastru nu îndrăzniră să-l refuze. În timp ce Nasty se ducea să supravegheze construcția unui nou tobogan, ei îi urmară îndeaproape pe cei doi copii care erau pe post de ghizi.

Olga era o roșcovană mică și foarte slabă, cu fața încadrată de cozi lungi. Ronan era un băiat cu picioare foarte lungi, căruia viața în galerii îi

dăduse o paloare de andivă. Nu păreau, niciunul, nici celălalt, prea fericiți de vacanța obligatorie impusă de Nasty.

Fără elan, le prezentară celor trei prieteni instalațiile distractive din tunele. Erau manejuri, piscine, balansoare, o pistă unde puteau face curse de care trase de greieri dresați, o cupolă imensă unde puteai să zbori suspendat de hamul unui fluture de noapte.

— Toate astea nu par să vă distreze prea tare, observă Peggy, întorcându-se spre Olga.

Fetița cu cozi roșcate se strâmbă.

— Eh! oftă ea. La început, da, era nostim, dar, când faci asta toată ziua, până la urmă ți se scârbește.

— Nasty are multă grijă de noi, adăugă Ronan. Vrea să fim fericiți, dar ne ține prizonieri. Încearcă să ne apere de ce-i afară, dar a devenit temnicerul nostru.

— E adevărat, continuă Olga. Ne crede mult mai mici decât suntem în realitate. De parc-am fi niște bebeluși. Vrea să ne împiedice să ne confruntăm cu capcanele de afară.

— Și voi? întrebă Peggy. Voi ce vreți cu adevărat?

— Am vrea să ieșim, șopti Olga. Să ne continuăm misiunea, s-ajungem la castel.

— Chiar dacă-i periculos?

— Da.

Peggy Sue îi cercetă atentă pe cei doi copii. Văzu strălucind în ochii lor un fel de speranță disperată.

— Sunt mulți care gândesc așa ca voi? întrebă ea.

— Da, murmură Ronan privind peste umăr, ca să se asigure că Nasty nu era prin preajmă. Dar nimeni nu îndrăznește s-o spună. E trist, dar am sfârșit prin a ne teme de Nasty, câtă vreme el nu ne vrea decât binele.

Speriați de gândul c-au vorbit prea mult, cei doi copii nu mai abordară subiectul în timpul restului vizitei.

Nasty amenajase nemaipomenit subteranele, dar atracțiile – mașini bușitoare, montagne-russe-uri – nu erau frecventate decât de copii morocănoși.

— Aici, îi anunță Olga, fabricăm confetti din petale de flori uscate. Acolo, serpentine din ierburi colorate tăiate fâșii.

În mai multe rânduri, trebuiră să se lipească de perete ca să lase locul cohortelor de insecte vopsite în culori țipătoare, care erau călărite de tineri cavaleri.

— Există și o orchestră, mormăi Ronan. Flautele sunt făcute din tije tăiate bucăți; pentru tobe se folosește pielița ciupercilor argăsită și întinsă pe coji de nuci uriașe.

După cum îi suna vocea, totul părea de o plictiseală mortală.

Când se-ntorceau la coliba lui Nasty, Olga îi luă mâna lui Peggy Sue în a ei.

— Când o să pleci, șopti ea, o să mă iei cu tine?

— Da, îi scăpă și lui Ronan, și eu... și eu vreau să vin cu voi! Nu mai pot să fac în fiecare zi același lucru!

Peggy nu avu timp să răspundă, pentru că Nasty apărură din spatele unei cabane, cu un aer suspicios.

— Deci, întreabă el, v-a plăcut? O să rămâneți cu noi, *bineînțele*.

*

Cei trei prieteni nevoiți să pară că se distrează la ciudata petrecere subterană simțiră că după-amiaza nu se mai termină. Peggy Sue nu se-nșelase: copiii se străduiau să râdă în hohote, dar ochii lor triști le trădau plictiseala.

— Am nimerit într-o închisoare, îi șopti ea lui Sebastian. O închisoare deghezată în parc de distracții. Nu prea cred că Nasty are intenția să ne lase să plecăm.

— Crezi c-ar putea să ne captureze? murmură băiatul.

— Da, răspunse adolescenta. Spre binele nostru...

Puțin mai târziu, Nasty o luă pe Peggy Sue deoparte, sub pretextul că vrea să-i arate planurile noii atracții: o roată mare, echipată cu vreo cincizeci de nacele din răchită.

— Nu trebuie s-ascuți ce spun puștii, zise el dintr-odată, aruncând o privire cu coada ochiului spre fată. Sunt prea mici, nu știu ce-i bine pentru ei.

— Dar tu știi? îi replică adolescenta.

— Da, mormăi Nasty. Eu sunt un supraviețuitor. Știu ce te așteaptă acolo, sus. De ce crezi că sunt atât de gras? Înainte eram la fel de subțire ca tine, dar, pe a doua peluză, există fructe teribil de apetisante, pe care nu te poți împiedica să nu le mănânci. Sunt fructe malefice însă. Te fac să te îngrași doar în timpul unei nopți! Te culci slab și te trezești cântărind de trei ori greutatea pe care-o aveai înainte.

— Așa ți s-a întâmplat și ție?

— Da. Tovarășii mei de călătorie – care s-au îndopat zdravăn – au devenit atât de uriași, că nici măcar nu se mai puteau ridica de jos. Balene ținute la pământ. Era îngrozitor. Am încercat să-i târăsc, dar n-am avut destulă putere. Până la urmă, a trebuit să mă decid să-i abandonez și s-o iau la fugă înainte de venirea culegătorilor.

— Culegători?

— Bineînțeles! Ești total idioată sau te prefaci? Sper că n-ai înghițit poveștile astea cu demonul vegetarian care nu se hrănește decât cu legume și fructe?

Peggy Sue simți că se-ngălbeneste.

— Vrei să spui..., se bâlbâi ea.

— Vreau să spun că demonul este un căpcăun, i-o trânti Nasty. Un căpcăun adormit, fie, dar care se hrănește cu copii ca în basmele părinților noștri.

Din cauza asta, grădinarii pun să crească fructe vrăjite pe peluza a doua, pentru a fi în măsură să-i furnizeze stăpânului lor un vânat cât mai gras. Am priceput când i-am văzut pe culegători adunându-i pe tovarășii mei. Iată de ce-i apăr pe copii contra voinței lor. Sunt naivi! N-au nici cea mai vagă idee despre ce-i așteaptă acolo, sus. Cred că traversarea grădinii o să fie o excursie distractivă. Nu-i deloc așa. Moartea nu există în zona viselor, este adevărat, dar aici, în grădină, lucrurile stau altfel! Demonul schimbă regulile după bunul lui plac!

În timp ce vocifera, începuse să transpire, iar Peggy Sue se-ntrebă dacă nu cumva era cam nebun.

Pentru că încerca să se depărteze sub un pretext oarecare, Nasty o apucă de încheietură.

— Dacă vrei să pleci, n-o să te rețin, mormăi el, dar nu-mi lua niciun copil sau ai de-a face cu mine!

Nu glumea deloc, iar lui Peggy Sue nu-i era prea clar cum o să iasă din încurcătura în care se băgase.

Pe când se grăbea să ajungă din nou la Sebastian și la câinele albastru, un anunț răsună în galerii: „Noaptea! Vine noaptea!“.

Cel care striga așa era santinela postată la gura tunelului. Peggy Sue avu impresia că surprinde o nuanță de panică în vocea lui. Imediat, copiii părăsiră locurile de distracție și se-ntoarseră în galeria centrală. Alergau, se-mpingeau. Zărindu-i pe Olga și pe Ronan, Peggy îi întreabă unde se duc.

— În dormitor, răspunse fetița. Asta-i regula. Veniți repede, noaptea-i periculoasă!

Peggy Sue, Sebastian și câinele albastru se luară după toți ceilalți. Ajunseră într-o sală boltită, unde se aliniau tot atâtea paturi, câți pensionari găzduiau galeriile. Nasty se afla deja acolo, în picioare, supraveghind culcarea copiilor. De fiecare dată când unul dintre ei se strecura între cuverturi, îi

prindea piciorul drept și i-l lega în dreptul gleznei cu ajutorul unei sfori fixate de rama patului.

— Ce faci? se miră Peggy.

— Îi apăr contra vrăjilor nocturne, explică șeful galeriilor, continuând să-i lege strâns pe puști. Legăturile sunt făcute dintr-o sfoară magică, pe care am luat-o de la grădinari. Nu mi se supune decât mie și nimeni nu poate să desfacă nodurile pe care le fac eu. Niciun cuțit n-ar putea s-o taie.

— Dar la ce folosește asta? întrebă neliniștit Sebastian.

Nasty rânji disprețuitor.

— Habar n-aveți de pericolele care vă pândesc, șuieră el. Noaptea, florile emit parfumuri hipnotice care ajung până aici. Arome suculente de prăjituri, de bomboane... uneori miroase a brioșe care se coc, alteori a tarte cu mere sau a cremă de ciocolată. Sunt atât de delicioase, că nu te poți controla să nu te ridici și să-ncerci să pui mâna pe minunățiile astea. Se știe foarte bine că sunt niște capcane, dar până la urmă tot îți pierzi capul... și ieși din galerie. Din cauza asta, îi leg *pe toți*. Eu sunt singurul care poate să desfacă nodurile; în privința paturilor de care sunt legate sforile, sunt cioplite dintr-o piatră foarte grea, ca să nu poată să-l tragă după ei.

— Ar fi chiar așa periculos să ieși? se-ngrijoră Peggy.

— *Bineînțeles!* se avântă Nasty. Privește ce mi s-a întâmplat mie! Aromele astea încântătoare ne-au pierdut pe mine și pe tovarășii mei. Când am mușcat din coacăza fermecată, avea gust de dulceață, de tartă, de gem de fructe de... de... Nu știu exact, dar nu era chiar coacăză, era cel mai fabulos desert pe care l-am mâncat în viața mea.

Peggy Sue se dădu un pas înapoi, căci părea furios de-a binelea.

— *N-o să rezistați!* prezise Nasty, arătând cu degetul în direcția lui Peggy și lui Sebastian. Nu vă credeți mai șmecheri decât sunteți! Dacă nu vă leg,

cum bate miezul nopții o să vă fofilați afară din galerie, ca să alergați după dâra de arome. Oh, n-o să vă ia mult ca să găsiți fructele în discuție, dar mâine, când o să vă treziți, o să cântăriți fiecare două sute de kile, iar culegătorii or să vă ducă la bucătăria castelului.

„Poate că spune adevărul...“, se gândi Peggy, înfiorându-se.

— Eu nu oblig pe nimeni, reluă Nasty. Am cioplit câteva paturi în plus mai de mult, puteți să dormiți pe ele. Mai am destule sfori ca să vă leg pe toți. Este alegerea voastră. Grăbiți-vă, emisiile de arome n-or să întârzie și trebuie să mă gândesc și la protejarea mea, pentru că nu pot să mă leg singur. Dacă aș face-o, aș putea foarte ușor să-i poruncesc sforii să mă elibereze.

— Și-atunci cum procedezi? întrebă îngrijorat Sebastian.

— Fug să mă ascund cât mai adânc în galerii, suspină Nasty. Foarte departe de suprafață, mă târâsc prin șanțuri foarte înguste, unde nimeni n-ar vrea să pună piciorul, îmi îndes nămol în nas. La adâncimea aia, pământul miroase atât de urât, că putoarea lui face să dispară aromele care vin de-afară... dar nu-i deloc plăcut și trebuie ceva curaj ca să rezisti.

— De acord, capitulă Peggy Sue, leagă-ne.

Se așează pe unul dintre paturile din piatră sculptate de Nasty. Sfoara magică era fixată la unul din capete. Cenușie, ciudat de elastică, părea mai mult un șarpe decât o împletitură obișnuită din cânepă. Nasty nu trebui decât s-o atingă cu arătătorul ca să se înnoade pe glezna dreaptă a lui Peggy.

— Asta e, anunță el. O să tragi de ea, dar n-o să reușești s-o desfaci. Dacă vrei s-o tai cu un cuțit, poți să-ncerci, dar lama o să se tocească!

Sebastian alese un pat pe măsura lui și se lungi. Încă o dată, sfoara magică se înnodă în jurul gleznei, ca și cum ar fi fost vie.

Căinele albastru scăpă, căci n-avea niciun chef să fie legat.

— N-am purtat niciodată nici lesă, nici zgardă! strigă el, înainte de a dispărea în celălalt capăt al galeriei. Și n-am chef să fie premiera în seara asta.

„Sper ca parfumurile malefice să nu-l atragă afară...“, gândi Peggy, puțin neliniștită.

Apoi își aminti că alimentele dulci erau detestate de căinele albastru și, deci, riscul de a se lua după mirosurile de prăjituri fermecate era minim.

— Noapte bună, tuturor! spuse Nasty, ieșind din dormitor. Și nu vă fie teamă, prietenul vostru Nasty veghează asupra voastră.

— Noapte bună! răspunseră copiii în cor. *Mulțumim-Nasty-că-ești-atât-de-bun-cu-noi...*

Privindu-l pe grăsan cum dispare în întunericul galeriei, Peggy Sue își simți inima strângându-se.

Se-ntinse. O saltea umplută cu iarbă uscată izola patul de piatră, dar culcușul nu era deloc confortabil. Pe deasupra, nu-i făcea nicio plăcere prezența sforii magice în jurul gleznei. Avea impresia că un șarpe i se răsucise în jurul ciorapului.

„Haide, își spuse ea, încercând să-și găsească o poziție acceptabilă. Să-ncercăm să dormim. Oricum, sunt atât de obosită că nicio vrajă n-o să reușească să mă trezească.“

Se înșela.

La miezul nopții, un incredibil miros de brișă caldă îi invadă nările. Se așeză pe marginea patului, cu apă-n gură. Stomacul îi ghiorăia foarte tare. De când era ea, niciodată nu-i mai fusese atât de foame.

Brișă... brișă... brișă..., îi murmură în minte o voce. Repede... repede... repede... N-o s-ajungă ia toată lumea!

Murmure umplură dormitorul cufundat în beznă. Se treziseră și alți copii. Olga le strigă să se culce la loc.

— E o iluzie, șopti Ronan spre Peggy. Trebuie să rezisti. Cu timpul, devine mai puțin insuportabil.

Fata nu-l asculta. Sărind din pat, încercă să se deplaseze pe dibuite. *Unde era ieșirea?* Cum să facă s-ajungă la lumină?

— Liniștește-te, o sfătui Olga. Prinde-te de nas. Poți să mesteci pământ, are un gust foarte rău, o să-ți vină să vomități și n-o să te mai gândești la nimic altceva.

Brioșă... brioșă... brioșă..., continua să șoptească acea voce în mintea lui Peggy Sue. *Repede... repede... repede... N-o s-ajungă pentru toată lumea!*

Atunci adolescența începu să tragă din toate puterile de sfoara care îi zdrobea glezna. Nebunia poftelor o copleșea și ajunsese aproape să creadă că ar putea trage patul după ea de-a lungul tunelelor. Se prăbuși. Deasupra ciorapului, pielea iritată de frecare o ustura îngrozitor.

În confuzia delirului, ghici că și Sebastian era pradă aceluiași tulburări. Îl auzea bolborosind: „Ciocolată... ciocolată...“, cu o voce schimbată de nebunie.

Chinul ăsta dură timp de două ore, apoi aromele misterioase își pierdură din intensitate.

— Florile obosesc, explică Olga. Nu pot să răspândească arome toată noaptea. Întotdeauna se ajunge la un moment când trebuie să-și recapete forțele. Acum putem să ne culcăm liniștiți din nou.

*

A doua zi, Nasty reapăru, cu fața plină de nămol împuțit. Merse de la un pat la altul și deznodă sforile magice atingându-le cu arătătorul.

Când copiii părăsiră dormitorul ca să se ducă la locurile de joacă, Olga se strecură lângă Peggy Sue și-i șopti:

— Dacă vrei să evadezi, trebuie s-o faci în timpul zilei. Am vorbit cu toți din jur, suntem mai mulți care vrem să te însoțim.

Nu mai adăugă nimic, căci Nasty se apropia cu sprâncenele încruntate.

— Cine vrea să urce în montagne-russe? strigă el cu o voce plină de falsă veselie. Cine vrea să zboare cu fluturii dresați?

POFTĂ DIABOLICĂ

Nu se punea problema să mai întârzie mult în galerii. Peggy Sue luă hotărârea să fugă înainte de prânz. Presimțea că trebuie să acționeze fără știrea lui Nasty, căci grăsanul – din grija de a-i apăra – făcea tot posibilul să-i împiedice să plece.

Micul grup de prieteni profită deci de faptul că Nasty era ocupat cu unul din numeroasele șantiere de construcție, pentru a ajunge la ieșirea din vizuină. Olga, Ronan și alți copii ale căror nume Peggy nu le știa se luară după ei.

— Hei, strigă santinela ascunsă sub o ciupercă, la intrarea în subterană. Unde plecați așa?

— Să adunăm lemne, exclamă Olga. N-avem scânduri pentru noile manevre.

— Nimeni n-are voie să se aventureze afară dacă nu e însoțit de Nasty! protestă gardianul. Coborâți imediat în tunel sau...

Dar nimeni nu-l ascultă. Peggy Sue alerge deja prin iarba înaltă, urmată de aproape de tinerii fugari.

— Nu-mi vine să cred! gâfâi Olga. Am reușit să scăpăm! Credeam c-o să-mi petrec tot restul vieții învârtindu-mă pe călușeii de lemn din subterane.

Cu răsuflarea tăiată, se îngrămădiră unii peste alții sub o ciupercă.

Dintr-odată, vocea lui Nasty răsună, de departe, înăbușită de zidul ierburilor uriașe.

— Idioților! vocifera el. E ca și cum ați fi deja morți! N-aveți nicio idee de ce vă așteaptă... Nerecunoscătorilor! După tot ce-am făcut pentru voi... Așa-mi mulțumiți? Întoarceți-vă până nu-i prea târziu. N-o să vă pedepsesc... Întoarceți-vă acasă, vă implor: ascultați-mă!

Părea sincer nefericit, iar tristețea făcea să-i tremure vocea. Se simțea că-i gata să plângă.

Unii dintre copii fură cuprinși de panică și schițară o mișcare de întoarcere din drum.

— Nu, șuieră Olga. Nu vă întoarceți acolo! Nu se poate să ne ascundem pentru totdeauna. Într-o zi sau alta tot va trebui să ieșim din vizuina aia. Momentul a venit.

Nasty strigă multă vreme.

— Vă urez noroc, spuse el, în sfârșit, cu o voce obosită. Dacă scapă cineva, poate să se-ntoarcă fără grijă în galerie.

Astea fură ultimele lui cuvinte.

Peggy își scurtă curelele rucsacului. Trebuia să meargă mai departe. Peste puțin timp o să-nfrunte teribilele parfumuri hipnotice despre care le vorbise Nasty, și lucrul ăsta nu era deloc îmbucurător. Îi împărtăși îngrijorarea Olgăi.

— Există o metodă de a te apăra, explică fetița cu codițe roșcate. Dar, vai, puțini oameni au curajul s-o folosească. Este... cu adevărat oribil.

— A, da? se miră Sebastian. Și ce trebuie făcut?

— Trebuie s-aduni balega unei anume insecte și să te freci cu ea la nas. Mirosul este atât de groaznic, că nu mai simți nimic altceva. În felul ăsta, se poate trece de bariera de parfumuri periculoase în perfectă siguranță. Problema este că e dificil de suportat multă vreme putoarea balegii.

Peggy și Sebastian schimbă priviri.

— De acord, suspină Peggy. Dacă nu există niciun alt mod de a trece de obstacol...

Olga și Ronan le explicară apoi că trebuie să se ducă să caute un munte cu flori galbene cu dungi roz, insectele în discuție trăind exclusiv la umbra acestei specii de plante.

— Nu sunt rele, insistă fetița. Sunt doar animale mari, timide, care fug la apropierea noastră. Putem să le adunăm balegile liniștiți.

Porniră deci să localizeze cât mai repede o pădurice de flori galbene cu dungi roz. Cum aveau dimensiunea unor palmieri, fu simplu. „Scarabei“ cu carapacea albastră săpau pământul în apropiere.

Văzând hoarda de copii năvălind, își mișcă antenele și dispărură între tulpini. Peggy Sue simți o reală ușurare, pentru că erau mai mari decât elefanții. Balegile zăceau pe jos, sub forma unor mingiuțe uscate și lucitoare.

— Nu miroase a nimic, se miră Sebastian.

— Nu, recunosc Olga. Trebuie zdrobite ca să se simtă mirosul. Trebuie doar să le luăm, apoi să le zdrobim în ultimul moment. Vă previn: elimină o putoare îngrozitoare. Unii cad din picioare când îi izbește mirosul.

Copiii ezitară. Peggy decise să dea exemplu și îndesă mai multe bile în buzunar.

„Parcă ar fi lemn-dulce, se gândi ea, ștergându-și mâinile de o tufă de iarbă. Nu-i chiar atât de dezgustător cum mi-am imaginat!“

— Îmi pare foarte rău, se scuză Olga. Dar este singura noastră șansă de a trece de bariera de parfumuri hipnotice. Mai ales, nu ezitați să le folosiți. Nasty avea obiceiul să spună că nimeni nu poate să reziste vrăjii parfumate a florilor.

— Când ajungem în zona periculoasă? întrebă Sebastian.

— Oh! suspină trist Ronan. O să simți... Imediat ce florile ne descoperă, încep să emită arome suculente care ne vin în întâmpinare. Parfumurile astea or să ne stârnească poftele. O să ne fie atât de foame, de poftă, că, imediat ce-or s-apară fructele blestimate, n-o să ne putem controla și o să ne aruncăm pe ele să le devorăm.

— Totul e foarte bine organizat, observă Olga. Puțini oameni reușesc să-nvingă în încercarea asta. Amintiți-vă: dacă mușcați din pulpa vreunui fruct, sunteți terminați... La fiecare înghițitură, luați zece kilograme.

Peggy Sue strânse din dinți. Se știa foarte pofticioasă și nu era sigură c-o să aibă destulă voință ca să reziste acestei capcane.

Neîncrederea îi cuprinse pe drumeți și curând tăcură cu toții. Câinele albastru mergea în frunte,

mirosind atmosfera. Datorită simțului său, repera mirosurile malefice înaintea tuturor celorlalți.

— Începe să se simtă, spuse dintr-odată. Drept înainte... vine în întâmpinarea noastră, ca un val invizibil.

— Ți se face foame? întrebă Peggy.

— Nu, făcu animalul. Dar eu sunt câine. N-am aceleași gusturi ca oamenii. Nimic nu-mi place mai mult decât un os frumos, puțin stricat. Alea sunt mirosuri făcute special pentru copii... miroase a zahăr, a ciocolată, a briose scoase din cuptor... Pentru mine nu-i nimic foarte apetisant, dar voi toți o să salivați de poftă.

Abia pronunță cuvintele astea, că Peggy avu impresia că tocmai se deschidea ușa unei brutării. Stomacul începu să-i ghiorăie și saliva îi umplu gura. *Era... era incredibil de apetisant...* Aromele umpleau aerul atât de concret, că aproape te așteptai să vezi prăjiturile materializându-se pe jos.

— Atenție! strigă Olga. Asta e! Începe. Repede! Folosiți balega de insectă. Nu mai așteptați, pe urmă o să fie prea târziu!

Fetița cu cozi roșcate avea dreptate, totuși aromele erau atât de plăcute, că Peggy Sue n-avea niciun chef să le alunge. Foamea creștea în stomacul ei, stomacul îi ghiorăia. Dintr-un reflex de autoapărare, băgă mâna în buzunar și căută prima bilă rășinoasă. În jurul ei, grupul se risipea. Doi copii, cedând lăcomiei, se năpustiră în iarba înaltă, cu gura căscată, cu mâinile întinse, gata să mănânce orice.

— Nu, strigă Peggy. Întoarceți-vă! E o capcană! Dar avea chef și ea să li se alăture.

— Balegile, urlă Olga. Fărâmițați-le și frecați-vă la nas!

O ascultară. Imediat se auziră strigăte de scârbă. Peggy, care se grăbea să urmeze instrucțiunile de folosire prescrise de fetița cu cozi roșcate, se crezu pe punctul de a vomita toată mâncarea pe care o mâncase de când se născuse ea.

Era dezgustător!

— Fugiți! strigă Olga cu vocea aproape sufocată. Trebuie să ne îndepărtăm înainte ca putoarea să scadă în intensitate. Fugiți! Este singura noastră șansă!

Peggy Sue o luă deci la sănătoasa. Nu știa foarte bine de ce fuge: de florile malefice sau de mirosul împuțit din nas. În jurul ei, copiii alergau urlând. Unii vomau, alții cădeau în genunchi și încercau să se șteargă la nas cu o mână de iarbă, incapabili să suporte multă vreme emanațiile putride ale balegii de insectă.

— Nu vă opriți, gâfâia Ronan. Continuați, continuați!

Dar nimeni nu-l mai asculta. Debandada era totală. Peggy Sue își aruncase rucsacul din spate ca să poată alerga mai repede. În trecere, se întâlneau cu florile periculoase. Ca să activeze propagarea mirosurilor-capcană, petalele lor se legăneau în aer, ca aripile unui liliac.

„Ai zice că sunt vii“, își spuse ea.

Chiar în acel moment, își prinse piciorul într-o rădăcină și-și pierdu echilibrul. Începu să se rostogolească pe o pantă abruptă, lovindu-și coastele de asperitățile terenului. Când, în fine, reuși să se agațe de tulpina unei flori, era deja plină de vânătăi.

Distingea ca prin ceață, printre ierburi, mai mulți copii cu niște coacăze uriașe, din care mușcau cu toată gura. Voi să le vină în ajutor; mâna lui Sebastian o strânse de umăr ca s-o împiedice.

— Nu, spuse băiatul. Sunt terminați. Au mâncat prea mult. Într-un sfert de oră or să cântărească două sute de kile. Dacă Nasty a spus adevărul, culegătorii or să treacă să-i ia, iar noi trebuie s-o ștergem.

— Nu putem să-i lăsăm! protestă Peggy, zbătându-se.

Sebastian o prinse de braț și o scutură violent.

— Încetează! îi strigă el. Nu mai e timp... și nu se mai poate face nimic pentru ei. Or s-ajungă atât de grași, că n-or să mai poată merge. Știu că-i trist, dar, dacă te întorci, pățești și tu la fel.

Peggy Sue lăsă lacrimile să-i curgă. Sebastian avea dreptate, putoarea de balegă se risipea deja și ea începea din nou să simtă mirosul de brișă caldă.

— Ridică-te și ia-o la fugă, șuieră Sebastian, fărâmițând o altă balegă în căușul palmei. Fugi fără să te uiți înapoi!

Îi frecă nasul cu groaznică materie brună și o împinse înainte.

Fuga începu din nou. Un sfert de oră mai târziu, Peggy Sue se prăbuși, transpirată, cu spatele tăiat de ceva ascuțit de alături.

Își lăsă un răgaz ca să-și recapete forțele, și asta în ciuda eforturilor câinelui albastru de a-i linge fața.

— Avem multe pierderi, o anunță mental animalul. Nu știu unde sunt Olga și Sebastian.

Peggy se ridică greu. Își julise genunchii.

Dorința de a se întoarce o chinuia.

— Nici nu te gânde, îi spuse câinele albastru. Nu-ți poți permite să riști nimic, ești singura în stare să continui misiunea. Trebuie să mergi înainte.

— Și culegătorii? protestă fata. Crezi că există cu adevărat?

— Nasty a spus că demonul e un căpcăun, îi aminti animalul. Și căpcăunii nu se hrănesc cu legume fierte la aburi. Dacă vrei să-i salvezi pe puștii ăștia de soarta care-i așteaptă, cel mai bine, după părerea mea, este s-ajungi la palat cât mai repede posibil și să-l trezești pe demon din somn.

— Fără îndoială că ai dreptate, admise adolescenta.

Rămase nemișcată, căci o umbră începea să întunece cerul. Un personaj, al cărui chip amintea de grădinar, se apropia cu pas rapid. Avea mâinile

în formă de lopată și o traistă peste piept. O pălărie uriașă de pai îi acoperea capul minuscule. „Un culegător! gândi Peggy, tremurând. A venit să-și strângă recolta.“

Piciorul creaturii gigantice o atinse. Câteva minute mai târziu, îi auzi țipând pe copiii pe care-i arunca în traistă. Strânse tare din pumni și-și înfipse unghiile în carnea palmelor.

„Iată că Nasty a avut dreptate, gândi ea. Ni s-a spus că demonul este vegetarian numai ca să ne păcălească să trecem de bariera albă. Doamna general Pickaboo ne-a dus cu zăhărelul!“

Acum nu mai avea de-ales, trebuia să intre cât mai repede în castel. Începea o teribilă cursă contra cronometru. Trebuia cu orice preț să-l trezească pe demon înainte ca servitorii lui să n-apuce să-i pregătească masa.

— Ai idee dacă mănâncă în fiecare zi? îl întreabă pe câinele albastru.

— Nu, răspunse animalul. Cum doarme în permanență, nu consumă prea mult. Îl hrănesc o dată pe săptămână; cel puțin așa mi-a zis Sebastian. Asta ne lasă un oarecare răgaz.

Peggy Sue își curăță juliturile și o porni la drum; nu se punea problema să se mocăie.

O jumătate de oră mai târziu, îi zări pe Olga și pe Ronan, și ei plini de tăieturi, cu nasul negru de balebă. Fetița plânsese și lacrimile lăsaseră dăre albe pe jegul care-i acoperea obrazii.

— Sebastian a luat-o înainte, anunță ea. Voia să verifice dacă monștrii au luat-o sigur pe drumul spre castel. Sunte... sunteți singuri?

— Da, suspină Peggy. Ceilalți n-au trecut barajul de arome.

— E îngrozitor, gemu Ronan. Poate ar fi trebuit să-l ascultăm pe Nasty?

— Nu! Sigur că nu! protestă Olga. Nasty încerca să fie drăguț, dar eram prizonierii lui.

Sebastian apărură, punând astfel capăt discuției. Avea o față întunecată de îngrijorare.

— N-am ieșit din regiune, șuieră el. Cred că va trebui să-nfruntăm alte capcane parfumate. Mai în jos am descoperit stupi... și cine zice stupi zice miere. E ca un brâu care înconjoară baza colinei, suntem obligați să-l traversăm. Sper că nimănui dintre noi nu-i place mierea.

Vai, tuturor le plăcea!

Își întoarseră pe dos buzunarele ca să vadă câte balegi le mai rămăseseră. Stocul de putoare salvatoare fusese însă epuizat.

— Sigur o să mai găsim alte balegi de insecte, spuse Olga, plină de speranță.

Sebastian se strâmbă și aruncă o privire de jur-împrejur. Nu erau flori galbene prin zonă... or, coleopterele cu excremente benefice nu se găseau decât în apropierea acestui tip de plante.

Peggy lăsa să-i scape un oftat. Erau cu toții cuprinși de descurajare. Fata începea să priceapă de ce făcuse Nasty cale-ntoarsă. Oricât ai fi fost de curajos, venea un moment când intuiai că toată rezerva de noroc se terminase.

Hotărâra să facă o pauză, ca să aibă timp să-și refacă energia.

— Îmi pare rău că te-am atras în povestea asta, murmură Sebastian, așezându-se lângă Peggy. Credeam c-o să fie totuși mai ușor. Am aproape de cinci ori vârsta ta, dar gândesc în continuare tot ca un copil... Sfârșesc întotdeauna prin a mă convinge că viața este doar un joc și că totul se va termina în mod obligatoriu bine, ca în poveștile care li se spun copiilor.

Peggy Sue îi luă mâna și i-o strânse. Aprecia confidențele lui Sebastian, pentru că, în general, era destul de greu să pricepi ce aveau băieții în cap. Majoritatea timpului, se străduiau să facă pe fanfaronii și-și ascundeau cu grijă sentimentele, ca și cum le-ar fi fost rușine. Iar asta nu ușura discuția.

— Viața a trecut așa de repede, gemu Sebastian. Știu că dacă mă întorc în lumea reală n-o să-nțeleg

nimic din lucrurile care mă vor înconjura. Sunt atât de obișnuit cu magia, că totul mi se va părea plictisitor. M-am dezobișnuit să fiu obligat să merg la școală, să muncesc. Nimic din astea nu există în miraj. Aici totul este fals și facil.

— Cu condiția să nu treci de bariera grădinii, îl corectă Peggy Sue.

— Este adevărat, admise Sebastian. Dar am greșit că am venit să te caut.

— Nu folosește la nimic să ne lamentăm, i-o retează adolescența. Să încercăm mai bine să ne pregătim pentru următoarea capcană.

Urmă un lung moment de tăcere. Peggy îi simțea pe Ronan și pe Olga îngroziți de ideea de a coborî spre stupi.

— Nasty v-a spus ceva despre albine? o întreabă pe fetiță. Sunt periculoase?

— Nu, răspunse Olga. După cum par, sunt chiar foarte fricoase și fug imediat ce te apropii de stupi. Nasty spunea că, după părerea lui, pericolul nu-i acolo.

— Dar atunci unde-i? se neliniști Peggy.

— Nu știa nimic, mărturisi Olga. N-a mers niciodată atât de departe.

Peggy dădu din cap. Cu atât mai rău! Urmau să se descurce la fața locului.

Nimeni nu mai suflă un cuvânt. Deasupra capetelor, se auzeau zumzăind albinele care zburau din floare în floare.

„Sunt mari cât niște elicoptere, gândi Peggy... Fac un zgomot!“

La început, se temu că insectele or să se abată asupra lor ca să-i înțepe; evident, se temuse degeaba, pentru că albinele nu le acordau nicio atenție.

Panta devenea abruptă. Trebuia să se agațe de tulpinile ierburilor înalte ca să nu-și piardă echilibrul. Foarte jos, peste brâul de stupi, întrezăriră dalele albe ale drumului magic, pe care nu puteau trece fără să nu se micșoreze.

Sebastian rămase pe loc, cu ochii fixați pe stupi. Albinele executau un balet neîncetat, iar aripile lor produceau un zgomot de motor, care te făcea să-ți astupi urechile. Parcă erau pe un aeroport suprapopulat.

— Ce-i de făcut? întrebă băiatul. Trecem?

Peggy privi stupii. Cât erau de mari! Ai fi zis că sunt mici castele urcate pe schele. Ezitau încă să iasă la drum deschis. Pe cer, albinele zumzăiau ca o escadrilă în formație de luptă.

— Unde e capcana? îl întrebă în gând pe câinelui albastru.

— Nu știu, făcu animalul. Albinele n-or să vă facă niciun rău... V-au descoperit. Le e frică de voi; șeful lor este gata să emită un ordin de împrăștiere generală. Vor să evite lupta.

Era mai mult decât ciudat.

Peggy măsură cu privirea terenul pe care-l aveau de traversat.

— Doi, poate trei kilometri!

— Să-i dăm drumul, suspină ea. Oricum, nu putem sta aici să ne legănăm de pe un picior pe altul.

Imediat ce micul grup ieși de la adăpostul ierburilor înalte, înaintând spre luminiș, albinele o luară la fugă. Roiul se împrășteie în aer cu hure de avion de vânătoare, abandonând stupii. Lui Peggy Sue i se păru strategia una dintre cele mai curioase. Avea certitudinea că acest comportament făcea parte dintr-o capcană.

Apoi simți mirosul de miere...

Îmbălsăma totul. Toată atmosfera era impregnată.

— Începe din nou, gemu ea. Grăbiți-vă... Țineți-vă respirația și mergeți cât de repede puteți.

Tăcu, dar mirosul de miere era atât de gros, încât i se așeza pe buze, pe limbă. Avea gustul în gură. Aruncă o privire scurtă spre prietenii ei. Ronan părăsise deja grupul pentru a merge în

direcția stupilor. Olga se pregătea, în mod clar, să-l urmeze.

— Hei! strigă Peggy. Întoarceți-vă!

Cum copiii se îndepărtau în continuare, porunci câinelui albastru să plece după ei. Animalul se supuse, dar, când își înfipse dinții în ciorapii copiilor încercând să-i facă să se-ntoarcă din drum, aceștia îl alungară cu lovituri de picior.

— Lasă-ne în pace! Potaie idioată! mormăi Olga.

Avea ochii ieșiți din orbite și părea hipnotizată de picăturile de miere care se scurgeau din stupi, formând o baltă cremoasă pe pământ.

Ronan căzu în genunchi la marginea bălții și-și cufundă mâinile. Începu apoi să-și lăngă degetele, însoțea acest gest de chiote de fericire.

Peggy se grăbi spre Olga și o prinse de guler ca s-o tragă înapoi, în momentul când tocmai se pregătea să-și imite tovarășul. Nebună de furie, puștoaica o zgârie și încercă s-o muște chiar. Aproape de baltă, parfumul de miere părea la fel de gros precum ceața despre care se spune că „poți s-o tai cu cuțitul“. Peggy se sufoca, simțea cum i se topește creierul de poftă.

Se aplecă și o apucă pe Olga de încheietură. Sebastian veni să-l tragă pe Ronan de lângă baltă.

Căinele albastru alerga în cerc, răscolind cu botul ierburile înalte. Dintr-odată crezu c-a descoperit balegă de insecte, dar, mușcând din bilele maronii ca să le verifice compoziția, realizează că erau bomboane de ciocolată. Pudra de cacao îi umplu botul și-i fu foarte greu să scape de ea.

— N-ar fi trebuit să le atingi, îi spuse Peggy. Prezența lor nu e ceva normal; după părerea mea, este vorba de o altă capcană... Sper că n-o să ți se întâmple nimic.

— Voiam să te-ajut, explică animalul. Ai dreptate, cred și eu că m-am otrăvit. Am fost un prost, dar semănau atât de tare cu bilele puturoase

pe care le-am folosit ca să dejucăm vrăjile florilor...

— Cum te simți? insistă adolescenta.

— Bine, pentru moment, răspunse câinele. În afară de gustul ăsta îngrozitor de ciocolată de care nu reușesc să scap.

Copiii o luară spre un grup de ciuperci. Sperau ca mirosul fad al vegetalelor să-l acopere pe cel de miere.

Se lăsa seara și nu se punea problema să-și continue drumul pe orbește. Ronan se zbătea din toate puterile; fusese nevoie să-i lege mâinile și picioarele ca să-l împiedice să plece din nou către stupi. Peggy făcea teribile eforturi de voință ca să uite pofta care-i chinuia stomacul.

O noapte petrecută lângă stupi n-o încânta prea tare. O să fie în stare să reziste tentației?

Privi cerul. Era deja de un negru ca de cerneală.

„Nu-i normal, gândi ea. Fără îndoială, un grădinar a stins soarele mai devreme, în intenția de a ne țintui aici.“

Ronan mormăia răsucindu-se.

— Eliberați-mă! urla el. N-aveți dreptul să mă țineți prizonier. Vreau miere...

Peggy Sue, precaută, făcu ghemotoace de iarbă, pe care și le băgă în nas. Nu era foarte ușor să respiri astfel, dar atenua parfumul stupilor.

— Să-ncercăm să dormim, spuse ea, strângându-l la piept pe câinele albastru. O să părăsim câmpul imediat ce răsare soarele.

Odată cu noaptea, căldura scăzu și mirosul de miere se mai potoli, ceea ce îi ajută pe copii să adoarmă fără prea mare greutate.

VREMEA TRANSFORMĂRILOR

Avu un somn nefiresc de adânc, plin de vise absurde. Fu trezită de păcănitul întrerupătorului, pe care unul dintre grădinari tocmai îl apăsase ca să aprindă soarele.

Instinctul o anunță imediat de prezența unui pericol. Se așeză tremurând în iarba udă de rouă. Ronan era acolo, culcat la un metru de ea... *dar arăta ca o statuie de turtă dulce!*

O statuie de turtă dulce de mărimea unui băiat de zece ani. Un miros puternic de miere emana din trupul lui moale.

— Ai văzut? îl întreabă în gând Peggy pe câinele albastru.

Neprimind niciun răspuns, se-ntoarse spre animal ca să-l zgâlțâie... dar câinele ei albastru se transformase și el în statuie, cu deosebirea că era din ciocolată, de la bot până în vârful cozii. *Din ciocolată cu lapte.*

De data asta, panica o cuprinse și scoase un strigăt. Sebastian tresări. Se frecă la ochi. Întinzând mâna, își puse degetele pe băiețel, apoi pe animal.

— Doamne sfinte! spuse el, speriat. Este chiar turtă dulce... și asta ciocolată adevărată.

— Este din cauza mierii și a acelei biluțe de ciocolată, se poticni Peggy, care se lupta să nu izbucnească în lacrimi. Mă temeam de asta.

— Calmează-te, este ceva trecător, făcu Sebastian. Sergentul a zis ceva despre asta în tabăra de antrenament... Atunci am crezut că aiurează.

— Ce-a zis? se neliniști Peggy, care nu îndrăznea să-l mângâie pe câinele albastru, de frică să nu-l vadă topindu-se sub degetele ei.

— Nu mai știu exact, se scuză Sebastian. Mi se pare că spunea ceva de o vrajă a cărei durată nu depășește douăzeci și patru de ore... Da, asta trebuie să fie. Când cei căzuți sub vrajă sunt feriți de orice atingere timp de o zi întreagă, ei își recapătă aspectul normal după ce se scurg aceste douăzeci și patru de ore.

— Ești sigur?

— Da... mă rog, așa cred. N-am ascultat. Școala n-a fost niciodată pasiunea mea. Întotdeauna m-am plictisit de moarte acolo.

Peggy strânse din dinți. Privind statuia de ciocolată culcată în iarbă, își dădu din nou seama cât de mult ținea la câinele albastru.

Țipetele lor o treziseră și pe Olga. Fetița se convinse cu greu, și ea, că nu visează.

Puse mâna pe fața lui Ronan, o retrase grăbită... și-și linse degetele.

— Are gust bun, murmură ea.

Auzind aceste cuvinte, Peggy simți cum i se face pielea de găină pe brațe.

„Prima capcană o conține pe a doua, gândi ea. Este ca în cazul păpușilor care intră una în alta.“

Nu îndrăzni să-și formuleze temerile cu voce tare, dar surprinse în privirea lui Sebastian o scânteie care spunea multe.

— Trebuie să plecăm, decise ea. Pe căldura asta, mirosul de miere o să devină mai puternic. N-o să-i putem rezista. O să ne transformăm, ca Ronan.

— Cei doi nu mai pot să meargă, observă Sebastian, arătând spre cele două „statui” culcate în iarbă. O să trebuiască să le cărăm noi.

— Tu o să-l iei pe Ronan, spuse Peggy Sue. Eu o să-mi iau câinele în brațe.

— O să se topească, observă adolescentul. Este din ciocolată cu lapte. E moale.

Peggy Sue se gândi puțin.

— Știu! răspunse ea. O să culeg frunze și o să-l înfășor în ele, în felul ăsta mâinile mele n-or să fie în contact cu... „pielea“ lui.

Își dădu seama că se bâlbâie și preferă să tacă. Apoi, cu un cuțit, tăie mai multe frunze mari, verzi, în care-l împachetă pe câinele albastru. I se părea fragil și se temea să nu-l spargă.

Când fu gata, strânse prețiosul pachet la piept și porni la drum.

Tremura la gândul c-ar putea face un pas greșit, c-ar putea să-și piardă echilibrul. Dacă l-ar fi scăpat pe jos, câinele albastru s-ar fi spart.

Peggy simți cum sudoarea îi brobonează pe frunte. În același moment, avu certitudinea că lumina soarelui mai crescuse. Se făcea foarte cald.

„Iată cum funcționează capcana, își spuse. Când te schimbă în ciocolată, grădinarul face temperatura să crească și în felul ăsta te topești... Când devii doar o baltă întinsă pe jos, pierzi orice șansă să mai ajungi la castel.“

Era machiavelic.

Măsură din ochi distanța care-i despărțea de aleea cu dale albe.

— Să-i dăm drumul, porunci ea. Să-ncercăm să mergem cât mai mult pe la umbra florilor.

Sebastian și-l legase pe Ronan în spate, având grijă să nu strângă prea tare curelele, pentru că statuia de turtă dulce era foarte fragilă și trebuia să aibă grijă să n-o rupă în două!

Ferigile le îngreunau înaintarea. O tufă de mărăcini îi obligă să facă un ocol de mai mulți kilometri. Peggy Sue suferea de căldură; greutatea câinelui albastru îi rupea mâinile. Se străduia să nu-l lipească prea tare de piept, ca să nu se topească. Din cauza terenului în pantă, în același timp era obligată să-l țină strâns, căci, dacă îl scăpa, se zdrobea în mii de bucățele.

Se făcu atât de cald, că trebui să se oprească. Erau lac de sudoare. Puseră amândouă „statuile“ la umbra unui copac. Cu toată căldura, lui Peggy Sue îi era foame.

„E ciudat, gândi ea. Sebastian m-a asigurat că în interiorul mirajului nu simți nevoia să mănânci.“

Încercă să se gândească la altceva, dar stomacul începu să-i cânte. Înțelese imediat că peluza a doua era, de fapt, un infern al poftelor. Totul era aranjat astfel ca toți copiii să cadă pradă tentației.

Își șterse fruntea cu dosul mânecii. Mirosul de turtă dulce devenea insuportabil.

Olga, îngenuncheată lângă Ronan, schiță un gest în direcția băiatului transformat în produs de cofetărie.

— Și dacă... îndrăzni ea, *și dacă am mânca doar o bucățică?*

În vremuri normale, Peggy Sue ar fi sărit în sus și ar fi protestat contra acestei idei revoltătoare, dar acum... *în acest moment... și în această clipă*, propoziția fetei cu codițe roșcate nu i se mai păru atât de monstruoasă pe cât ar fi trebuit.

— Uite, insistă Olga, mereu a avut urechile clăpăuge, mult prea mari... și nu-i frumos. E chiar îngrozitor. Dacă le-am tăia puțin, i-am face un serviciu. Când o să-și reia forma umană, o să fie mult mai frumos... și o să ne mulțumească.

— E adevărat că-i destul de aiurea, observă Sebastian. Și apoi, are nasul mult prea lung. Dacă ar fi tăiat la jumătate, i-ar sta mult mai bine. Ascultați-mă pe mine! Ai zice că-i o trompă.

— Exact, insistă Olga. Cu un năsuc redus la jumătate ar fi mult mai drăguț.

Aruncând o privire lacomă către Sebastian, adăugă:

— O facem?

Și unul, și celălalt, scosese deja bricegele. Peggy Sue rămase paralizată, incapabilă să intervină. Știa că erau cu toții gata să cadă în capcana întinsă de grădinari, dar n-avea puterea să reziste. Și ei i se părea prea lung nasul lui Ronan.

Olga desfăcu lama briceagului și tăie cu grijă jumătate din nasul băiatului.

— Da! răsuflă ea. Vedeți? E mult mai drăguț așa!

Dar nici Peggy, nici Sebastian nu-i dădeau lui Ronan nici cea mai mică atenție; salivând de poftă, fixau bucățița de turtă dulce pe care Olga le-o împărțea în trei. Cum una dintre bucăți părea mai mare decât celelalte, se luară la ceartă. Sebastian cerea să fie măsurate bucățile cu exactitate și se văita că n-are un cântar.

Când Peggy băgă în gură fâșiuta de aluat parfumat, crezu că va leșina de fericire, atât de plăcută era la gust!

Cel mai rău era că bucățița de prăjitură abia îi deschisese pofta. Nu visa decât să-și continue festinul diabolic și să pună mâna pe o bucată mai mare din „prăjitura“ culcată în iarbă.

— Urechile..., bâigui Olga, lingându-și degetele. Acum să ne ocupăm de urechi... sunt urâte, nu-i așa? Adevărate urechi de elefant.

— Da, da, mormăi Sebastian. Niciodată n-am mai văzut ceva atât de urât... *Taie! Taie!* E spre binele lui.

Peggy Sue ar fi vrut să strige: „Opriți-vă!“, dar, vai! niciun sunet nu-i ieșea de pe buze.

„Este groaznic, își spuse ea, cu cât mîncăm mai mult, cu atât ne e mai foame. Curând o să ne spunem că are prea multe degete sau că un picior mai puțin nu l-ar deranja deloc!“

Totuși nu avu curajul să refuze bucățița ei de turtă dulce luată de la urechea lui Ronan.

Era chiar mai bună decât bucățița de nas de adineauri!

Groaza puse stăpânire pe ea. Ridicându-se în picioare, urlă:

— Încetați! Nu vedeți ce suntem în stare să facem? Dacă o să continuăm așa, o să-l terminăm de tot. Asta-i ceea ce vor grădinarii! S-o luăm la drum cât mai repede și să-ncercăm să ne gândim la altceva. Când o să ieșim din zona asta, vraja poftelor o să-nceteze să ne mai chinuiască.

Sebastian și Olga o priveau fix, nehotărâți. Nu păreau în apele lor. Peggy Sue trebui să ridice tonul și să le ordone să-și ascundă bricegele. Copiii se supuseră mormăind.

— E păcat, se smiorcăi Olga. Mai aveam puțin și-l făceam frumos. Ronțăind puțin de ici, puțin de colo, am fi putut face un băiat al naibii de fermecător.

— Destul! tună Peggy. La drum!

Cu regret, Sebastian urcă pe umeri statuia de turtă dulce. Peggy strecură câinele albastru sub braț și o luă în fruntea coloanei. Auzea cum mormăiau în spatele ei, dar încerca să nu-i ia în seamă. O foame îngrozitoare îi chinuia stomacul.

După un sfert de oră, vocea slabă a Olgăi sparse tăcerea.

— În ce-l privește pe Ronan, înțeleg, spuse ea. N-ar fi fost frumos să mâncăm mai mult din el... dar, cu câinele, nu-i același lucru.

— Poftim? se enervă Peggy, strângând animalul la piept.

— E doar un câine, explică Sebastian. Și nici măcar nu-i foarte simpatic, trebuie s-o recunoști. Mereu pus pe mârâit, mereu gata să muște.

— Trebuie să vă amintesc că ne-a salvat viața de mai multe ori! șuieră Peggy Sue, cuprinsă de o furie amestecată cu panică.

— Să admitem, i-o tăie Sebastian. Dar e foarte urât.

— E adevărat, adăugă Olga. Cu siguranță și el ar putea fi făcut mai frumos. Scurt... scurtându-i urechile, de exemplu.

— Și coada..., completă Sebastian.

— Și labele, continuă Olga. Are labe prea lungi. Ar fi mai frumos cu labele mici... labe *foarte* mici, mici de tot.

Îngrozită, Peggy Sue grăbi pasul. Iată, cei doi ticăloși, voiau să-i mănânce câinele!

— Nu ești prea drăguță, se smiorcăi Olga. Ai putea să te gândești și la tovarășii tăi. Nu-ți cerem

mare lucru, nu? Îi rupem câteva bucățele de la ureche. N-o să simtă nimic.

— Oricum o să se topească, afirmă Sebastian, pe un ton ce nu admitea replică. Nu o să-ți mai fie de folos când o să se-nmoaie.

— Ciocolata moale nu-i bună, mormăi Olga. E grețoasă. Ar fi mai bine să-l împărțim acum.

Fără să asculte un cuvânt în plus, Peggy începu să alerge. Îi era teamă de ce ar fi putut să le treacă prin cap. Nu se punea problema ca ea să-i lase să-l împartă pe câinele albastru în bucățele, ca pe o banală tabletă de ciocolată cu lapte! Și apoi ce urma?

— Lașo! îi strigă Sebastian din urmă.

— Ce egoistă! se văită Olga. Vrea să-l mănânce singură! N-o să ne păstreze nici măcar o bucățică!

Peggy fugi, izbindu-se de tulpinile înalte. Era îngrozită de ideea că tovarășii ei ar putea s-o prindă din urmă. Își scrânti glezna și trebui să-l lase jos de două ori pe câinele albastru. Se făcuse și mai cald ca înainte, iar animalul devenea din ce în ce mai moale în brațele ei. Nu mai putea continua fără să riște să-l deformeze în mod hidos.

Descoperind o groapă la umbră între tufișuri, se instalează în ea ca într-o mică grotă, desfăcu frunzele în care era înfășurat câinele și le folosi drept evantai, ca să-i facă aer.

Observă că animăluțul ei „cursese” puțin. Avea labele mai lungi, botul mai ascuțit. Prin înmuiere, trupul i se întinsese în toate direcțiile. Nu era urât; totuși, părea că este dintr-o altă rasă. Se hotărî să nu mai pună mâna pe el și să aștepte să se trezească.

Undeva, în jungla de ierburi înalte, Sebastian și Olga o implorau să se-ntoarcă.

— Haide, strigau ei. Nu te mai ascunde. N-o să ne atingem de câinele tău... sau *poate doar puțin*, fără să-i facem rău. Poți să faci și tu un serviciu unor tovarăși înfometați, nu?

Peggy se strădui să nu-și dezvăluie ascunzătoarea. Aștepta cu nerăbdare venirea nopții. Își petrecu orele care urmară aranjându-și viziunea. Era îngrijorată pentru Ronan, sigur, și spera din tot sufletul ca Sebastian și Olga să reziste tentației de a-l ronțai bucată cu bucată.

Se făcu atât de cald, că începu să moțăie. În fine, soarele fu stins și răcoarea începu să se aștearnă. Ciocolata din care era făcut câinele albastru începu să se întărească.

Peggy Sue avu o noapte grea. Se trezea din oră în oră tresărind și tot întindea mâna ca să se asigure că animalul nu se spărsese.

În cele din urmă, veni dimineața și vraja se risipi. Când fata se trezi, câinele albastru dormea lângă ea. Era puțin mai mare, puțin mai slab decât în mod normal. Botul subțiat îl făcea să semene cu o vulpe. Se scutură. Ieși din inconștiență cu un scheunat găuit.

— Ce s-a întâmplat? mârâi el. Nu-mi amintesc nimic. Am avut gustul ăla de ciocolată pe limbă și apoi...

Se-ntrerupse și-și privi labele.

— Ce-i asta? schelălăi el. Nu eram așa înainte de a dormi... Semăn cu un ogar!

— Te-ai topit puțin, îi explică Peggy.

Și începu să-i povestească peripețiile din ajun.

— Ogar, spuse câinele albastru pe un ton visător. Într-un fel, e mai șic... nu-mi displace.

— Cu atât mai bine, suspină Peggy Sue. Pentru că n-aș fi știut cum să te fac să-ți recapeți înfățișarea de dinainte.

Și se ridică.

— Vino, spuse ea. Trebuie să-i găsim pe ceilalți... Sper că Olga nu l-a mâncat pe Ronan; ieri părea foarte înfometată.

Adolescenta și câinele ieșiră din desiș. Fură nevoiți să străbată tufișurile înainte de a-și găsi prietenii. Din fericire, Ronan era întreg. Puțin buimac, fără îndoială, dar viu... și *întreg*. Curios,

urechile mici și nasul micșorat îl făceau mai drăguț.

— Ce nebunie, suspină Sebastian, scărpinându-se în cap. Nu știu ce ne-a apucat ieri, dar era cât pe-acți să facem tot ce era mai rău.

— Eram chiar în mijlocul infernului poftelor, spuse Peggy Sue. Puțin a lipsit ca să nu cădem în capcanele grădinarilor. Asta să ne fie învățătură de minte. Astăzi nu ne atingem de nimic. Oricum, am ajuns la poalele colinei. Drumul de dale albe este de cealaltă parte a gardului verde.

— Îți aduci aminte ce spunea Nasty? obiectă Sebastian. Dacă o luăm pe el, o să-ncepem să ne micșorăm... până devenim microscopici. Nu putem merge pe el.

— Atunci să vedem care-i treaba pe-acolo, decise Peggy.

Adunându-și echipamentul, trecură gardul care înconjura a doua peluză și se opriră la marginea drumului, având foarte mare grijă să nu pună piciorul pe el.

Cărarea aceasta era curată, dreaptă, făcută din niște dale albe frumoase. Șerpuia de-a lungul grădinii, în direcția castelului. Masive de flori îl străjuiau, ca malurile unui fluviu.

— E mai degrabă frumos, observă Olga. Așa, complet alb, un drum care se-ntinde în mijlocul florilor.

Avea dreptate. Peisajul te făcea să te gândești la o carte poștală sau la o ilustrație dintr-o carte de povești.

Peggy Sue scotoci prin rucsac și scoase o lopată pliantă de camping și o aruncă pe drumul imaculat.

— Nu se-ntâmplă nimic, observă Olga. Oare a mințit Nasty?

— Așteaptă, făcu Sebastian. Fără îndoială, efectul nu-i instantaneu.

Se așezară în iarbă, cu ochii fixați la dalele albe care luceau în soare. Peggy clipea din ochi, căci reflexele o orbeau. Avu dintr-odată impresia că

marginile lopeții se tulburau. Timp de o secundă, unealta deveni transparentă.

— Ai văzut? îl întrebă pe Sebastian.

— Nu, răspunse băiatul.

— A început, murmură ea. Este atât de rapid, că nu-ți dai seama dacă nu ești anunțat dinainte. Să mai așteptăm un moment, apoi să comparăm lopata cu cea din rucsacul tău.

Cum Olga se plictisea, trebui să scurteze timpul experimentului. Cu ajutorul unei crengi, Peggy trase lopata spre peluză.

Aparent, nu suferise vreo modificare, dar, când o suprapuse peste cea a lui Sebastian, văzură că era cu trei centimetri mai mică.

— Uite, spuse Peggy. Se pierd trei centimetri la fiecare cincisprezece minute. Dată fiind distanța care ne desparte de castel, n-o să mai măsurăm cine știe ce când o să ajungem în fața podului mobil!

— Abia dacă o să fim mai mari ca niște furnici, suspină cu amărăciune Olga. S-a terminat! Dacă o luăm prin flori, o să le dezlănțuim furia. Nasty avea obiceiul să spună că sunt mai feroce decât crocodilii.

— Nu știu ce putem face, mărturisi Peggy Sue.

— Dacă doriți, pot să vă ajut eu, se auzi o voce înfundată în spatele lor.

Copiii se întoarseră dintr-o singură mișcare.

Cel care li se adresa era un copac.

COCHETĂRIE UCIGAȘĂ

În comparație cu arborii uriași care populau grădina, acesta era mic, pentru că abia dacă măsura patru metri în înălțime. Părea făcut dintr-un ciudat amestec uman și vegetal.

„Parcă-i un om deghizat în plantă, gândi Peggy. Sau o plantă deghizată în om.“

Pe scurt, ciudat.

Copacul înaintă spre ei. Copiii putură vedea că în loc de rădăcini avea picioare.

— Nu vă fie teamă, spuse el. În ciuda aspectului meu, nu sunt un stejar. Asta nu-i decât o haină de camuflaj, în realitate sunt ultimul grădinar adevărat al acestui loc. Din cauza asta mă ascund. Toți colegii mei au fost exterminați când lucrurile s-au schimbat în rău. Am supraviețuit pentru c-am fost destul de șiret ca să mă deghizez... Dar haideți să mergem de-aici, veniți în laboratorul meu, acolo putem discuta în voie.

Legănându-se, o luă pe un drum abrupt. Copiii hotărâra să-l urmeze, pentru că era mai degrabă grotesc decât înspăimântător... și, în orice caz, n-aveau de ales.

Copacul îi conduse până la intrarea într-o grotă ascunsă de iederă. În spatele acestei perdele vegetale, se deschidea o peșteră plină de eprubete, de borcanele și de legume ciudate. Era un laborator; lichide colorate cum nu s-a mai văzut clocoteau în eprubetele răsucite, semănând cu niște serpentine de sticlă.

— Asta este locul unde toată viața am fabricat semințele plantelor magice din grădină, explică melancolic arborele. Am muncit cu plăcere, împreună cu prietenii mei, ne întreceam care să inventeze floarea cea mai uimitoare, parfumul cel mai neașteptat.

Oftă. Peggy Sue profită ca să-l studieze mai bine. În loc de păr, avea pe cap rămurele înfrunzite. Brațele, și ele, semănau cu ramuri groase, iar corpul îi era acoperit cu solzi din lemn, care scârțâiau la fiecare mișcare. Această carapace părea să-l deranjeze, căci se mișca greu.

— Mă numesc Bézélius, spuse el, Zorn Bézélius. Eram întâiul grădinar de la curtea duhului adormit.

— Ce duh? întrebă Peggy Sue.

— Cel căruia astăzi i se spune „demonul“, explică arborele, încercând să se așeze. Cândva, când eram eu tânăr, era un bebeluș, iar castelul abia dacă era mai mare decât o casă de păpuși.

— Duhul dormea și atunci? se miră Olga.

— Da, zise Bézélius. Doarme tot timpul. Munca lui consta în a visa și a fabrica universuri minunate, care să-i facă pe oameni să uite de nefericirile vieții. Aceste vise sunt ca baloanele duse de vânt; când ies din miraj, se sparg peste lumea reală și intră în capul celor care dorm. Când se-ntâmplă asta, oamenii încep să viseze lucruri extraordinare, care îi umplu de fericire. Așa se nasc operele de artă... în principal, romanele.

Bănuind că Bézélius era pe cale de a se lansa într-un discurs pe cât de interminabil, pe atât de melancolic, Peggy Sue întrebă:

— Dar într-o zi totul a luat-o razna, nu-i așa?

— Da, zise bătrânul grădinar. Nimeni nu știe de ce. Plantele au devenit rele, periculoase. Tovarășii mei și eu însumi am fost înlocuiți cu scheletele alea oribile cu mâinile în formă de greblă. Farmecele grădinii au devenit malefice. Și duhul s-a transformat în demon.

Întinse „mâna“ cu degetele înconjurate de frunzulițe verzi în direcția unei cupe pline cu semințe multicolore.

— Am supraviețuit mâncând aceste semințe magice, explică el. Au puterea să-ți dea înfățișarea unui copac pentru câteva ore. Vai! Obligat să le

mănânci, sfârșești prin a deveni cu adevărat copac! Asta mi se-ntâmplă și mie. Mănânc la ele de atâta vreme că m-am intoxicat. Curând, gândurile mele omenești or să se șteargă și într-o zi nici n-o să mai fiu conștient c-am fost cândva om.

— Și dacă vă opriți? propuse Peggy.

Bézélius ridică din umeri, ceea ce făcu să-i zornăie groaznic scoarța.

— Prea târziu, șopti el. Și, oricum, nici nu pot să am așa ceva în vedere, pentru că scheletele cu mâini ca grebla m-ar elimina imediat. În orice caz, ați fost foarte curajoși și ați avut și foarte mult noroc. Chiar am crezut că n-o să-nvingeți capcanele poftelor. Știu ce spun: când un copil se transformă în statuie de turtă dulce sau de ciocolată, în general, este devorat de tovarăși. Am văzut chiar un băiat a cărui mână dreaptă s-a schimbat în bucăți de nuga... Tentația a fost atât de mare, că nu s-a putut abține să nu și-o ronțăie singur, deget cu deget! Știa foarte bine că era mâna lui, dar nu putea face nimic!

— Ce îngrozitor! se înecă Peggy.

— Știu ce scop aveți, reluă Bézélius. Vreți să pătrundeți în castel și să-l treziți pe demonul adormit. Necazul e că mulți tovarăși de-ai voștri au încercat același lucru și că toți au căzut victime drumului cu dale albe. Cei care au vrut s-o ia pe acolo și au sperat s-ajungă la castel înainte de a deveni prea mici... s-au înșelat. Drumul este mult mai lung decât și-au imaginat ei. Abia dacă parcurseseră jumătate, că deja aveau dimensiunea unei gărgărițe.

— Atunci, este imposibil? întrebă Sebastian furios.

— Pe drum, da, confirmă Bézélius. Fără nicio exagerare. Numai grădinarii-schelet sunt imuni la vrăjile grădinii și pot merge unde poftesc fără să pățească nimic. Dar asta se-ntâmplă pentru că nu sunt tocmai vii.

— Ați zis „pe drum“, interveni Peggy Sue. Vasăzică există și altă posibilitate?

Copacul se agită, producând un concert de scârțâituri.

— Da, spuse el în cele din urmă. Le-am spus și celor dinaintea voastră, dar n-au vrut să mă creadă. M-au tratat ca pe un bătrân nebun. Singurul mod de a ajunge la castel este s-o tăiați prin pădurea de flori.

— Florile ucigașe? se miră Ronan.

— Înainte nu erau așa, suspină Bézélius. Sigur, erau cochete, dar nu până într-atât încât să fie geloase unele pe altele și s-ajungă să se bată.

— Se detestă? se miră Peggy.

— Da, confirmă bătrânul. Sunt vanitoase, obsedate de frumusețea lor. N-au decât un gând: să fie mai frumoase decât vecinele, să devină reginele grădinii. Dacă le călcați teritoriul, or să fie fără de milă. Or să vă-nțepe cu spinii lor otrăviți și, când o să muriți, or să vă îngroape în pământ ca să vă folosească pe post de îngrășământ. Sunt mereu la pândă, caută orice le poate înfrumuseța. Și or să vadă în voi o rezervă de vitamine proaspete. Sau, mai sigur, tot cu ajutorul spinilor, or să vă vampirizeze. O să vă sugă sevele vitale. Or să se folosească de carnea voastră ca să dea petalelor lor textura pielii umane. Cândva erau doar frumoase, acum au devenit carnivore. Recurg la orice mijloace și materii ca să-și sporească frumusețea. Nu se gândesc decât la asta.

— Nu văd cum ne-am putea plimba printre ele, observă Peggy Sue, cuprinsă de descurajare.

— Există totuși o modalitate, obiectă Bézélius. O armă inventată de mine. Până acum nimeni n-a vrut s-o folosească, dar cred că-i singurul mod de a le păcăli.

Cu degetele lui în formă de rămurele, deschise un cufăr. Un fel de pușcă se odihnea acolo, înconjurată de o grămadă de cartușe. Fiecare

proiectil era în realitate un mic flacon plin cu un lichid albăstrui.

— Vedeți voi, începu el, florile nu pot fi ucise. Sunt prea multe. Dacă tăiați una, altele v-ar neutraliza de îndată. E imposibil să te lupți cu ele. Trebuie păcălite... trebuie să dai dovadă de viclenie. Foarte multă viclenie. Cred c-am găsit arma ideală.

Peggy Sue și Sebastian schimbă o privire.

Puteau oare avea încredere în bătrânul ăsta pe jumătate preschimbat în copac?

— Florile comunică între ele prin parfumuri, relă Bézélius. Își mișcă petalele răspândind în aer mirosuri care sunt precum cuvintele, precum frazele... Un anumit parfum vrea să spună: „Mi-e cald, aș vrea foarte mult să mă stropească“, un altul înseamnă: „Purici în apropiere, să-i omorâm!“ și așa mai departe. Înțelegeți principiul?

Copiii aproară din cap.

— Dacă vrei să comunici cu ele, spuse Peggy Sue, trebuie să le trimiți parfumuri pe care sunt în stare să le descifreze?

— Asta e, făcu Bézélius. Ele detestă mirosurile umane, pentru că oamenii sunt dușmanii lor. Le taie, le culeg și le pun în apă stătută, într-un vas unde, la scurt timp, mor. Asta nu le place. Iată de ce duc un război nemilos. S-au săturat să fie masacrate chiar în momentul când ating apogeul frumuseții lor. Totuși, este posibil să le folosești propria vanitate ca să le păcălești...

— Cum așa? întrebă Peggy.

— Pușca asta trage cartușe pline cu un parfum care înseamnă: „Ești foarte frumoasă, culorile tale sunt minunate etc.“. ăsta e un discurs la care florile nu rezistă. Când li se fac complimente, se topesc de plăcere și abandonează orice proiect ucigaș. Sunt fericite și-și folosesc energia să-și desfacă și mai tare petalele, să-și îndrepte tulpina, să pară și mai frumoase. În acest timp, nu vă dau

nicio atenție și puteți merge printre ele fără să riscați să fiți ciuruiți de spini.

— Pare prea ușor, mormăi Sebastian, neîncrezător.

— Nu, tinere, îi zise Bézélius. Nu-i așa. Pentru că parfumul din cartușe, odată răspândit în aer, nu ține o veșnicie. Imediat ce efectul lui dispare, florile își revin din amețeală și își dau seama de prezența voastră... Atunci va trebui să apăsați din nou pe trăgaciul puștii. Nu vă ascund că pericolul e mare. Nu știu dacă dispuneți de destulă muniție parfumată ca să ajungeți până la castel. Sunt trei cartușiere. Fiecare dintre cartușele de sticlă lansează un compliment exagerat de flatant, dar nu-i grav, pentru că florile n-au simț critic.

Apucă o curea de piele. Ciudatele proiectile de cristal se aliniau strâns unul lângă altul, fiecare fixat într-un fel de cârlig.

— Ăsta înseamnă: „Culoarea ta mă uimește prin frumusețea ei“, explică Bézélius. Acesta: „Parfumul tău este fără egal“... Folosesc parfumuri pe care toate florile le pot înțelege. Pușca este un fel de vaporizator, trimite mirosul deasupra florilor, în așa fel încât să-l simtă cât mai repede și să dureze cât mai multă vreme. Fiți atenți să nu cădeți, pentru că fiolele se sparg și pământul absoarbe parfumul.

Peggy Sue încruntă din sprâncene. Decizia nu era ușor de luat.

— Tu ce crezi? îl întrebă în gând pe câinele albastru.

Câinele nu-i răspunse, pentru că era ocupat să se admire într-o oglindă veche. De când semăna cu un ogar, nu se mai sătura de propria imagine.

— După părerea mea, n-avem de ales, mormăi Sebastian. Totul e să știm dacă avem destule cartușe ca să ne acopere înaintarea.

— Asta, bieții mei copii, suspină Bézélius, n-am cum să știu. Până în prezent, nimeni n-a vrut să-și asume acest risc. Toți au ales drumul cu dale albe.

Cum ați putut să vă dați seama, nu se vede niciun drumet. Dar să știți, este foarte aglomerat, vă asigur, însă cei care merg pe drum sunt astăzi mai mici decât microbi!

Peggy Sue se gândi la copiii adunați de culegători. În acest moment erau prizonieri în castel, într-o dependență oarecare a bucătăriei, așteptând ca un schelet-bucătar să-i includă în următorul prânz al demonului. Trebuia să-i elibereze înainte să sune clipa fatidică.

— De acord, anunță ea, o să facem cum spui. Arată-ne cum funcționează pușca.

Bézélius făcu întocmai. În realitate, nu era complicat, lecția ținu, deci, puțin.

Văzând cum câinele albastru se admiră în continuare în oglinda veche, lui Peggy Sue îi veni o idee.

— Aveți și alte oglinzi la fel ca asta? întrebă ea.

— Da, răspunse bătrânul. Trebuie să fie în remiza unde-i îngrămadită mobila stricată din castel. Dar sunt sparte sau pline de pete de umezeală.

— Asta nu contează, spuse Peggy. O să le facem scuturi. Dacă florile sunt atât de vanitoase cum spuneți, n-or să reziste plăcerii de a-și admira chipul în oglindă... Asta ar putea să ne salveze viața dacă rămânem fără cartușe.

— Ce idee formidabilă! se entuziasmă Bézélius. De ce nu mi-a venit mie ideea asta? Din cauză că gândesc din ce în ce mai mult ca un copac. Ziua în care o să uit complet c-am fost om e aproape.

— Și dacă încercăm să traversăm masivul în timpul nopții, când florile dorm? propuse Sebastian.

— Nu, răspunse grădinarul, nu vă sfătuiesc. Mai întâi, c-o să vă pierdeți repede în beznă. Apoi, podul mobil al castelului este ridicat până dimineața, și – admițând că printr-un miracol reușiți să-l localizați – o să fiți obligați să așteptați să se facă ziuă în mijlocul florilor. Or, la trezire,

sunt teribil de posace. Petalele lor sunt șifonate și asta le indispuie foarte tare. Cel mai bun moment ca să încercați să traversați este începutul după-amiezii, când sunt îmbuibate de soare. Sunt obosite, greoaie, „digeră“. Se văd clătinându-se la capătul tulpinilor, pradă unui început de somnolență... atunci trebuie să treceți. Faptul că sunt ghiftuite o să fie în avantajul vostru. Dacă le bombardați cu complimente parfumate, or să se lase legănate și n-or să vă acorde nicio atenție.

*

Petrecură restul zilei făcând scuturi din oglinzile recuperate din depozitul castelului. Unele erau în stare foarte proastă, dar le curățară cât mai bine posibil.

— Cum se apleacă o floare spre noi, explică Peggy, n-avem decât să ne ascundem după scut. În felul ăsta, n-o să-și vadă decât propria imagine. Cu puțin noroc, or să fie destul de ocupate ca să uite de existența noastră.

După ce terminară treaba asta grea, copiii se adunară în jurul bătrânului grădinar și așteptară împreună momentul când servitorii demonului adormit stingeau soarele. Bézélius își depănă amintirile din vremurile de altădată, când totul mergea bine, când grădina era încă o încântare. Vorbea atât de încet, că abia îi înțelegeau cuvintele. Peggy Sue se simțea cuprinsă de o melancolie care aproape c-o predispunea la plâns. Cu ochii închiși, semăna atât de mult cu ceilalți copaci, că nu puteai ghici prezența unui om sub această carapace de scoarță.

Copiii se retraseră în vârful picioarelor ca să se culce în grotă. Voiau să se odihnească, pentru că a doua zi se anunța îngrozitor de grea.

Peggy se ghemui lângă câinele albastru. Afară, întrerupătorul țacăni și atunci întunericul se lăsă peste grădina vrăjită.

MARCHIZELE MORTII

În zori, Bézélius îi trezi din somn.

— Trebuie să vă duceți să căutați apă ca să vă spălați, explică el. Este important. Florile au oroare de mirosurile de om sau de animal. Trebuie să vă săpuniți foarte bine și, mai ales, să frecați câinele ăsta. Evitați să alergați ca să nu transpirați. Florile descoperă repede dărele de miros de transpirație; se simt ofensate și reacționează violent. Am un săpun magic, care întârzie revenirea duhorilor umane. Dar astăzi o să fie cald și, foarte posibil, o să transpirați.

— Unde e apa? întrebă Peggy.

— Pe acolo, arată Bézélius. Duceți-vă la marginea peluzei și așteptați să treacă un animal-cisternă. Când își întinde trompa ca să stropească plantele, fiți destul de îndemânatici și luați niște apă pentru spălat.

Astea fiind zise, le încredință copiilor găleți mari de tablă lucrate manual. Băieții bombăneau, nu le place deloc să se spele.

— Ce era bine în miraj, mormăi Sebastian, era că nu te duceai la școală și că nu erai obligat să intri într-o baie. Mă întreb dacă, odată întorși la realitate, o să mă obișnuiesc din nou cu trăsnaile astea.

Peggy Sue își stăpâni un frison când dinozaurul-rezervor apăru în capătul aleii. Era și mai enorm decât în amintirile ei. Monstrul își desfăcuse trompa și stropea masivele ca și cum ar fi stins un incendiu.

— Să sperăm că n-o să ne înece! îi șopti Sebastian. Ai văzut ce putere are jetul?

Ghemuiți într-un tufiș, se agățară de rădăcini de frică să nu fie luați de puternica revărsare de apă.

Și bine făcură, pentru că avură impresia că un val îi pocnește din plin și-i sufocă. După ce incredibilul animal se îndepărtă, își recuperară gălețile pline și se întoarseră în grotă.

În lipsa lor, Bézélius așezase un hârdău mare de lemn și niște paravane, improvizând o baie în aer liber. Lui Peggy Sue i se păru distractiv să se spele cu săpunul vrăjit, care făcea o spumă aurie. Avea impresia că ținea în palmă un lingou de aur, gata să se topească.

Odată uscați și îmbrăcați, copiii fură nevoiți să-l convingă pe câinele albastru să-i imite; nu fu deloc simplu, pentru că animalul refuza să se bage în hârdău. Cu lingușeli și mângâieri, reușiră totuși să-l săpunească. Experiența era însă dezgustătoare pentru animal și, cât dură operațiunea, se încăpățână să muște bulele care zburau prin aer.

Veni și momentul despărțirii.

— Vă doresc mult noroc, copiii mei, suspină Bézélius, înmânându-le pușca ingenioasă cu parfumuri. Nu uitați sfaturile mele și nu vă lăsați furați de farmecul florilor, or să se grăbească să vă omoare ca să vă folosească pe post de îngrășământ. Nu uitați că frumusețea lor se hrănește cu hoituri.

Peggy îi mulțumi pentru amabilitate.

— O să mă așez la marginea peluzei ca să vă privesc plecând, spuse bătrânul. N-o să ne mai revedem, cu siguranță, niciodată, pentru că eu o să fiu gata transformat. Când o să vă întoarceți pe aici, o să fiu schimbat în copac și nici măcar n-o să vă recunosc.

— E trist, spuse Peggy Sue.

— Nu, zise grădinarul. Vine o clipă când trebuie să știi să te detașezi de lucrurile lumești. Sunt sigur că există și plăcere în a deveni plantă. În orice caz, o s-o aflu curând.

Copiii se îndepărtară făcându-i semne cu mâna. Peggy și Sebastian își înfășurară cartușierele în

jurul pieptului. Înainte de a o porni la drum, adolescentul strecură două gloanțe de cristal în țevile gemene ale puștii cu parfumuri.

Ajunseră în cele din urmă la granița masivului. Culoarele florilor vibrau în lumină cu o asemenea intensitate, că Peggy Sue clipi din pleoape ca să reziste amețelii. Erau acolo o mulțime de trandafiri azurii, galbeni, violeți, roșii... și chiar aurii! Se legăneau leneș sub căldură, cu corolele întoarse spre soare, ca să se îmbete de cât mai multă lumină. Peggy Sue și Sebastian, care mergeau în frunte, se opriră sufocați de violența parfumurilor plutitoare de la marginea masivului. Mirosul era atât de dens, încât aveai senzația că te lovești de un zid invizibil.

— Nu-i posibil, șopti băiatul. O să ne sufocăm când o să pătrundem înăuntru!

Peggy Sue se gândi la o poveste spusă de Bézélius, în ajun. Grădinarul zicea că florile se folosesc de parfumul lor ca să adoarmă păsările care comiteau imprudența să zboare pe deasupra lor.

— În felul ăsta, încheiase el atunci, zburătoarele se zdrobesc de pământ, iar florile se grăbesc să le folosească drept îngrășământ.

— Să încercăm să ne ținem respirația, sugera Peggy Sue.

Erau îngrijorați, pentru că distanța de parcurs era foarte lungă. Pe deasupra, Peggy se temea să nu se rătăcească, odată intrați în adâncul plantației.

„Dacă ne învârtim în cerc, gândi ea, ne terminăm muniția absolut degeaba.“

Florile erau prea înalte ca să-și poată lua un reper vizual. Odată intrați printre tulpinile lor, nu se mai vedea nici cerul, nici castelul.

— Să mergem, decise ea. Trebuie să fim acolo înainte ca bucătarii să pregătească masa pentru demon.

Cu degetele înțepenite pe pușcă, fata porni hotărâtă spre peretele de tulpini pline de spini, care

ascundeau orizontul. Era perfect conștientă de pericolul asumat. Era suficient ca trandafirii să se apropie unii de alții ca să-i sfâșie pe intruși. Țepii lor i-ar fi împuns imediat pe tinerii imprudenți, care se crezuseră atât de isteți, încât să traverseze zona interzisă.

— Ai văzut cât de mari sunt țepii? murmură Sebastian. Ai zice că sunt dinți de dinozaur.

— Taci! îi porunci Peggy. Nu e cazul să-i sperii pe micuți.

Se gândea la Olga și Ronan care deja făcuseră niște ochi îngroziți.

„Poate ar fi fost mai bine să-i fi lăsat în compania lui Bézélius?“, își spuse ea, apoi își aminti că Olga și Ronan ziseseră de mai multe ori că vor să meargă până la capăt. De altfel, nu știa nimic despre adevărata lor vârstă. Era foarte posibil ca acești doi „copii“ să fie, în realitate, mult mai bătrâni decât ea.

Strângând din dinți, intrară în jungla de trandafiri.

„Ai zice că-i un mare bal, gândi Peggy. Un bal unde se îngrămădesc marchize mândre de frumusețea lor. Fiecare e gata să-și omoare rivalele ca să rămână singura care să aibă cea mai frumoasă rochie.“

Plantația era atât de deasă, că tot timpul trebuia să fie în alertă. Tulpinile se legăneau fără încetare, spinii, curbați ca săbiile, atingeau umerii copiilor. Ca să nu fie tăiată până la os, Peggy trebui să facă o săritură într-o parte în trei rânduri.

— Încă nu sunt conștiente că ne aflăm aici, îi șopti în gând câinele albastru. Nu știu cât o să mai dureze asta. Sunt amețite de căldură.

Era îngrozitor de cald la nivelul solului, iar pământul jilav le dădea copiilor impresia că se mișcă într-o baie de aburi. Începeau să transpire.

Peggy își dădu seama că tocmai fuseseră reperați când un trandafir se aplecă s-o cerceteze. Petalele lui enorme se legăneau în aer ca niște

urechi de elefant. Din corolă se degaja un parfum atât de puternic, încât adolescența crezu că leșină.

„Dacă se apucă toate să ne privească de aproape, suntem terminați...“, gândi ea, luând pușca de pe umăr. Creierul îi paraliza, ochii i se închideau de la sine, ca și cum i s-ar fi dat să inhaleze un anestezic. Apăsă pe trăgaci. Arma făcu „poc“ și cartușul de cristal explodează chiar la nivelul corolei.

Un parfum care însemna: *Ești foarte frumoasă, nu vei avea niciodată rivală, întoarce-te după lumină...* se răspândi printre tulpini. Pentru tinerii temerari nu era decât un miros ca oricare altul, dar florile păreau mulțumite și-și întoarseră capul de la intrușii minusculi.

— Repede, respiră sacadat Peggy, Bézélius a spus că efectul nu durează prea mult.

Atunci începu o cursă periculoasă printre spini. Trebuia să înainteze cât mai repede posibil, fără să se abată de la direcția inițială. În acest moment, erau toți lac de sudoare și lăsau în urmă o dâră de miros puternic de transpirație, care deranja simțul olfactiv al trandafirilor. Erau din ce în ce mai mulți cei care aplecau capul ca să vadă ce se petrece... și de unde vine o asemenea putoare! Peggy Sue nu înceta să încarce pușca și să tragă noi salve protectoare.

„Ce distanță am parcurs? își repeta ea. Mergem în direcția bună?“

Nu era sigură de nimic și tremura la gândul că sunt gata să se învârtă în cerc.

Curând, cartușiera ei se goli și trebui să-i dea pușca lui Sebastian, care încerca să-și ascundă îngrijorarea. Fața băiatului șiroia de sudoare.

— Suntem pe drumul cel bun? îl întrebă ea pe câinele albastru.

— Nu știu, răspunse acesta, parfumul trandafirilor este atât de puternic, că îmi

neutralizează simțul. Am impresia că mă înec într-o sticlă cu apă de colonie!

Peggy strângea din dinți de fiecare dată când auzea pocnetul puștii. Cartușiera lui Sebastian se golea. În ritmul ăsta, curând n-or să mai aibă muniție deloc.

— Să încercăm scuturile! spuse ea. Ridicați oglinzile deasupra capetelor. Cu puțin noroc, florile or să se găsească atât de frumoase, c-or să uite de noi!

Copiii o ascultară și se grăbiră să apuce bucățile de oglindă, pe care, până atunci, le ținuseră în bandulieră. Le înălțară spre cer, cu brațele întinse, ca și cum voiau să se apere de o aversă.

Trandafirii rămaseră înmărmuriți, surprinși fiind de propria imagine. Își clătinau corola ca să încerce să se examineze sub toate unghiurile. Copiii, profitând de acest respiro, alergau străbătând jungla de spini.

Vai! Florile, nemulțumite pentru că nu se puteau cerceta în voie în toată splendoarea lor, le barară drumul. Copiii se văzură nevoiți să abandoneze oglinzile ca să poată înainta în continuare.

— Nu mai am decât vreo zece cartușe, oftă Sebastian. Sper să conțină complimente mai convingătoare, pentru că văd că trandafirii încep să se enerveze.

— Cred că sunt mult mai vanitoși decât și-a imaginat Bézélius, suspină Peggy. Parfumurile care umplu gloanțele de cristal nu sunt destul de flatante pentru gustul lor. Cu cât ne apropiem de castel, cu atât lucrurile devin mai complicate. Le spunem că sunt frumoase... *problema este că ele știu asta deja*. Vor ceva mai mult!

Adolescenta sări într-o parte ca să evite să fie zgâriată de o tulpină plină de țepi.

— Curaj! le spuse fata lui Ronan și Olgăi. Cu siguranță nu suntem foarte departe de intrare!

Tremura la gândul ca grădinarii – presimțind că puștii sunt pe punctul de a reuși – să nu ridice

podul.

„Asta ar pune capac! își spuse ea, ne-ar lăsa la bunul plac al trandafirilor și, odată ultimele cartușe trase...”

Prefera să nu se mai gândească la ce se va întâmpla atunci; prinzându-i de mână pe Olga și Ronan, îi trase după ea.

Florile erau cuprinse acum de o agitație teribilă și abia dacă mai acordau trei secunde de atenție parfumurilor lansate de proiectilele de cristal. Complimentele olfactive elaborate de Bézélius nu erau destul de flatante, chiar le induceau o oarecare iritare. Cum! Drept cine le luau? Le credeau atât de proaste încât să se mulțumească așa, cu niște complimente atât de vulgare? Meritau mai mult! Mult mai mult! Meritau adevărate poeme de parfumuri, opere de artă, declarații înflăcărâte... Nu erau ele prințesele grădinii? Parfumurile amărâte pulverizate de copiii ăștia le jigneau. Erau complimente modeste, care puteau mulțumi o ciobăniță, o călcătoreasă... dar ele! *Ele!* Când te adresezi unor asemenea mari doamne, trebuie să te străduiești mai mult!

Oh! cât de enervanți erau copiii ăștia! Și cât de prost-crescuți! Ce insolenți! N-aveau nicio idee despre ce i se cuvine unui cap încoronat! Merită o lecție pe care să n-o uite! O să le zgârie pielea până o să cadă în fâșii. Apoi o să-i îngroape în pământ ca să regenereze solul grădinii și toată lumea o să aibă de câștigat.

— De data asta, s-a zis cu noi! găfâi Sebastian, încărcând din nou arma. Nu-mi mai rămân decât șase cartușe.

— Pe aici! strigă dintr-odată câinele albastru. Trebuie să mergem pe-aici... Simt miros de piatră. Castelul este foarte aproape.

O luară la fugă, în timp ce trandafirii se răsuceau în toate direcțiile ca să încerce să le zgârie pielea cât mai tare. Hainele lui Peggy erau

ferfeniță. Sebastian descărca arma absolut degeaba; florile nici măcar nu-și mai dădeau silința să-și îndrepte corola ca să descifreze complimentele pulverizate în aer.

Când credea că i-a sunat ceasul, Peggy se lovi de un zid alb din pietre uriașe. Asperitățile blocurilor de piatră erau atât de pronunțate, că se puteau cățara fără greutate. Îl luă pe câinele albastru sub braț și, cu o singură mână, începu să se cațere pe perete. Din fericire, te puteai prinde ușor de pietrele ieșite în afară și astfel ajunse repede deasupra nivelului florilor.

Când fură în siguranță, destul de sus ca să scape de furia trandafirilor înnebuniți că-și vedeau prada scăpând, copiii își dădură seama că tocmai erau gata să escaladeze unul din cele patru ziduri ale castelului.

Își atinseseră scopul.

LABIRINTUL DE PIATRĂ ALBĂ

Peggy Sue veni cu ideea să se deplaseze de-a lungul zidului, folosind spațiul de legătură dintre pietre. De fapt, cimentul care lega blocurile colosale forma un fel de cornișă pe care se putea înainta de-a bușilea. Spațiul rămânea totuși foarte îngust și, în unele locuri, cimentul se sfărâma, așa că puteau foarte ușor să-și piardă echilibrul și să alunece în gol... direct în mijlocul trandafirilor furioși.

Peggy înainta evitând să privească în jos. Parfumurile răspândite de florile mânioase o amețeau de cap. Se temea să nu leșine.

— Respiră cât mai puțin posibil! îi strigă mental câinele albastru. Podul mobil este chiar în față.

Adolescenta încercă să meargă mai repede. Cimentul aspru îi zdrelea palmele și genunchii.

Foșnetul florilor îi umplea urechile. Petalele se deschideau și se închideau, evocându-i fâșâitul amenințător și obsedant al unor aripi de corb în zbor.

În fine, câinele albastru sări de pe cornișă pe podul mobil. Manevra se dovedi mai problematică pentru copii. Ronan, mai că nu căzu în gol. Peggy și Sebastian abia dacă reușiră să se agațe. Olga, cuprinsă de amețeli, refuză să sară. Se văzură nevoiți să dezbată chestiunea o jumătate de oră, ca s-o convingă să sară deasupra prăpastiei.

Când se strânsesă cu toții pe imensul pod mobil, realizară în ce hal îi epuizase traversarea grădinii. Rămaseră un lung moment așezați pe plăcile mâncate de cari.

Peggy ridică la un moment dat capul și încercă să distingă vârful donjonului. Renunță. Castelul era tot atât de impunător ca un munte. Terasile de pe coama zidurilor se pierdeau în nori, zăpada

acoperirea acoperișurile conice ale celor mai înalte turnuri.

— Intrăm? întrebă Sebastian.

Cei cinci tovarăși se priviră. Trebuiau să se decidă să se miște. Nu puteau rămâne acolo până la miezul nopții.

— De acord, șopti Peggy. Haideți! Să fim precauți!

Căinele albastru o luă în fruntea coloanei. Poarta de la intrare era uriașă. Se putea construi un imobil cu cincisprezece etaje sub tavanul boltit al primei săli.

Peggy Sue și prietenii ei se simțeau minusculi. Totul era din piatră albă. Încăperi urmau după alte încăperi, dar tinerii exploratori nu descoperiră nicăieri vreo urmă de mobilier.

După un timp, Peggy simți o vibrație ciudată sub tălpi, ca și cum blocurile se mișcau. Îngenunche și puse mâna pe sol. Nu visase, dalele chiar fremătau.

— *Cresc*, explică Sebastian. Ai uitat că în fiecare zi castelul crește câte puțin?

— *Cresc?* repetă adolescenta, buimacă. Ai dreptate... Privește! Dimensiunea acestei dale este pe cale să se schimbe! Devine mai mare.

— Totul devine mai mare, constant, murmură băiatul. Fiecare piatră se dezvoltă, se îngroașă, ca un fruct care se coace. Astfel, spațiul mirajului este încet-încet invadat de castel. La început, construcția asta avea dimensiuni absolut normale. Astăzi a devenit un adevărat munte. Un munte care continuă să iasă din pământ.

Peggy Sue își mușcă buza inferioară, ceea ce, în cazul ei, era semn de profundă meditație.

— Dar atunci, dacă totul crește în permanență... asta înseamnă că spațiul încăperilor nu încetează să crească, coridoarele se tot lungesc... Chiar mergând repede, riscăm să fim condamnați să batem pasul pe loc!

— Nu-i imposibil, admise Sebastian. Unii spun însă că dezvoltarea castelului nu are un ritm regulat; avem o șansă, deci.

— Nu are ritm regulat? se miră Olga.

— Da, explică Sebastian. Un turn poate să crească la stânga, de exemplu, în timp ce altul din dreapta rămâne neschimbat. La fel și pentru coridoare. De-asta construcțiile au aspectul ăsta ciudat, contorsionat.

Peggy Sue se uită fix la poarta grea, ghintuită, din fundul sălii. *Oare nu era pe punctul de a se lungi?* Clipi din pleoape ca să alunge iluzia. Privind în jurul ei, își dădu seama și mai clar că totul era construit anapoda, nicio fereastră nu era la fel cu alta, nici nu se găsea la aceeași înălțime. Unele trepte ale scării erau mai înalte, altele mai joase.

— Crește alandala, insistă Sebastian. Se pare că unele uși nu folosesc la nimic, sunt scări care nu duc nicăieri, camere fără uși și ferestre unde nimeni nu poate intra. Trebuie să fim extrem de atenți, e ușor să te rătăcești într-un asemenea labirint, mai ales dacă un nou coridor apare peste noapte!

— De acord, spuse Peggy Sue, o să fim atenți. Acum trebuie să luăm o decizie. Pe ce culoar o luăm? Ai cea mai mică idee?

— Nu, recunosc Sebastian. Cred că suntem primii care intră aici.

Asta nu simplifica lucrurile deloc.

— O să facem semne pe pietre, hotărî Peggy. Asta o să ne-ajute să nu ne învârtim în cerc.

— Pot să vă ghidez eu, interveni câinele albastru. Simt mirosurile. Există ceva viu în inima castelului. Ceva uriaș.

— Demonul adormit? sugeră Sebastian.

— Poate, răspunse câinele. Dar nu e singur. Simt și alte mirosuri... pe care nu le cunosc. Chestii care nu sunt nici umane, nici foarte amabile... Rătăcesc pe culoare.

— Cu siguranță, servitorii, propuse Olga, cu un tremur de groază.

— Să înaintăm, spuse Peggy. În timp ce noi prindem rădăcini aici, poarta se îndepărtează întruna. Dacă mai așteptăm, ca să ajungem la ea, va fi nevoie să parcurgem de două ori distanța de la sosirea noastră.

Copiii se urniră din loc.

Nu le trebui multă vreme ca să realizeze că totul se asemana. Absența mobilei, a armurilor, a tablourilor îi făcea pe vizitatori să nu-și poată lua nici cel mai mic reper. Totul era construit sfidând bunul-simț.

— Ați văzut? pufni Ronan. E o ușă pe tavan!

— Soarele va fi stins, remarcă Peggy. Trebuie să ne instalăm pentru noapte. Scoateți lanternele și țineți-le la îndemână.

Își puseră din nou rucsacurile în spate. Cel mai mic zgomot trezea ecouri bizare de-a lungul culoarelor. Dacă pocneai din degete, se declanșa un uruit de tobă. Dacă pronunțai un cuvânt, acest unic cuvânt, multiplicat de rezonanță, făcea o hărmălaie de mulțime în delir. La început era amuzant, apoi începea să ți se pară neliniștitor.

— Opriți-vă! porunci Peggy Sue. N-are niciun rost să ne anunțăm prezența. Valeții demonului oricum ne vor descoperi suficient de repede.

Așteptară deci în tăcere păcănitul întrerupătorului, care anunța căderea nopții. Când acesta se auzi, întunericul invadă castelul. Peggy Sue abia se abținu să aprindă lanterna. Străduindu-se să fie calmă, se lungi pe spate și-și propti capul de rucsac. Ceilalți făcură la fel.

— Odihnește-te, îi șopti mental câinele albastru. O să stau eu de pază.

Abia dacă închiseseră ochii, că și săriră din somn. Pământul se cutremura, castelul se legăna ca un vapor purtat haotic pe valuri. Peggy Sue fu aruncată peste Sebastian care, la rândul lui, se

rostogoli peste Ronan. Talmeș-balmeșul ăsta o izbi, în final, pe Olga, care scoase un strigăt de durere. Lanternele se împrăștiară pe jos. Toată zidăria gemea. Dacă palatul n-ar fi fost conceput prin magie, fără îndoială c-ar fi căzut fărâme, pentru că nicio casă normală nu ar fi putut rezista la un asemenea tratament.

Peggy Sue se ridică pe dibuite. Pământul îi fugea de sub picioare. Simțea mișcările castelului în glezne.

„Se apleacă într-o parte, apoi în cealaltă, gândi ea, apoi o ia de la capăt. Ce să însemne asta?”

Agățându-se de asperitățile peretelui, se târî până la fereastră. Câinele albastru îi aduse o lanternă pe care o recuperase cu botul lui. Cele patru labe îl făceau să beneficieze de o stabilitate mai mare decât a copiilor.

Peggy aprinse lanterna și se aplecă în afară, prin deschizătura ferestrei. Ceea ce văzu îi smulse un țipăt de uimire.

— Castelul... *castelul are picioare!* bâigui ea.

— Ce? țipă Sebastian.

— Are picioare, confirmă Peggy. Trei de o parte și, fără îndoială, tot atâtea și de cealaltă parte. Folosesc la legănat. Ai zice că sunt pulpele unei broaște uriașe... dar din metal. Este... este incredibil.

— Dar de ce se bâțâie așa? se văicări Ronan.

— Este clar! spuse Olga. *Îl leagănă pe demon.* Castelul se comportă ca un leagăn care se mișcă încet de fiecare dată când demonul amenință să se trezească. Cum noi suntem foarte mici, aceste mișcări ne par violente, dar, în realitate, nu sunt cine știe ce.

— Ai dreptate! spuse agitată Peggy Sue. Așa este! Iată de ce geniul nu se trezește niciodată. Este prizonierul castelului, așa cum un bebeluș s-ar afla într-un leagăn vrăjit.

— Oh! gemu Ronan. Este îngrozitor. Am rău de mare. O să vomit!

Nici Peggy nu se simțea prea bine. La fiecare nouă legănare a palatului, i se întorcea stomacul. Se îndepărtă de fereastră, de frică să nu fie aruncată afară. Labele uriașe de la tribord continuau să se îndoaie și să se dezdoie scârțâind. De fiecare dată când clădirea părea gata să se răstoarne pe partea dreaptă, labele de la babord intrau în acțiune, împingând-o în sens contrar. Un miros greu de unsoare de mașinărie se ridica în aer, pe măsură ce mecanismele se încălzeau.

— Oh! se smiorcăi Olga. O să mi se facă rău! Dă-te la o parte!

Peggy Sue o auzi vomitând. Altcineva făcu imediat la fel.

*

Petrecură o noapte îngrozitoare, pentru că mișcărilor de legănare durară mai multe ore și nu se opriă decât când demonul adormi adânc, lăsând copiii într-o stare de greață vecină cu coma.

„Am senzația c-am navigat pe o mare dezlănțuită, gândi Peggy. Pricep acum de ce nu-i mobilă înăuntrul camerelor. Balansul le-ar sfârâma.“

Când soarele fu reaprins, Peggy se curăță cât putu de bine. Pățania o umpluse totuși de o oarecare satisfacție, pentru că întrevedea, în fine, modul în care ar fi putut să-l trezească pe geniu.

„Trebuie sabotate labele monstruoase, își spuse. Să împiedici castelul să se transforme în leagăn. În felul ăsta, demonul o să se trezească din somn.“

Da! Era ceva aici. Începutul unei riposte!

Când tovarășii se adunară lângă ea, le expuse planul de bătaie.

— Trebuie explorat palatul, începu ea, să aflăm unde se află labele mecanice și ce le face să se miște. Să le distrugem, dacă e posibil.

— Există cu siguranță santinele, observă Sebastian. Labele astea n-au ajuns aici singure. N-

au existat înainte, când geniul ducea o existență normală. Trebuie să fim foarte vigilenți în continuare.

Mergând pe lângă pereți, micul grup porni să descopere locurile. Experiența nopții îi lăsase palizi și murdari, dar făceau față cu curaj situației. Peggy Sue se simțea cuprinsă de o ciudată exaltare. Era mai fericită aici, alături de prietenii ei, decât în lumea reală. Afară era o liceană cu ochelari groși, de care toți băieții făceau mișto; aici, înfrunta uriași și dormea în castele vrăjite. Avea într-adevăr o viață fabuloasă!

După ce rătăciră multă vreme, auziră în sfârșit ecoul unui sforăit. Cineva dormea sub picioarele lor un somn adânc, care făcea să tremure zidăria.

— El este, spuse Peggy Sue. Este uriașul. L-am găsit.

Copiii înțepeniră, gândindu-se dintr-odată speriați la cele pe care le vor descoperi în curând. Trecuseră cu bine de pericolele de până aici, dar, în pragul ultimei etape, curajul lor se topea.

Peggy fu nevoită să-i „scuture“ ca să-i facă să reia cercetarea. Timpul îi presa.

— Trebuie să coborâm, observă ea. O s-o luăm pe prima scară care ne ajută să ajungem la etajele inferioare.

Spus în felul ăsta, lucrul părea evident... Vai! în ora care urmă, constatară cu amărăciune că treptele care le ieșeau în față fie duceau la etajele superioare... *fie nicăieri*, căci unele se terminau într-o fundătură. Pe deasupra, coridoarele aveau obiceiul supărător de a se transforma în labirint.

„Ai putea crede că-și schimbă forma cum le întorcem spatele, gândi Peggy, ca niște șerpi care se ondulează pe sol. Oare e posibil?“

Privi peste umăr, sperând să surprindă mișcările pereților care erau pe punctul de a se reorganiza.

— Poate nu există decât un singur coridor, care nu încetează să se transforme, mârâi câinele albastru. Avem iluzia că înaintăm, în timp ce doar ne învârtim în cerc. Privește: am mai trecut pe aici, uite semnul pe care l-ai făcut tu cu creta... și totuși decorul s-a schimbat, n-am văzut până acum bolta, nici fereastra în ogivă. E un coridor viu, se deghizează fără încetare ca să ne păcălească mai bine.

— Fără îndoială, ar fi mai bine să ne despărțim, se hazardă Peggy. Ne mărim șansele de a-l găsi pe uriaș. Eu rămân cu câinele, Sebastian o ia în fruntea celeilalte echipe.

— Ai dreptate, făcu băiatul. La următoarea bifurcație, o luăm pe drumuri diferite.

Se despărțiră cu o strângere de inimă. Peggy Sue și câinele albastru o luară la dreapta, Sebastian, Ronan și Olga, la stânga.

— Miroși ceva? îl întreabă adolescenta pe animal.

— Nu, afirmă acesta. Nasul meu e amorțit. Nu înțeleg nimic din mirosurile care plutesc aici. Sunt prea diferite de cele cu care sunt obișnuit.

Părea dezorientat. Peggy coborî treptele una câte una. Scara era foarte abruptă.

„Ai zice că se afundă în centrul pământului, gândi ea. Nici măcar nu-i văd capătul.“

I se părea deosebit de neplăcut să coboare așa, în întuneric, precum un scufundător submarin gata să alunece într-un puț cu cerneală chinezească!

Capul i se învârtea. Pentru o clipă, crezu c-o să-și piardă echilibrul și o să se rostogolească în jos pe scări... și să se zdrobească la treizeci de kilometri mai jos. Avu dintr-odată senzația oribilă că scara se înmoaie sub picioarele ei. Dădu din mâini, scoase un țipăt gătuit și se clătină înainte. Încercă să-și frâneze căderea, dar se zdreli de pietre degeaba. Și se rostogoli, se rostogoli... Lătrăturile câinelui albastru ajungeau la ea din ce

în ce mai îndepărtate, apoi capul i se lovi de perete și își pierdu cunoștința.

*

Când se trezi, era întinsă pe dalele unei cripte goale. Un cucui enorm îi deforma vârful capului. Se ridică și se miră că nu-l găsește pe câinele albastru lângă ea. Unde plecase?

O cuprinse o îngrijorare vie. Alergă spre scară și cercetă capătul treptelor... erau goale. Micul animal dispăruse.

„Înseamnă că s-a făcut o altă bifurcație, își spuse. Și el s-a prăbușit fără să știe că s-a deschis o capcană care urmărea să ne despartă.“

Se simți dintr-odată îngrozitor de singură. Își imagina scara moale deschizându-se ca o gură care l-a înghițit pe câine.

Pământul începu să-i tremure sub picioare. Cuprinsă de temerile ei, nu-și dăduse încă seama că un sforăit îngrozitor făcea pereții să zbârâie.

„Asta e, își zise ea, am ajuns la demon. Trebuie că doarme undeva la capătul coridorului ăstuia.“

Își adună curajul și se lipi de perete, ca să înainteze în direcția luminii vineții care dansa în capătul coridorului. Felul în care se cutremurau pietrele îi dădea senzația că oasele ei sunt pe cale să se dezarticuleze. Fu nevoie să strângă din maxilare ca să nu-i clănțane dinții.

Ajunse în pragul unei cripte colosale, destul de mare ca să găzduiască un grup de balene uriașe. Podeaua era acoperită cu mii de perne multicolore, pe care stătea așezat un copil adormit. Un băiețel a cărui talie se apropia de cea a unui imobil cu zece etaje, dar care acum dormea cu pumnii strânși. Avea o față de păpușă și părul blond. Hainele plesniseră pe el pe măsură ce crescuse, și servitorii încercaseră să le cârpească, de bine, de rău, cu petice de toate culorile, total neasortate, sfidând bunul gust.

Peggy Sue simți că se sufocă privindu-l pe uriașul care dormea și al cărui corp ocupa aproape tot interiorul criptei. Cum nu-l văzuse soarele de secole, pielea lui era palidă, lăptoasă. Nu părea rău, nicidecum. De fapt, părea că nu-și dă deloc seama de ce se petrece în jurul lui. Stupoarea o făcu pe Peggy Sue să uite de orice precauție și înaintă spre copil. Asta îi putea fi fatal, pentru că un personaj funebru, îmbrăcat tot în negru, răsări dintr-o criptă învecinată. Adolescenta abia dacă avu timp să se arunce în umbră ca să scape de privirea lui. Nou-venitul fu imediat urmat de alți tovarăși, la fel de ciudat îmbrăcați. Toți aveau aceeași față anonimă, abia schițată. Toți purtau același costum demodat, același papion.

Toți țineau în mână aceeași seringă neagră...

Peggy Sue își ținu răsuflarea. Erau servitorii copilului uriaș? Nu, nu credea așa ceva, aveau în ei ceva prea amenințător. Ce făceau acolo? Ce pândeau?

Îi observă înconjurând fața geniului adormit ca niște vânători hăituind o pradă.

Dintr-odată, gura băiețelului se deschise și eliberă o bulă roz, care începu să plutească de-a lungul sălii, căutând o deschizătură prin care să iasă.

Imediat, oamenii în negru se năpustiră asupra bulei, cu seringă ridicată, încercând s-o înțepe, în timp ce aceasta plutea prin criptă, purtată de curenții de aer. Peggy făcu ochii mici, încercând să vadă mai bine.

„Bula conține ceva! își spuse ea, cuprinsă de o agitație. Un obiect... sau... *un peisaj!*“

De unde se afla, nu distingea prea bine ciudata perlă plutitoare, dar avea certitudinea că un univers în miniatură era condensat în ea... vedea niște căsuțe... niște copăcei... un lac mare cât o batistă.

Avu o străluminare.

„Este un miraj, decise ea. Un miraj-bebeluș ieșit din visele duhului. Dacă o să poată evada din

castel, o să zboare spre realitate, spre deșert, unde o să înceapă să crească.“

Dar de ce oamenii în negru se încăpățâneau să-l urmărească? Și mai ales, de ce îl vâneau cu seringile alea îngrozitoare întinse spre el?

De teamă să nu fie descoperită, Peggy se lipi și mai tare de perete. În fine, unul dintre curioasele arătări cu fața abia schițată reuși să înțepe bula roz cu seringă lui. Bucuros de ispravă, ciudatul începu să râdă cu răutate. Camarazii lui îi urmară exemplul, în cor, și mai sadic. Contrar a ceea ce credea Peggy Sue, bula nu se sparse, însă culorile i se alterară.

Minusculul peisaj pe care-l conținea își pierdu strălucirea, frumusețea. Frunzele căzură din arborii minusculi, apa iazului se tulbură, pești morți pluteau cu burta în sus la suprafața apei. Căsuțele de păpuși se transformaseră dintr-odată în conace bântuite.

„Au stricat totul, constată Peggy. Cu o singură înțepătură, au otrăvit universul creat de cel care doarme. Deci așa se procedează? Iată cum transformă mirajele în coșmaruri. Odată injectat veninul în bulă, totul începe să meargă pe dos.“

Pentru moment, oamenii în negru se distrau trimițând bula înveninată de la unul la altul, ca și cum ar fi fost o minge de plajă. Unul dintre ei se duse să caute o plasă de fluturi și apoi o captură.

„O s-o trimită peste metereze și o să-i dea drumul, gândi Peggy. Atunci va ieși din miraj și va ajunge să plutească deasupra deșertului, în lumea reală.“

Totul se explica. Duhul nu era „rău“, așa cum presupuneau oamenii care trăiau de partea cealaltă a barierei albe. Dar sinistrele arătări intraseră în castel prin înșelăciune. După ce se asiguraseră că bebelușul uriaș nu se va mai trezi vreodată, începuseră să-i otrăvească visele, distrugând universurile născute din imaginația lui. Cu seringile lor negre în mână, începuseră să se

plimbe prin grădină, înțepând tot ce le ieșea în cale. Legile mirajului fuseseră astfel pervertite... urmarea se cunoaște.

„Iată deci cine este dușmanul“, își spuse Peggy Sue.

Lucrurile luaseră, deci, o turnură neașteptată. În plus, oamenii cu fața rotundă, lunară, păreau numeroși. Ea numărase vreo zece care alergau după bula-univers. Mai mult, erau mari, măcinați de o răutate aprigă, ce nu anunța nimic bun.

Pe scurt, lui Peggy îi era frică.

Rămase un lung moment lipită de perete, așteptând ca sinistrele arătări să iasă din criptă. Trebuia acum să-și regăsească prietenii și să le comunice descoperirea.

Prelingându-se pe lângă pereți, încercă să se întoarcă pe același drum. Vai, scara pe unde căzuse dispăruse.

Fu nevoită s-o ia pe un culoar care, cu un sfert de oră în urmă, nu fusese acolo... și care poate se închidea peste zece minute! Tremura la gândul c-ar putea fi zidită de vie în interiorul pietrelor magice.

„Sper că nu așa a dispărut câinele meu albastru“, își repeta ea, grăbind pasul.

Din când în când, râsetele malefice ale oamenilor în negru o făceau să tresară. Se întreba dacă o descoperiseră și dacă se distrau acum pe seama ei. Se uita întruna în urmă.

Mergând așa la întâmplare, ajunse într-o încăpere ocupată de o mașină complicată, ale cărei roți și biele se combinau și alcătuiau un montaj mecanic în care șerpuiau țevi de toate culorile. Peggy avu nevoie de un minut ca să-și dea seama că are în fața ochilor mecanismul care pune în mișcare „labele“ castelului. De aici, din sala cazanelor, pleca dulcea legănare prin care duhul era menținut într-un somn profund.

— Iată soluția! șopti ea printre dinți. Dacă reușesc să opresc blestemata asta de mașină,

palatul o să-nceteze să se mai clatine ca un leagăn. Duhul o să se trezească... și oamenii în negru o s-o ia la fugă.

Se apropie de motorul enorm și scoase, perplexă, un oftat. N-avea nicio idee despre felul în care ar trebui s-o manevreze. Sebastian ar fi putut, fără îndoială, s-o ajute. Era băiat, băieții sunt pasionați de mecanică...

Unde era el acum? Nu putea să-i strige numele de teamă să nu alerteze creaturile cu fața lunară. Trebuia totuși să-l găsească, și repede!

„Până la urmă, a fost o idee proastă să ne despărțim!“, își spuse ea, căutând o ieșire care să-i permită să evadeze din sala mașinilor.

21

TRĂDARE

Câinele albastru nu înțelegea nimic din ceea ce tocmai se întâmplase. Când Peggy Sue își pierduse echilibrul pe scara moale, el se grăbise s-o țină înfigându-și colții în turul pantalonilor, *dar...* fălcile îi clănțaniseră în gol. Peggy dispăruse, scara, și ea, dispăruse... *și...*

Și, dintr-odată, se trezise într-un culoar unde nu mai pusese niciodată labele!

Avuseseră, deci, de-a face cu încă o vrajă a castelului, care, cu siguranță, mai știa multe asemenea trucuri. Făcuse deci tot posibilul ca să-l despartă de Peggy, dar nu avea să se dea bătut! Niciodată n-o să-i lase s-o facă! Se zicea despre el că-i al dracului, cârcotaș, certăreț, nerăbdător... Admitea că-i așa, dar marea lui calitate era că mergea întotdeauna până la capăt în tot ce întreprindea.

O luă pe coridorul necunoscut, cu botul la nivelul dalelor, când auzi o voce. Venea de nicăieri. Din ziduri, din plafon, nu se știa... Spunea:

— *Nu te-ai săturat să fii câine?*

Câinele albastru ridică brusc capul, cu colții dezveliți. Era el mic, dar nu-i fusese niciodată frică să se ia la trântă cu cei mai mari decât el.

— Bine, mârâi el. Ieși din ascunzătoarea ta și hai să ne batem!

— Încetează să te mai porți ca o javră obișnuită, spuse vocea. Meriți mai mult de-atât. Ești prea inteligent ca să continui să mergi pe patru labe. De altfel, ești chiar mult mai inteligent decât mulți oameni. O știi, nu-i așa?

Micul animal scutură din cap. Vocea supranaturală îi bâzâia în urechi ca o viespe gata să-i înțepe creierul. Nu-i plăcea asta și totuși

cuvintele care-i răsunau în minte îl ungeau la inimă, într-un mod foarte ciudat.

— De ce te ții după Peggy asta ca un cățeluș? Ţuieră din nou vocea. Ți place să faci pe servitorul amabil? Să aduci mingiuța când îți comandă? Ți pierzi timpul cu puștii ăștia. *Mai rău! Ți pierzi demnitatea!* Amintește-ți de vremurile când comandai un oraș întreg²¹! Când erai stăpânul din Point Bluff... Te antrenai să stai pe labele din spate ca să mergi ca oamenii. Voiai să-ți cadă cravata drept pe piept... Ai renunțat la ambițiile tale. Alergi din nou pe patru labe și cravata ți se târăște prin praf. Mi-e rușine pentru tine.

„Nu trebuie să ascult, își repeta disperat câinele albastru. Încearcă să mă hipnotizeze... simt asta. Mi se încălcește creierul. Trebuie să rezist...”

— Peggy Sue își bate joc de tine pe la spate, făcu vocea mieroasă. Nu crezi, nu? Te disprețuiește pentru că te-a învins în afacerea cu soarele albastru. Și se folosește de tine pentru că ești telepat, asta îi este uneori util, dar nu ești decât o unealtă pentru ea... Când o să fii bătrân, o să te abandoneze hingherilor.

Câinele albastru se rostogolea pe jos. Vocea urca ca un limax negru în mintea lui. Ar fi vrut să nu-i dea ascultare, dar nu reușea.

— Ce-ți spun e spre binele tău, suspină necunoscutul. Dacă ai avea puțină mândrie, ai reacționa înainte să fie prea târziu.

Animalul scoase un geamăt lung. Toate astea erau prea complicate!

— Știi ce-ți dorești mai mult decât orice, șopti vocea. Pot să citesc în adâncul gândurilor tale secrete. Ai vrea să devii om. Am puterea asta. Dacă accepți să mă ajuți, o să-ți dau ceva care să te transforme în băiețel.

Câinele albastru se ridică pe labele tremurânde. Migrena îi tăia craniul în două. Ar fi dat orice ca toate astea să înceteze.

Sub nasul lui se materializă o minge ivită de nicăieri. O minge de cauciuc moale.

— Este o jucărie fermecată, spuse vocea. Dacă muști din ea, foarte tare, o să simți o fiolă de sticlă care se sparge între dinți. Conține un lichid care o să te transforme într-un băiețel. Asta e prima parte a înțelegerii...

— Și care-ar fi a doua? întrebă plângăreț câinele albastru.

— Va trebui s-o găsești pe Peggy Sue și s-o închizi într-o celulă. Dacă îndeplinești misiunea asta, rămâi om. O să devii un om. Dacă dai greș sau dacă renunți, o să-ți recapeti imediat aspectul tău mizerabil de câine... Gândește-te, e o șansă care nu ți se oferă de două ori.

Câinele albastru se încolăci pe jos, pradă unei îngrozitoare indecizii. Ceva îi șoptea că jocul ăsta era o păcăleală, că se acționa asupra gândurilor lui, dar nu era în măsură să se revolte. Mingea de cauciuc albastru aștepta cuminte, pe o dală, la câțiva centimetri de nasul lui.

— Peggy Sue este proastă, nasoală și rea, reluă vocea. Se folosește de tine. Se folosește de alții ca s-ajungă o eroină. Vă fură partea voastră de triumf. Când o să-și publice aventurile, numele tău n-o să figureze nici măcar pe coperta cărții, poți să fii sigur de asta!

NEBUNĂ DE LEGAT!

Sebastian și Peggy se întâlniră la cotitura unui coridor. Băiatul nu văzuse nimic interesant. Olga și Ronan, nici atât. Păreau puțin geloși pe Peggy când le povesti descoperirile ei. Adolescenta simți că lui Sebastian i-ar fi plăcut să fie în locul ei. Pe ascuns, ar fi vrut s-o treacă în planul doi. Era dezolată. Pur și simplu, încercase să fie eficientă, pentru binele tuturor. Uitase în ce hal sunt fascinați băieții de competiție.

— Oamenii în negru cu fața ca luna..., repetă Sebastian ca și cum s-ar fi îndoit. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre ei. Spui că înțepă visele duhului cu o seringă neagră și le schimbă în coșmaruri?

Luase acel ton superior care o enerva pe Peggy Sue. Era gata să-i răspundă răspicat, când avu intuiția că lucrurile urmau să o ia razna...

În același moment, câinele albastru își făcu apariția. Împingea cu botul o minge din cauciuc, și ea, tot albastră. Peggy se grăbi spre el, dar el se întoarse și continuă să se joace cu mingea.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă în gând. Am fost îngrijorată, nu știi?

Animalul nu scoase niciun sunet. Peggy Sue așteptă în zadar un răspuns. Nu distingea decât un zgomot confuz de gânduri de neînțeles, răutăcioase, care-i lăsară impresia că apucase cu mâna un smoc de urzici.

„Nu e normal, gândi ea. Are un aer ciudat. Ai zice că-mi întoarce spatele, din punct de vedere telepativ, ca și cum ar vrea să-mi interzică să comunic cu el.“

Se ridică. Nu se simțea în apele ei.

— Unde se ascund oamenii tăi cu față ca luna? o ironiză Sebastian. Am vrea să-i vedem și noi.

— Bine, suspină Peggy. Dar rămâneți lipiți de perete ca să nu vă repereze. Dacă vă înțepă cu acele lor negre, nu știu în ce-o să vă schimbați. În orice caz, trebuie să coborâm spre cripta duhului.

Încercă să se orienteze, ceea ce se dovedi un adevărat pariu într-o clădire unde topografia se schimba constant.

În fine, după vreo jumătate de oră de mers în tăcere, auzi râsul sinistru al arătărilor.

— Sunt acolo, șopti ea, drept în față.

— Nu aud nimic, mormăi Olga.

— Nici eu, făcu Ronan.

— Tăceți, spuse Peggy, gâfâind. Vin spre noi. Ascundeți-vă după stâlpii ăștia, repede!

Copiii abia dacă avură timp să se supună, că funebrele personaje invadară galeria. Înaintau în procesiune, cu ochii ficși, ca niște somnambuli. Peggy Sue numără vreo duzină, toți deghizați în același costum negru și cu același papion negru.

Când se îndepărtară, își părăsi ascunzătoarea și se grăbi spre Sebastian.

— Deci, spuse ea, ce crezi?

— Despre ce vorbești? se miră băiatul. Nu s-a întâmplat nimic. *Galeria este goală.*

— Ce? se sufocă Peggy. Îți bați joc de mine?

— Deloc, confirmă Olga. Îți jur că n-a fost nimeni. Ai avut o halucinație. N-a fost niciun om în negru. Nimic. N-am auzit niciun scârțâit de pași.

— Dar tu? spuse Peggy Sue, întorcându-se spre câinele albastru. Tu ai văzut ceva?

Dar animalul era în continuare foarte prins de jocul cu mingea și părea cu totul dezinteresat de problemele umane.

Sebastian se dădu înapoi. O studie pe Peggy cu o sclipire de neîncredere în priviri.

— Ești vrăjită, puse el diagnosticul. Ți s-a făcut o vrajă. Crezi că vezi lucruri care, de fapt, nu există. Este o capcană. Oamenii în negru sunt o apariție destinată să ne sperie. Un miraj în interiorul mirajului.

— Absolut deloc, protestă Peggy Sue. Am convingerea că sunt reali. Există și o mașină care asigură legănarea castelului. Se pune în funcțiune imediat ce duhul amenință să se trezească, trebuie distrusă.

— Bine! Bine! spuse Sebastian, prinzând-o de umeri. O să merg în recunoaștere cu Ronan. O să rămâi aici cu Olga și câinele.

— Nu mă crezi! gemu Peggy Sue.

— Liniștește-te! îi porunci Sebastian. Ți-am spus c-o să mă duc să văd.

Se îndepărtă în tovărășia lui Ronan. Înciudată, Peggy Sue se așează cu spatele lipit de o coloană. Olga își ținea ochii în pământ; în ce-l privește pe câinele albastru, acesta se încăpățâna să alerge după stupida lui minge de cauciuc.

Celor doi băieți le trebui multă vreme până să se întoarcă, pentru că se văzuseră nevoiți să țină cont de modificările permanente ale coridoarelor. Totuși, lor nu le era teamă să strige, iar Olga le răspundea ca să-i orienteze.

„Or să fie descoperiți, își repeta Peggy. Oamenii cu față de lună or să-i înțepe și...”

În fine, Sebastian apărui, cu Ronan după el. Avea o mină sumbră.

— Sunt dezolat, spuse el, îngenunchind în fața lui Peggy Sue. N-am întâlnit nicio creatură cu față de lună. Duhul este așa cum ai spus tu, dar visele lui devin negre singure, fără să le înțepe cineva... Nu există oameni în costume întunecate, nici ace magice, nici mașină monstruoasă. *Tu ai inventat totul.*

— Nu! gemu Peggy.

— Ba da, insistă Sebastian. Ești vrăjită. Nu se poate avea încredere în tine. De altfel, chiar și câinele și-a dat seama. Uite: te evită, se teme de tine.

— O să te legăm, anunță Ronan. Ca măsură de precauție. Te ținem prizonieră până când o să găsim metoda să te vindecăm!

— Nu! urlă Peggy, sărind în picioare. Nici vorbă! Voi sunteți vrăjiți! Voi sunteți cei care nu vreți să vedeți realitatea!

Și o luă la fugă. Prietenii ei nu încercară s-o oprească.

*

Pentru că nu mai putea să respire, se prăbuși lângă un stâlp și începu să plângă. Îi era insuportabil să vadă că-i respinsă de prietenii ei într-un mod atât de nedrept! Nu era nebună, nu i se făcuse nicio vrajă, avea convingerea că spune adevărul și nimic altceva...

Atunci, ce se petrecea? Ce farsă urâtă se pregătea să-i joace castelul?

„Numai să nu nimerească orbește în gura lupului, gândi ea, ștergându-și lacrimile. Nu-și dau seama, dar, dacă e să fie cineva vrăjit, ei sunt aceia.“

Era inutil să încerce să-i convingă, dacă va comite greșeala să se întoarcă la ei, or să se grăbească s-o lege.

Se ridică. Dacă așa stau lucrurile, o să continue lupta de una singură! Nu contează, oamenii în negru îi manipulasă formidabil. De acum, nici Sebastian, nici Olga n-o să mai aibă încredere în ea; orice ar spune ar deveni imediat ceva suspect. Era aiurea.

Dezamăgită, încercă să se orienteze. Începu prin a studia și a recunoaște topografia coridoarelor, pentru că acestea nu se mișcau înainte ca ea să se gândească. De fapt, nu dispuneau decât de un număr determinat de transformări. Dacă aveai grijă să notezi ritmul, devenea posibil să prevezi când culoarul relua forma pe care doreai s-o folosești. Asta cerea totuși un dezvoltat simț de observație și memorie bună. Un adult n-ar fi reușit asta, cu siguranță! Dar, pentru un adolescent obișnuit cu logica jocurilor video, era fezabil.

Trebuia acum să se întoarcă în sala mașinilor, ferindu-se să fie reperată de creaturile cu fața lunară, și să strice motorul care declanșa „legănatul” castelului. Sfidând viclenia coridoarelor mișcătoare, se apucă să caute sala cazanelor. Îi luă ceva timp.

Când ieși dintr-un tunel, dădu peste mingea de cauciuc a câinelui albastru. Era sfâșiată, ca și cum animalul, cuprins de frenezie, se decisese să nu mai lase nimic din ea.

„Unde a dispărut? se întrebă ea. Hotărât lucru, toată lumea devine ciudată. Trebuie să-mi păstrez capul pe umeri măcar eu, mai ales că totul o să dureze!”

Stătea singură cu gândurile ei, când i se păru că aude eco-ul unor pași ezitanți în spatele ei. La început crezu că-i Sebastian.

„Și-a dat seama de greșală, vine să-și ceară iertare”, își spuse ea.

Se întoarse, cu inima bătând mai puternic, căci Sebastian îi plăcea foarte mult și nu o încânta ideea să fie certată cu el. Fu însă surprinsă să se găsească față în față cu un băiat de vreo zece ani, care înainta în galerie cu un mers stângaci, ca și cum n-ar ști să-și folosească picioarele corect. Crezu că-i rănit sau pe punctul de a leșina, și merse în întâmpinarea lui.

Avea cămașa încheiată anapoda și pantofii desfăcuți. Dădea impresia că se deplasează ca un somnambul. Fața lui mică era adorabilă. Își încrețea ciudat nasul, ca și cum ar fi adulmecat aerul în căutarea unui miros urât.

— Cine ești? întrebă Peggy Sue. Cum te cheamă?

Copilul nu răspunse.

„Sigur e unul dintre băieții care au ajuns aici înaintea noastră, de care vorbea Nasty, gândi Peggy. Culegătorii l-au luat prizonier, dar a reușit să scape din celulă; de atunci se învâртеște în cerc

fără să reușească să găsească ieșirea. Ai zice că și-a pierdut memoria.“

Întinse mâna spre micuțul necunoscut, dar acesta începu să mârâie în mod bizar, dezvelindu-și dinții. Parcă nu știa cum să-și folosească mâinile. Propriul corp parcă îl încurca.

— Hei! făcu Peggy Sue. Nu-ți vreau răul. N-ai decât să mă urmezi și, cu puțin noroc, o să reușim să descoperim podul mobil. Bine? Pricep foarte bine c-ai chef s-o ștergi de-aici. Îți cer doar puțină răbdare. Am o treabă de terminat.

Puștiul o cerceta cu o expresie ciudată în adâncul ochilor.

„Și-a pierdut mințile, gândi Peggy. Asta se întâmplă când rămâi prea multă vreme în castelul ăsta blestemat.“

— Vino, îi spuse ea. Dacă nu poți să mă ajuți, măcar nu-mi complica misiunea. Fă ce fac și eu, mergi acolo unde merg și eu. Ne-am înțeles?

Copilul rămase în continuare mut. Peggy n-avea timp să se ocupe de asta, trebuia să vină în ajutorul celorlalți prizonieri. Spera că nu sunt toți în aceeași stare mentală ca băiețelul ciudat care mergea acum în spatele ei. Din zece în zece metri, arunca o privire peste umăr, ca să vadă ce face. Avea, evident, dificultăți să-și mențină echilibrul. Ai fi zis că-i un bebeluș care face primii pași, era bizar...

Peggy deveni conștientă că nu-i place să-l simtă în spatele ei. Se simțea deranjată... ba chiar oarecum angoasată. Era stupid! Ce necaz ar fi putut să-i provoace acest sărman puști? Devenea prea nervoasă, trebuia să-și controleze nervii.

Totuși, deși se străduia, senzația de rău persista.

„E ca și cum m-ar spiona, gândi ea. Sau ca și cum puștiulache ăsta ar purta o mască... o mască sub care s-ar ascunde ceva cu totul dezagreabil.“

Se-ntoarse încă o dată și întinse mâna ca să atingă obrazul băiatului. Simțind pielea caldă sub degete, se liniști.

„Sunt o proastă, îşi spuse. Pentru o clipă, am crezut că are faţa din cauciuc!”

Dar nu, delira. Era chiar un băieţel, mut, dezorientat, dar un băieţel totuşi...

Făcu un efort să se concentreze asupra drumului pe care-l avea de urmat.

Atunci când, în faţa unei bifurcaţii, ezită, copilul îi luă mâna brusc şi o conduse spre culoarul din stânga.

„Pare că ştie unde merge, gândi Peggy. Ai zice că-şi recapătă cunoştinţa. Să-l urmărim.”

Palma puştiului era foarte caldă, ca şi cum avea temperatură. Mergea privindu-şi picioarele. Uneori parcă nu ştia prea bine cu ce picior să păşească întâi.

„Ciudat”, îşi spuse adolescenta.

Copilul o duse la o scară care cobora în străfundurile castelului.

„Bine jucat, gândi Peggy, iată cine ne duce în sala maşinilor.”

Când ajunse la primul palier, auzi, venind de jos, strigăte de ajutor, plânsete.

„Mă duce la celule, îşi spuse Peggy. Formidabil! O să-i pot elibera pe prizonieri înainte de a veni bucătării!”

Abandonându-l pe puştiul care abia cobora scările, vru să grăbească pasul. Nu avu timp. Mâinile copilului o loviră la nivelul omoplaţilor şi o proiectară înainte. Peggy Sue începu să se rostogolească pe scări fără să se poată opri din cădere. Muchiile treptelor îi răneau şalele, ceafa, iar când ajunse jos era pe jumătate moartă.

— Eşti... eşti nebun, protestă ea. Ce te-a apucat?

Ar fi vrut să se ridice, dar capul i se învârtea. Îl auzi pe puşti coborând, ca s-o ajungă din urmă. Dintr-odată, îi sări în spate şi, apucând-o de păr cu amândouă mâinile, începu s-o dea cu capul de dale.

Peggy Sue se zbătea neputincioasă, luată prin surprindere. Forța puștiului avea ceva neașteptat, ca și mirosul lui. Nu mirosea a transpirație ca un om, mirosea... a... a *câine*!

Adolescenta se rostogoli pe-o parte și întinse mâinile la nimereală, încercând să-și apuce adversarul și să-l dezechilibreze. Neștiind cine era cu adevărat, nu voia să-i facă prea mult rău. Totuși, el nu se zgârcea deloc.

Se agăță de cămașa puștiului și trase de ea cu toată puterea. Țesătura se sfâșie, dezvelind un piept palid, presărat cu pete albastre...

O străfulgerare îi străbătu mintea lui Peggy Sue.

— Ești... *tu ești*? bâigui ea. Tu ești câinele albastru? Ce s-a întâmplat cu tine?

Dar, fără să scoată un cuvânt, îngrozitorul omuleț o lovi cu toată puterea.

Se pare că transformarea îl lăsase fără darul lui telepativ și, pentru a nu se trăda prin lătrat, prefera să rămână mut.

Ce i se întâmplase? Victima cărei vrăji era? Era clar că n-o recunoștea pe Peggy... sau o detesta într-atât, încât își dorea, prin orice mijloace, să-i crape capul așa cum ar crăpa un bostan prea copt!

Adolescenta nu era în stare să se mai apere. Cu mintea tulbure de lovituri, simți cum o târăște pe dale. O cheie se învârti într-o broască, o ușă scârțâi... Pricepu atunci c-a fost vârată în întunericul unei celule. Închise pleoapele și alunecă în inconștiență.

*

— Își recapătă cunoștința, spuse o voce de copil deasupra ei. Are noroc c-a scăpat, am crezut că mutul o să-i spargă capul.

Peggy deschise ochii. O migrenă îngrozitoare îi dădea impresia că o să i se transforme creierul în piftie. Își pipăi capul cu vârful degetelor și fu îngrozită de numărul de cucuie pe care le avea. Apoi se ridică într-un cot. Fețe îngrijorate o

înconjurau. Recunosc mai mulți dintre adolescenții victime ale lăcomiei. Erau la fel de grași și acum. Să fi fost vreo duzină de deținuți.

— Unde suntem? întrebă ea.

— În camera demonului, îi răspunse unul dintre prizonieri. De aici nu ieși decât ca să fii aruncat într-o oală și servit la masă. Din fericire, duhul nu este hrănit decât o dată pe săptămână, altfel ai fi fost singură în celulă acum.

Peggy Sue se ridică și privi printre gratii. Băiețelul mut aștepta, așezat pe prima treaptă a scării. Cămașa sfâșiată lăsa să se vadă petele albastre care îi învinețeau pielea.

— E acolo de la început, explică un băiat. Are un aer complet cretin. Nu știu cine e. Nu l-am văzut niciodată până astăzi.

Peggy Sue fu cât pe ce să răspundă: „E câinele meu...“, dar consideră inutil să-i bage în ceață și mai tare pe bieții prizonieri. Câinele albastru... sau mai degrabă cel care devenise el, studia ușa celulei. I se citea tristețea în ochi, și confuzia, și o grămadă de alte sentimente greu de descifrat, dar care arătau că era în același timp dezolat, dar și extrem de mulțumit de ceea ce făcuse.

„E adevărat că mereu a visat să devină om, își aminti Peggy Sue. Așa l-au convins creaturile cu față de lună să mă trădeze... Mizând pe punctul lui slab.“

— Oamenii în negru sunt cei care m-au aruncat în celula asta? își întrebă ea tovarășii.

— N-am văzut nimic, mormăi un adolescent. Când ușa se deschide, toată lumea are tendința să se-ndepărteze, în caz că bucătarii ar veni să se servească... pricepi?

— Dar îi cunoașteți pe oamenii în negru? insistă Peggy.

Cu toții negară dând din cap.

— Nu, spuseră cu toții în cor. N-am văzut niciodată vreun om în negru în castel. Numai pe bucătari, care seamănă cu grădinarii. Niște schelete

cu față de măr. Cu ochii de semințe. În afară de faptul că, în loc de foarfecă și lopată, pe post de mâini au cuțit și furculiță...

Peggy Sue încruntă din sprâncene. Misterul se adâncea. Era cu adevărat vrăjită? Nimeni nu părea să priceapă despre ce vorbea ea. Nici Sebastian, nici tovarășii ei de închisoare...

Cedând furiei, apucă gratiile și zgâlțâi ușa.

— Nu folosește la nimic, suspină unul dintre prizonieri. E nevoie de o cheie. Poți fi sigură că toți au încercat s-o distrugă. Grași cum suntem acum, am crezut c-o să cedeze sub presiunea noastră, dar nu-i nimic de făcut.

Peggy se liniștește. Dacă nu mergea cu forța, trebuia folosită viclenia. Încercă să-l scoată pe „câinele albastru” din starea lui de abrutizare. Concentrându-și energia mentală, îi trimise un apel telepatic de ajutor. Nu reacționează în niciun fel.

„Oamenii în negru l-au terminat, gândi ea. Transformându-l în om, au făcut din el un imbecil. Și-a pierdut darul. Abia dacă își mai amintește cine sunt.”

Agățată de gratii, începu să-i vorbească pe un ton calm, încercând să-i trezească în memorie amintiri din vremurile trecute. Deși o trădase, se simțea foarte vinovată să-l vadă așa, încurcat de un trup cu care, evident, nu știa ce să facă.

— Sunt eu, Peggy Sue, relua ea la nesfârșit. Îți amintești de Point Bluff? De soarele albastru? De animalele care voiau să-i comande pe oameni?

Dar el rămânea inert, cu ochii în gol.

— Este inutil, ricană o voce slabă, care părea să vină din tavan.

Peggy Sue ridică ochii. Cineva cobora pe scară. *Un om în negru!* Un zâmbet larg, micios, i se lățea pe față ca luna, de culoarea napului.

— Tu ești cel care l-a transformat, nu-i așa? vorbi repede Peggy. I-ai citit gândurile, ai descoperit dorința lui cea mai secretă...

— Exact, spuse omul în negru. Suntem foarte tari la jocul ăsta.

— Sunteți niște mari lichele! Da! explodează adolescența.

În spatele ei, unul dintre prizonieri șopti:

— *Dar cu cine vorbește?* Nu-i nimeni afară, doar mutul...

Peggy se crispă. Omul cu papion negru era acolo, la baza scării, și totuși nimeni nu-l vedea... *în afară de ea.*

— La naiba! înghiți în sec, sub efectul surprizei. Dar, bineînțeles... ar fi trebuit să mă gândesc imediat! Ce proastă sunt!

Potrivindu-și ochelarii de pe nas, își concentrează privirea asupra creaturii cu față de lună. Până acum, mereu preocupată să se ascundă în colțuri întunecate, nu cercetase niciodată aceste personaje ciudate. Greșise! Oh! Cât de mult! Dacă s-ar fi preocupat de asta, ar fi simțit, ca în acest moment, un miros de zahăr ars care se răspândește în aer.

Omul în negru se răsuci, strâmbându-se, apoi făcu o săritură într-o parte, ca să fugă de privirea lui Peggy Sue.

— Am priceput totul! strigă ea. Ești o fantomă! *Ești un Invizibil!*

— Exact, rânji creatura cu fața ca napul, care se ascundea acum după un stâlp. Ți-a trebuit ceva timp ca să-nțelegi!

„Iată de ce nimeni nu-i vede! gândi fata. Nu sunt nici nebună, nici vrăjită! Întotdeauna am fost singura care i-a putut repera pe Invizibili...”

— Vezi ce progrese am făcut? spuse creatura, clătinându-se. De acum stăpânim foarte bine culorile, texturile... Suntem în măsură să ne diversificăm deghizările. Recunoști că te-ai lăsat păcălită?

— Este adevărat, aprobă Peggy Sue. Dar ce faceți aici?

— *Cât e de proastă!* se maimuțări fantoma. Toate astea au fost făcute pentru tine, drăguța mea!

Noi suntem cei care i-am dat tatălui tău postul de paznic la aeroportul dezafectat. Noi l-am manipulat pe funcționarul de la agenție ca să-l angajeze, hipnotizându-l. Scopul manevrei era să te atragem în deșert... apoi, de acolo, să te obligăm să pătrunzi într-un miraj. Am izolat aeroportul tăind apa, telefonul, apoi furând motorul mașinii. Trebuia să te împiedicăm să comunicăm cu restul lumii. Era o capcană! O capcană ca să te trimitem departe de realitate! Acum ești prizonieră în miraj; n-o să poți niciodată să te întorci în lumea reală... Avem, în sfârșit, teren liber, n-o să ne mai poți urmări – niciodată! – pentru că bucătarii duhului se vor ocupa de tine puțin mai târziu.

Jubila. Peggy Sue se simțea distrusă. Fusesse prinsă în capcană. Nici măcar o clipă nu bănuise prezența fantomelor.

— E multă vreme de când lucrăm la distrugerea mirajelor, rânji Invizibilul. Dar nu e prea distractiv, e prea simplu, oamenii de aici nu se tem. Într-o clipă, universul lor de vis începe să putrezească la fel ca un măr stricat.

— Voi ați adus și animalele cenușii mîncătoare de speranțe, nu-i așa? îi aruncă în față Peggy.

— Bineînțeles, confirmă Invizibilul. Tot nu te hotărâi. Trebuia să te obligăm într-un fel sau altul să te urci în avionul ăla. Astăzi e o zi mare pentru noi toți. Am pus, în sfârșit, mâna pe tine. Nu putem să te omorâm noi, știi bine, pentru că o vrajă te apără de atingerea noastră fizică, dar putem regiza moartea ta, încredințând altcuiva punerea ei în practică... bucătarilor duhului adormit, de exemplu.

Fantoma izbucni într-un râs strident, pe care numai Peggy Sue îl putea auzi.

— De prea mult timp ne sâcâi, reluă fantoma. Pentru că înfruntarea directă nu ducea nicăieri, ne-am zis să folosim viclenia. Trebuia pur și simplu să evităm să ne mai arătăm... sau măcar s-o facem

cât mai târziu posibil, odată ce erai prinsă în capcană.

Își aranjă papionul negru și conchise:

— Acum te las. Bucătarii trebuie să sosească. Nicio vrajă nu te va putea apăra împotriva cuțitelor și tocătoarelor lor.

De data asta, fără să se mai străduiască să urce scara, se cufundă în perete și dispăru.

— Cu cine ai vorbit? întrebă unul dintre prizonieri.

Peggy Sue îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba: existau niște creaturi numite Invizibili, pe care numai ea le vedea și le auzea. Nimeni nu putea să facă nimic împotriva acestor monștri din cauciuc, care își schimbau aspectul după cum doreau. Nimeni, în afară de ea...

— Privirea mea îi arde, spuse ea. Cu condiția să pot să-i fixeze destul de multă vreme.

Interlocutorul ei dădu din cap, dar nu părea deloc convins. Fără îndoială, considera că încercările prin care trecuse o făcuseră, până la urmă, să-și piardă mințile pe fata asta cu ochelari enormi.

Peggy Sue se așeză lângă ușă. Nu prea vedea cum o să scape. Ușa, ghintuită cu fier, rezista la orice încercare de a o forța. Pe deasupra, nu dispunea de vreun levier sau de vreun clește... Nu, totul era lipsit de speranță.

— Când bucătarii or să vină după noi, murmură ea, va trebui să facem cumva ca să ne strecurăm printre picioarele lor.

— Ușor de zis! rânji unul dintre prizonieri. Suntem prea grași ca s-o luăm la fugă. De altfel, bucătarii sunt mai vicleni decât crezi! Se mulțumesc să întredeschidă ușa și să strecoare un braț înăuntru ca să ia ce au nevoie. Hazardul hotărăște... primul care le cade în foarfeci este bun pentru oală. Dând înapoi cât mai departe posibil de ușă, vei ajunge, până la urmă, cu spatele la perete.

Peggy se strâmbă, imaginându-și cu destulă ușurință busculada îngrozitoare care trebuia să urmeze, fiecare încercând să se ascundă în spatele vecinului lui. Într-un asemenea moment, nu mai putea fi vorba de camaraderie!

Se așternu tăcerea. Fata își rodea unghiile și-și storcea creierii în căutarea unei soluții.

În jurul ei, băieții ciuleau urechile ca să detecteze apropierea bucătarului. Toți erau agitați.

— Tu, tu ești mult prea slabă, îi aruncă agresiv unul dintre puști, n-o să iasă o friptură bună din tine. Sigur bucătarul n-o să te aleagă pe tine. Pentru noi, lucrurile stau cu totul altfel.

— Da, observă un alt puști ascuns în umbră. Dar este fată și, se pare, carnea fetelor are un gust mai bun. Poate totuși o s-o ia. Asta o să ne dea un răgaz.

Frica îi făcea răi și Peggy Sue hotărî să nu se supere, de altfel, nici n-avea vreme să se consume enervându-se inutil... De la un timp se surprinse pândind și ea ecoul unor pași în galerie.

Cedând unui început de panică, se apucă de gratii și strigă în direcția băiețelului mut:

— Du-te să-l cauți pe Sebastian și adu-l aici. Poate o să aibă el vreo idee. Auzi? *Se-bas-ti-an!* Găsește-l, folosește-te de mirosul tău.

Realiză că spune prostii. Bietul câine albastru, pentru moment devenit om, își pierduse formidabilul simț al mirosului.

Totuși, se simți ușurată când îl văzu depărtându-se.

„A înțeles ce i-am cerut? gândi ea. Sau pleacă pentru că s-a săturat să mă audă țipând la el?”

— Curând o să fie ora mesei, murmură un băiat. Ai face mai bine să nu rămâi lângă ușă...

Peggy se dădu prudentă înapoi, spre zidul din fundul celulei. Prizonierii erau deja îngrămădiți acolo, în masă compactă, transpirând de frică.

Se scurse un lung moment. Nimeni nu scotea vreun cuvânt.

— *Uite-l!* gemu dintr-odată un adolescent cu o voce de nerecunoscut.

Într-adevăr, cineva mergea prin galerie... dar ecoul pașilor era prea slab pentru a fi al unui schelet-bucătar. De altfel, era mai mult o cavalcadă care înainta, decât o creatură solitară. Peggy Sue se năpusti către ușă. Sebastian, Olga, Ronan... și „câinele albastru“ apărură în mijlocul încăperii.

— La naiba! exclamă Sebastian. Tu erai? Atunci am făcut bine că ne-am luat după puști.

— Scoate-ne de aici, gâfâi Peggy. Bucătarii or să vină foarte curând. Trebuie s-o ștergem de-aici.

Sebastian îngenunche în fața broaștei.

— O clipă, șopti el. Când trăiam în lumea reală eram un mic spărgător, al naibii de bun, am aranjat destule broaște ca să nu reușesc și cu asta, deși pare încăpățânată.

Scotocind în rucsac, scoase diferite unelte, printre care și un ghem de sârmă. Peggy Sue îl auzi mormăind. Zgomotele metalice care răsunau erau întrerupte de înjurăturile lui Sebastian. Acum, că întrevedeau o speranță de eliberare, deținuții deveniseră febrili și se împingeau în tocul ușii.

— Calm! porunci Peggy Sue. Dacă reușim să ieșim, trebuie să fugim organizat. Nu se pune problema să fugim în dezordine pe culoare, ar fi cel mai sigur mod ca să ne învârtim în cerc, fără să găsim vreodată ieșirea. Bucătarii ar reuși, mai devreme sau mai târziu, să ne prindă. Singurul mod de a termina cu toată nebunia asta este să-l trezim pe duh. Pentru asta, trebuie să coborâm în sala mașinilor și să stricăm motoarele care transformă castelul în leagăn...

Tăcu, pentru că nimeni n-o asculta.

— Asta e! anunță Sebastian.

Broasca scârțâi, apoi imediat ușa se răsuci în balamale. Împingând-o pe Peggy Sue, prizonierii năvăliră afară. Degeaba îi tot striga, îi implora să se-ntoarcă. N-o ascultară și se-nfundară pe primul coridor care le ieși în cale.

Sebastian o prinse pe Peggy de încheietură.

— Iartă-mă pentru adineauri, spuse el. Când ai vorbit despre Invizibili, nu te-am crezut, am greșit. Am fost prost că nu te-am crezut.

— Nu-i nimic, i-o tăie scurt Peggy Sue.

*

După un sfert de oră, viclenia coridoarelor o conduse pe Peggy Sue spre foștii tovarăși de celulă. Veseli, îmbătați de libertate, făceau mare tămbălău, fără să le pese c-ar putea fi descoperiți de santinelele castelului.

Cum adolescența îi implora să tacă, unul dintre ei o luă de mână.

— Hei! îi strigă el. Știi ce-i mai grozav? Am găsit bucătăria! Blestemata de bucătărie! Aproape c-am reușit s-o aranjăm cum trebuie, poți să mă crezi!

Peggy băgă și ea capul pe ușă. Puștii, dezlănțuiți, distrugeau instalațiile cu entuziasm. Vreo duzină erau ocupați să răstoarne etajerele, să golească borcanele cu făină, cu muștar sau condimente în chiuvete. Era o harababură pe cînste, într-adevăr!

Un amestec făcut din pesmet, castraveciori și piure de cartofi acoperea podeaua. Copiii se bălăceau în mocirla asta culinară, scoțând strigăte ca indienii pe câmpul de luptă.

Folosind cratițele pe post de măciuci, loveau vesela îndesată în dulapuri. Peggy Sue înțelegea foarte bine dorința lor de răzbunare, dar comportamentul lor irațional risca să compromită tot planul de evadare și nu voia cu niciun preț asta.

Ajutată de Sebastian, se strădui să-i liniștească și să-i scoată pe coridor. Copiii se revoltară, înfierbântați de atâta agitație și, cum erau foarte grași, nu se punea problema să-i iei de ceafă și să-i azvârli afară.

— Destul! gâfâi ea. V-ați defulat! OK! Aveați de reglat niște conturi, ați făcut-o... Acum problema

este să rămânem în viață.

Puștii acceptară s-o urmeze mormăind, decepționați că sunt nevoiți să renunțe la un asalt atât de reușit. În fond, mulți dintre ei acolo fuseseră aruncați în oală de servitorii demonului.

Deplasându-se în șir indian, trupa începu să urce în galerie. Unii protestau că deja se plictisesc. Când or s-ajungă din nou în zona viselor?

Surpriza le închise însă ciocul. Coridorul se termina în pragul unei săli imense, pardosită cu dale albastre, al cărei centru era ocupat de o piscină uriașă. Fotoliile de plajă așezate pe marginea bazinului păreau că le întind brațele. Lămpi de bronzat, instalate în plafon, le permiteau să se bronzeze fără să scoată nasul afară. Cui îi era destinată toată chestia asta? Duhului? Lui Peggy Sue îi venea greu să creadă așa ceva.

— Ura! exclamă copiii. Genial! O baie bună este exact ce ne trebuia! O să ne spele de toată făina de pe noi!

— Așteptați! protestă Peggy. Am pierdut destul timp. N-o să începem să ne bălăcim acum!

Dar nimeni n-o asculta. Copiii deja își aruncau hainele și săreau în piscină. Mingi mari de plajă, multicolore, pluteau ca o invitație la joacă. Sticlute cu produse pentru plajă, ochelari negri zăceau aproape peste tot.

— Hei! strigă unul dintre adolescenți. Cabinele sunt pline de costume de baie dementiale.

Depășită de situație, Peggy Sue privi în jurul ei. Pentru o piscină acoperită, era una al naibii de reușită!

O lene imensă o cuprinse brusc. Barele luminoase din tavan răspândeau o căldură uscată, care te făcea să cauți refugiul în apa rece. Observă că transpirase.

„Am nevoie de o pauză, gândi ea. Știu că nu-i nici serios, nici prudent, dar cred c-o să-i imit pe idioții ăștia mici care se bălăcesc chiuind.“

Se mira că gândește așa, dar, dintr-odată și, fără să știe de ce, simți o irezistibilă nevoie să-și ia un costum și să facă două tururi de bazin.

Fără să se mai ocupe de Sebastian, se îndreptă spre cabinele albe cu dungi albastre, care se aliniau în fundul sălii. Puștii spusese adevărul: erau zeci de costume de baie așezate teanc, de toate mărimile, de toate culorile. Dacă ar fi fost mal puțin obosită, Peggy ar fi găsit asta bizar. Dar acum o încerca o ciudată amorțeală, ca și cum somnul puneă stăpânire pe ea.

Alese un costum galben. Superb. Atingându-l, fu surprinsă de textura lui. Ai fi zis că-i făcut din iarbă țesută. Era destul de ciudat. Poate duhul era alergic la nailon și nu suporta decât materialele naturale? Apoi deveni conștientă de prostia ei; costumele erau prea mici pentru un uriaș ca el!

Fără să se mai gândească la asta, intră într-o cabină și se schimbă. Sebastian făcea la fel, puțin mai încolo.

Se întâlniră câteva minute mai târziu. Trecând pe lângă o masă de grădină, Sebastian apucă o pereche de ochelari de soare și-i potrivit pe nas. Astfel echipat, cu slipul lui cu imprimeu de leopard, avea aerul unui donjuan al plajelor. Peggy fu tentată să-i spună că exagera, dar renunță, pentru că piscina o hipnotiza și n-avea decât o dorință: să se arunce în ea, uitând de tot restul!

„Chiar o merit! își spuse. N-am avut o secundă de odihnă de când am pătruns în grădina asta blestemată.“

Apucându-se de scară, coborî în apă, care se dovedi călduță, minunat de relaxantă.

„Nici nu se pune problema să înot, gândi Peggy. O să mă așez într-un colț și o să mă las legănată.“

Bazinul era destul de mare, așa că nu o deranjau valurile făcute de copiii care se agitau, prinși de jocul lor cu mingea. Închise ochii și începu să facă pluta.

„Este incredibil cât sunt de obosită, constată ea. Mai am puțin și o s-adorm...”

Se întrebă dacă nu-i mai prudent să iasă la mal. Totuși, nu făcu nimic, amorțeala îi cuprindea trupul și mintea. Plutea în derivă la suprafața apei, fără să se poată hotărî să miște un deget.

Era delicios de plăcut...

Ar fi putut să stea așa un secol. Sau două. Chiar trei și jumătate...

În mijlocul bazinului, copiii zgomotoși își încetaseră hârjoneala. O clipă mai devreme începuseră să caște; acum făceau pluta, imitând-o pe Peggy Sue.

„Ce liniște!”, gândi ea.

N-avea nici măcar puterea să-și ridice pleoapele... și era atât de bine așa! Nu dorea decât un lucru: să fie lăsată în pace. O pace perfectă.

*

„Mișcă-te! murmură dintr-odată vocea rațiunii în adâncul minții ei. Nimic din toate astea nu-i normal... Ai căzut într-o capcană. Piscina asta, oboseala, nevoia irezistibilă de-a înota... nu ți se par ciudate? Este ca și cum ți-ai fi pierdut orice simț critic. Chiar crezi că-i firesc să te bălăcești, când Invizibilii sunt pe urmele tale?”

Ce enervantă era vocea asta! Un adevărat bâzâit de albină... (La naiba! Unde era insecticidul?) Nu putea s-o lase să se scalde în liniște măcar o dată?

Și totuși... îi era cald. *Prea cald!* De unde venea căldura asta? Lămpile solare prost reglate? Avu impresia neclară că apa piscinei începea să clocotească. O liniște totală domnea în încăpere. Copiii nu mai făceau tărăboi. Toți făceau pluta cu ochii închiși.

Fata întoarse capul spre dreapta. O siluetă se legăna la marginea piscinei. Era „câinele albastru”... sau mai degrabă băiețelul mut, care nu se alăturase celor care făceau baie și se legăna în

costumul lui prost încheiat, făcând niște strâmbături ciudate.

„Ce vrea de la mine? se întrebă Peggy. Îi e frică de apă? Vrea să-l învăț să înoate? E prost, toți câinii știu să înoate, din instinct. A uitat?”

Trebui să-nchidă ochii pentru că pleoapele îi atârnavă de-o tonă și, ca să-i țină deschiși, avea nevoie de prea multă energie.

Apoi, într-o străfulgerare de luciditate, observă că apa din bazin scotea aburi...

Nu era normal! Cu prețul unui mare efort, mișcă brațul stâng... Ceva lipicios o acoperea.

Cu vârful degetelor, își explorează burta. Era costumul ei de baie... Era moale de tot, ca și cum ar fi fost țesut din alge. De fapt, era pe cale să se descompună.

„Ce ciudat, își spuse ea. Miroase a supă... Toată piscina miroase a supă.”

Costumul de baie se desfăcu, părăsindu-i corpul, și se schimbă într-o adunătură de ierburi care răspândeau miros de cimbru și de dafin... Apa piscinei devenea din ce în ce mai tulbure. Clocotele care se ridicau de la fund o făceau să se miște.

Panica puse stăpânire pe Peggy. Vai, era deja prea amortită ca să reacționeze. Ceva îi anestezia terminațiile nervoase, o împiedica să sufere de căldura din baie.

„Sunt roșie toată, constată ea, privindu-și mâna. Trebuie să se fi dereglat termostatul, sau chiar...” Atunci privirea i se opri pe mingiile mari de plajă care pluteau în mijlocul bazinului, acele mingi cu care puștii jucaseră o partidă îndrăcită. Își pierduseră culorile frumoase... De fapt, semănau acum cu niște cartofi sau cepe. Cartofi enormi și cepe enorme, așa cum creșteau în grădina fermecată.

„E o tâmpenie! gândi Peggy. Îmi pierd mințile.” „Ba nu! urlă vocea din fundul minții ei. Ce vezi e

real! Ați căzut în capcană! Nu sunteți în piscină, sunteți într-o oală, gata să fierbeți!“

Fata avu o tresărire.

„Și dacă este adevărat? își zise ea. Puștii au devastat o falsă bucătărie, o nălucă... Adevărata bucătărie este piscina acoperită. Oala unde se prepară masa duhului: bazinul ăsta! Costumele de baie sunt țesute din ierburi fine, destinate să parfumeze mâncarea. Legumele au fost transformate în mingi. De când am trecut pragul acestei încăperi, am fost victimele unei vrăji, am simțit nevoia să înotăm... Deci așa se petrec lucrurile? Bucătarii deschid porțile celulelor, îi eliberează pe copii... Atunci, copiii se aruncă spre ieșire în speranța de a scăpa, dar coridoarele false îi trimit aici, invariabil...“ Se crispă, îngrozită de situația ei. Nu făcea baie, nu, *era gata să fiarbă în supă!!*

Era ceva în apă care o obliga să doarmă. Dacă nu se opunea, adormea și se transforma în rasol, fără ca măcar să-și dea seama.

Ceva o atinse pe umăr. Întoarse capul și văzu cum „câinele albastru“ încerca s-o prindă cu o cange. Neîndemânatic, se străduia s-o tragă spre marginea bazinului ca s-o scoată afară. Simți un uriaș val de recunoștință față de această biată creatură înțepenită în identitățile ei multiple și în corpul ei schimbător, dar care, după ce o trădase, se încăpățâna să-i salveze viața încă o dată.

De cum îi fu la îndemână, o apucă de subsuori și o scoase din apa opărită, în care fierbea la foc mic.

Peggy Sue vru să-i mulțumească, dar niciun sunet nu-i ieși din gură. Urcă pe dale și se depărtă de piscină. Acum, că era pe uscat, realiza cât de ridicată era temperatura apei.

„Ceilalți, gândi ea. Trebuie pescuiți! Repede!“

„Câinele albastru“ se duse să-i caute un halat de baie. Se înfășură în el, cu gesturi stângace.

— Ceilalți..., articulă ea, schițând un gest în direcția bazinului. Trebuie scoși... și ei... înainte

să fiarbă...

Îi era greu să se exprime. Limba parcă îi era cioplită dintr-o bucată de lemn.

Băiețelul mut înțelese sensul cuvintelor bâlbâite. Cu ajutorul cângii, îi trase spre margine pe înotătorii adormiți. Peggy Sue îi sălta pe pardoseală. Imediat ce Sebastian fu scos din apă, se grăbi să-l zgâlțâie. O pereche zdravănă de palme îl făcu să-și revină. În două cuvinte, fata îi explică din ce scăpaseră.

— Ajută-mă, îi zise ea. Nu suntem decât trei, e puțin. Unii din puștii ăștia sunt foarte grei, nu sunt destul de puternică.

Sebastian se ridică împleticindu-se. Avea pielea roșu-aprins peste tot unde fusese înmuiată în supă. Fu îngrozitor de jenat descoperind că slipul lui țesut din ierburi se topise în supă. Se grăbi să-și pună hainele înainte de a-i veni în ajutor lui Peggy Sue.

Ajutați de băiatul cel mut, reușiră, cu chiu, cu vai, să pescuiască pe toată lumea. În sală, căldura era atroce, pentru că apa din bazin începuse să clocotească tare.

— Am reușit până la urmă să scăpăm cu bine, șopti adolescenta. Fără câinele albastru, eram gata fiartă acum.

Din fericire, nu erau prea fripți niciunul, nici celălalt. Peggy începu să-i zgâlțâie pe copii ca să-i scoată din buimăceala în care-i cufundase vraja bucătarilor.

— Trebuie să plecăm de aici, insistă ea. Sau fierbem în aburi.

Sebastian mai aruncă o privire spre piscina blestemată.

— Presupun că atunci când ciorba este bine fiartă, o valvă se deschide în fundul bazinului. Probabil că hrana se scurge într-o canalizare al cărei robinet se află undeva lângă gura duhului.

Atunci nu trebuie decât să branșezi un tub obișnuit ca să-l alimentezi.

Puștii se trezire mormăind. Unii se plâneau de arsuri.

— O să le îngrijim afară, le spuse Peggy Sue. Când, în sfârșit, o să ieșim din castelul ăsta... Pentru moment, să nu mai alergăm la întâmplare. Urmați-mă în liniște. Mai rămâne un singur lucru de făcut, apoi, cu puțin noroc, o să fim cu toții liberi.

Și, întorcându-se spre Sebastian, îi șopti:

— Important este să trezim duhul cât mai repede cu putință. El este singurul care poate face ordine în haosul ăsta. Să coborâm în sala mașinilor, mai avem timp să terminăm cu asta.

Se orientă prin castel, ținând cont de transformarea permanentă a coridoarelor. Când o ușă dispărea, aștepta răbdătoare să se-ncheie ciclul schimbărilor și să reapară deschizătura. Localiză, în fine, scara care ducea la etajul motoarelor.

— Tu vezi ceva? o întrebă neliniștit Sebastian. Pentru mine, cripta asta e goală.

Peggy Sue încruntă sprâncenele. În fața ei se desfășura o monstruoasă îmbinare de biele și angrenaje. *Dacă Sebastian nu ie vedea, asta nu putea însemna decât un singur lucru...*

— Nu sunt roți adevărate, murmură ea. Nu sunt fabricate din metal... sunt fantome, fantome care au luat forma unui motor. Își unesc forțele ca să miște labele de fier ale castelului.

— Nu pricep nimic, bâigui Sebastian, începând să se enerveze.

— Motorul este acolo, îi explică Peggy. Dar este invizibil, pentru că este alcătuit din creaturi invizibile. Fiecare cu funcția ei, ca într-un motor adevărat, energiile se cumulează și castelul se mișcă la momentul potrivit.

— Ce-aș putea să fac eu ca să te ajut? se neliniște băiatul.

— Nimic, suspină Peggy Sue. Trebuie să mă descurc singură. O să încerc să împiedic mașinăria să funcționeze distrugându-i unele roți. Pregătește-te pentru ce-i mai rău, pentru că habar n-am ce-o să se-ntâmple.

Potrivindu-și ochelarii de pe nas, făcu ochii mici și-și concentră privirea. Spera ca sticlele magice care filtrau fasciculele care țâșneau din pupilele ei să n-o lase baltă tocmai acum.

Nu știa unde să atace. Angrenajele se asemănau toate, îmbinarea bielelor n-avea nicio semnificație pentru ea. Decise să lovească la întâmplare. Un miros de zahăr ars umplu cripta.

— Miroase a bomboană arsă..., observă Olga.

Peggy strânse din dinți. Măsură motorul din ochi, de sus în jos, de la dreapta la stânga, încercând să provoace cât mai multe stricăciuni posibil. Angrenajele se răsuceau, se topeau și făceau bule. Surprinse de atac, își pierdeau aspectul metalic, frumoasa lor culoare de oțel, și deveneau lăptoase, arătându-și adevărata lor natură.

— Peggy Sue! Este Peggy Sue! gemeau ele, contorsionându-se. Deci ticăloasa asta mică n-a fost transformată în rasol? Ah! Cine ne scapă de Peggy Sue?

Mașinăria se desfăcea ușor-ușor. Durerea declanșa reacții ciudate la fantome. Se agitau în toate direcțiile, acționând mersul involuntar al labelor articulate care susțineau castelul. Clădirea se zguduia, tremura ca și cum s-ar fi mutat din loc. Peggy și tovarășii ei fură trântiți la pământ. Invizibilii, cuprinși de panică, se împingeau, sabotând singuri motorul ale cărui elemente constitutive erau. Această frenezie trezise labele metalice, care nu se mai mulțumeau doar să lege castelul și se apucaseră să pășească, astfel că monstruoasa construcție alerga acum prin mijlocul grădinii, ca o țestoasă colosală care și-a pierdut simțul orientării.

— S-o ștergem! urlă Sebastian. Totul o să se prăbușească în curând. Castelul n-a fost conceput ca să galopeze ca un cal turbat!

Peggy era de aceeași părere. Fisuri apăreau deja în numeroase locuri din zidărie.

— Să-ncercăm să găsim podul mobil..., spuse ea. O să vedem dacă o să mai putem sări din mers.

Ieșiră din criptă pe dibuite, pentru că mișcările dezordonate ale castelului îi dezechilibrău fără încetare. Un vânt de nebunie sufla peste clădirea care acum alerga, acum sărea ca o broască uriașă. De fiecare dată când labele de oțel luau contact cu pământul grădinii, pereții se prăbușeau, scările se surpau. Peggy Sue și prietenii ei alergau în mijlocul acestui tumult, străduindu-se să localizeze ieșirea. Din fericire, prăbușirea pereților despărțitori le ușura misiunea. Ajunseră, în fine, la podul mobil, dar ce văzură atunci le făcu părul măciucă. Îneebunit, castelul pășea repede prin grădină, distrugând straturile de flori, desfundând aleile, retezând copacii. Labele de oțel articulate se îndoiau și se dezdoiau într-un ritm din ce în ce mai rapid, arând pământul în toate sensurile.

— Dacă sărim, o să fim zdrobiți! strigă Peggy.

Nu putu să spună mai mult, căci o nouă zguduitoră o proiectă zece metri în spate, separând-o de ceilalți. Haosul era total și domnea atât în interior, cât și în exterior. Turnurile se detașau de metereze și se prăbușeau în grădină, unde se înfundau ca niște obuze căzute din nori.

— N-o să ieșim vii și dintr-asta! se văită Peggy, văzând tavanul boltit desprinzându-se deasupra capului ei.

Dintr-odată, labele situate pe partea stângă cedară, iar castelul începu să se aplece periculos. Grindeiele și bielele se răsuciră cu un oribil zgomot de fierărie, ca, în cele din urmă, să nu mai miște. Numai labele din flancul drept continuau să se miște, dar n-aveau destulă forță ca să urnească singure clădirea. Se auzi un ultim zgomot metalic,

apoi castelul rămase nemişcat în mijlocul grădinii transformate în câmp de bătălie.

Atunci, din fundul clădirii, se auzi cineva căscând.

Era duhul, pe care toată harababura asta, în sfârșit, îl trezise.

NAUFRAGIU ÎN ÎNALTUL CERULUI

La puțin timp după ce castelul rămase nemișcat, Invizibilii se puseră pe fugă. Peggy Sue îi văzu luându-și zborul în grup compact. Reveniseră la înfățișarea lor obișnuită. Câștigară înălțime și, într-un final, se confundară cu norii.

Copiii se cocoțară pe podul mobil. De cealaltă parte a barierei albe, se îngrămădea o mulțime curioasă. Toți locuitorii zonei viselor asistaseră la nemaipomenita sarabandă a castelului. Lăsându-și baltă treburile, alergară, sperând să afle câte ceva. Peggy Sue le porunci prietenilor ei să părăsească palatul, pentru că se temea ca duhul, ridicându-se, să nu facă să explodeze cochilia care-l învelea. Fu nevoită să-l ia pe „câinele albastru“ de mână pentru că, încurcat de noul lui corp, părea incapabil să sară fără să-și rupă cele două picioare. Adolescenta nu știa cum să se comporte cu el. Îi era milă de el și regreta că nu poate stabili un contact mental ca în trecut.

„Îmi lipsește, își spunea ea. A devenit altcineva... e ciudat.“

Se gândea că nu-i mai poate zice „câinele albastru“ și că trebuia să-i găsească un nume de om.

— Doar nu vrei să-l târăști după tine pe retardatul ăsta? mormăi Sebastian. Uită-te și tu! Nici măcar nu-i în stare să facă doi pași consecutiv.

Trezirea duhului o scuti pe Peggy să răspundă. Castelul – mai puțin solid decât crezuse doamna general Pickaboo – explodă sub presiunea ocupantului lui. Ceea ce mai rămăsese din metereze și din turnuri se rostogolea prin grădină.

Copilul uriaș apăru, somnoros, morocănos, în haine peticite.

Ca toți cei care au dormit fără întrerupere timp de secole, îi era greu să reia contactul cu realitatea.

— O cafea zdravănă i-ar face bine, murmură Olga.

*

În ora care urmă, autoritățile mirajului preluară controlul asupra situației. Peggy Sue și prietenii ei fură rugați să elibereze locul, căci doamna general Pickaboo dorea să discute cu duhul problemele care apăruseră în absența lui.

— Se împăunează, mormăi Sebastian. Noi am făcut totul, iar ei ne consideră dubioși.

Dar poporul Minusculilor era neliniștit. Ei cereau să li se dea înapoi înălțimea normală. Trebuia să se stabilească cine era responsabil de acest haos și să fie pedepsit! Toată lumea vorbea în același timp. Peggy Sue îl luă pe copilul mut de mână și se-ndepărtă de toată hărmălaia asta. Nu se aștepta să fie tratată ca o eroină, dorea doar ca armonia să se restabilească și ea să se poată întoarce acasă... împreună cu părinții ei.

Urmă un moment de vânzoleală. Mulțimea se îngrămădea de-a lungul nesfârșitei bariere albe, curioasă să vadă ce mutră avea duhul.

— Este un copil! se mirară ei. Un copil uriaș, dar totuși un copil.

Aerul lui bosumflat, încă somnoros, nu liniștea pe nimeni. Pentru moment, stătea așezat în mijlocul ruinelor castelului, cu ochii mijiți, ca și cum n-ar fi știut ce atitudine să adopte.

Doamna general Pickaboo, foarte plictisită, declară că ea are vocea prea slabă ca să se facă auzită de un asemenea colos. Notabilitățile se întruniră ca să stabilească o delegație.

În sfârșit, fu delegat un grup, alcătuit din cei mai vechi locuitori din lumea viselor. Nici Peggy Sue,

nici prietenii ei nu fuseseră invitați să li se alăture. Întrevederea nu se desfășură prea bine, pentru că copilul uriaș avea mari dificultăți să înțeleagă ce-i explicau ambasadorii. Nu înceta să se frece la ochi, să caște. Părea să aibă mari dificultăți în înțelegerea problemelor lumii pe care o crease.

— Trebuie pus totul în ordine din nou, furnăia Pickaboo în portavoce. Mirajul trebuie să redevină cât mai repede un loc al armoniei, în care toată lumea va putea să se distreze în voie.

În timp ce ea își ținea discursul, Peggy Sue examina grădina. Nu mai rămăsese mare lucru din ea. Chiar grădinarii-santinele fuseseră zdrobiți de labele metalice ale palatului. Straturile de trandafiri nu mai existau. Nasty și „cârțițele“ lui ieșiseră din găuri. Peggy îi recunoscuse, amestecați în mulțime. Când vocea doamnei general încetă, în fine, să mai scârțâie, duhul luă cuvântul, pe un ton plictisit. Își întrerupea frazele cu lungi căscături.

— Înțeleg foarte bine sensul plângerilor voastre, mormăi el. Nu trebuie decât să privesc în jurul meu, ca să-mi dau seama că totul a mers pe dos cât timp am dormit... Sunt dezolat și, sincer, nu pot să vă spun ce s-a întâmplat, pentru că eu am avut întotdeauna, absolut întotdeauna, vise agreabile, niciun coșmar nu m-a vizitat. Deci, nu-mi explic dezordinea pe care o descopăr astăzi.

„Evident, gândi Peggy. Nu știe că Invizibilii i-au transformat visele.“

— Nu-i grav, interveni doamna general. Acum o să puneți totul în ordine și o să uităm amintirile neplăcute.

Părea că se așteaptă ca duhul să rezolve lucrurile dintr-o pocnitură din degete, dar copilul colosal clătină din cap în semn de negare.

— Pentru că am fost trezit, nu mai am nicio putere magică, explică el, cu un aer rușinat. Devin la fel ca oricare dintre voi. Ca să împlinesc minunile pe care voi le cereți, trebuie să adorm la

loc. Nu sunt magician decât atunci când dorm adânc.

Vestea provocă o vie consternare în rândurile adunării. O rumoare de îngrijorare străbătu mulțimea. Nimeni nu prevăzuse asta! Întotdeauna se crezuse că, odată trezit duhul, o să fie de-ajuns o formulă magică pentru a repara catastrofele din ultimele luni.

— Sunt realmente dezolat, repetă copilul. Vă înțeleg decepția, dar nu așa funcționează lucrurile. Pot să dorm două sau trei secole neîncetat, iar în acest interval de timp să am puteri extraordinare. Dar, dacă mă trezesc, devin la fel de neputincios ca un biet muritor. Ca să fac ce-mi cereți, va trebui mai întâi să adorm la loc.

— Nu știam, se bâlbâi doamna general, dintr-odată mai puțin sigură de ea. Credeți c-o să adormiți destul de curând?

Copilul uriaș ridică din umeri. Peggy pricepu că începuse să se sature de toate întrebările astea.

— Nu pot să vă răspund, bombăni el. Abia m-am trezit dintr-un somn de mai multe secole. În plus, sunt destul de odihnit și, din nefericire, este posibil să nu mă mai ia somnul mai devreme de cinci sute de ani.

— Ce? se sufocă Pickaboo. *Cinci secole?* Glumiți?

— Din nefericire, nu, suspină duhul. Asta se și întâmplă. Este foarte grav, pentru că lumile pe care le-am creat nu există decât în somnul meu. Odată ce m-am trezit, ele încep să se desfacă, să se dizolve... Este o lege magică, față de care rămân neputincios. Dacă mă lovește insomnia, universul în care trăim va putrezi, se va descompune pe zi ce trece, ca un fruct uitat pe o masă, în plin soare. Și la fel vor merge lucrurile pentru toate universurile create de mine. Vor plesni, fără excepție, ca baloanele de săpun... și cei care le locuiesc se vor trezi scuipați în realitate. Știți ce înseamnă asta?

— Da, recunosc doamna general cu un glas gătit. După câteva zile, se vor transforma în statui de nisip și vântul deșertului o să le împrăștie.

— Exact, confirmă duhul. Va fi o mare nenorocire, sunt convins de asta. Ca să împiedicăm catastrofa, vă repet, trebuie să adorm la loc. Dacă reușesc, voi repara mirajele unul după altul, din adâncul viselor mele, și totul va fi ca înainte.

— Dar pentru asta, trebuie să vă pierdeți cunoștința..., ezită doamna general Pickaboo, cu dezolare în glas.

Mulțimea era stupefiată. Peggy Sue, chiar și ea, era foarte îngrijorată. Studiindu-l pe copilul gigantic, îi fusese foarte greu să accepte că el chiar era lipsit de cea mai mică putere magică.

„E ca și cum i s-ar fi jucat o farsă urâtă“, gândi ea.

Se retraseră, pentru că duhul dădea semne de plictiseală. Dormise atât de mult timp, încât pierduse obiceiul să flecărească. După expresia lui, se putea înțelege că găsea lumea mirajului mai degrabă urâtă; prefera, fără nici cea mai mică ezitare, universurile pe care le vizita în vis.

— Toate astea sunt departe de a ne rezolva problemele, mormăi doamna general Pickaboo, trecând bariera albă. N-am nicio idee despre cum poate fi ajutat uriașul să adoarmă la loc. Propun să se întrunească de urgență consiliul municipal, în sesiune extraordinară, pentru a găsi o soluție acestei probleme neprevăzute.

Mulțimea se împrăștie mormăind. Toți erau foarte decepționați.

Peggy Sue și prietenii ei rămaseră pitiți după gard, ca să observe comportamentul demonului.

Pentru moment, încerca să înlăture resturile castelului ca să-și facă un ascunziș în care să se ghemuiască, la adăpost de privirile indiscrete.

— Probabil că nu se simte foarte confortabil, zise Olga. Nici mie nu mi-ar plăcea ca toată lumea să se holbeze la mine.

— Ar trebui poate să-l lăsăm în pace? sugeră Ronan.

Sebastian ridică din umeri. Era într-o dispoziție foarte proastă.

— Ce ghinion! mormăi el. Când credeam c-am terminat cu misiunea asta... Chiar că n-avem niciun noroc!

— Este chiar atât de grav? se neliniști Peggy.

— Da, suspină băiatul. Dacă lumea mirajului se desface, totul o să se deregleze. Imaginează-ți că zbori cu un avion de hârtie. Dintr-odată, începe o aversă și fuzelajul se rupe. Pasagerii trec prin el și încep să cadă, răsucindu-se în aer, pe pământ. Este exact ceea ce o să se-ntâmples. Dacă nu adoarme la loc, s-a zis cu noi.

Nu puteau rămâne acolo, înțepeniți, trebuia să se-ntoarcă în tabăra de antrenament. Corturile erau goale. Acum, când războiul cu grădinarii încetase, nu mai era niciun doritor de aventuri care să se avânte în teritoriul inamic.

Adolescenții strânseseră câțiva saci de dormit și se instalasem pentru noapte. Peggy Sue se ocupă de „câinele albastru“... sau de băiețelul mut, care, singur, într-un colț, se apucase să sfășie o bucată de țesătură, ca să-și facă o cravată. Din nefericire, degetele lui nu erau destul de îndemânatică ca să facă un nod ca lumea, iar Peggy îi veni în ajutor.

— Uite, spuse ea când termină. Ești frumos. Nu știu ce-o să se mai întâmple, dar rămâi mereu lângă mine, orice-ar fi, clar?

După toate emoțiile prin care trecuseră, copiii erau atât de obosiți, că adormiră imediat.

*

Când se treziră, devenise evident că ordinea lucrurilor se strica deja.

— Mi-e foame, se plânga Sebastian, așezându-se. Sunt aproape cincizeci și cinci de ani de când

n-am mai încercat o asemenea senzație. La naiba! Parcă am o gaură în stomac.

Peggy Sue simțea același lucru. De data asta nu mai era vorba de vreo poftă lacomă, era o foame foarte normală și reală, care făcea să-i ghiorăie mațele ca un canal înfundat.

— Credeam că nu-i nevoie să mâncăm în interiorul mirajului! se smiorcăi Olga.

— Până acum așa era, zise Sebastian. Dar regulile stabilite sunt pe cale să se schimbe.

— Dar există oare hrană pentru toți oamenii care trăiesc aici? se neliniști Peggy Sue. Mi se pare că nimic n-a fost prevăzut.

— Bineînțeles că nu, se enervă Sebastian. Nu mâncam decât de poftă. Prăjiturile pe care le-ai văzut în vitrinele patiseriilor n-au, de fapt, nicio valoare nutritivă, sunt nori parfumați, iluzii ale gusturilor delicioase, nimic altceva. Poți să-nfuleci toată ziua și să rămâi tot cu stomacul gol.

— Vrei să spui că nu ne putem salva cu ele dacă suntem obligați să ne hrănim? întrebă Peggy.

— Exact, răspunse băiatul.

Morocănoși, se îndreptară spre oraș, cu intenția de a se plimba pe plajă. Nu le trebui prea multă vreme să observe că lucrurile se degradau și aici.

Marea își schimbase compoziția, valurile nu se mai rostogoleau, aveau consistența unei creme verzui pe cale să se-ngroașe.

Înotătorii și surferii se smulgeau din valurile lipicioase, strâmbându-se de silă.

— E ca și cum te-ai bălăci în supă de legume! strigă unul dintre ei.

— Privește, șopti Peggy Sue, apucându-l pe Sebastian de cot, norii coboară.

Norii cumulus și nimbus pluteau în zigzag pe cer, ca niște avioane fără pilot. Peggy nu mai văzuse niciodată un nor comportându-se așa.

— Toți plutesc în derivă, le strigă un înotător. Am văzut deja trei căzând în mare, acum o oră. S-

au topit în valuri... Din cauza lor, oceanul a căpătat consistența asta de piure. Totul este gata să se desfacă. După nori, vor urma stelele, care se vor dezlipi de pe bolta cerească.

— Are dreptate, șopti Sebastian. Cu cât duhul adoarme mai târziu, cu atât mirajul se distruge mai repede.

O oră mai târziu, cântece se înălțară lângă bariera albă. Doamna Pickaboo adunase în grabă o corală, a cărei misiune era să intoneze cântece de leagăn copilului magic, și asta până ce avea să cadă într-un somn profund.

Cam o mie de cântăreți stăteau la marginea grădinii răvășite, fiecare cu câte o partitură în mâini, gata să treacă în revistă toate cântecele de leagăn pe care erau în stare să și le amintească. Duhul, ghemuit între ruinele castelului său, rămânea ascuns privirilor.

Peggy Sue știa că metoda cea mai bună de a fi cuprins de insomnie este chiar să-ți repeți că trebuie să dormi. I se părea că, în locul uriașului, lamentațiile doamnei general Pickaboo ar fi enervat-o la culme.

Adolescenții bătură în retragere, de teamă să nu fie recrutați de stăpâna locului. Își petrecură ziua rătăcind pe străzile orașului balnear. Oamenii, torturați de foame, făceau cozi la cofetării și patiserii. Ieșeau încărcăți de prăjituri, pe care se grăbeau să le înfulece, mânjindu-se de frișcă.

— Cine pregătește prăjiturile astea? întrebă Peggy Sue.

— Nimeni, suspină Sebastian. Le scot dintr-un cuptor vrăjit care până acum era nepuizabil. Dar este inutil să le mănânci. Îți repet: n-au nicio valoare nutritivă, este ca și cum ai mânca vânt parfumat cu ciocolată. Vântul n-a hrănit pe nimeni niciodată.

— Trebuie totuși să fie foarte plăcut, visă Olga, care tot saliva.

— Nu-i decât un miraj, mormăi Sebastian. În gură ai un gust delicios, dar stomacul îți rămâne gol.

Fetița nu părea foarte convinsă. De altfel, puțin mai târziu își părăsi tovarășii ca să se așeze la o coadă la ușa unei patiserii. Ronan i se alăturase imediat.

— Nu pot fi împiedicați, observă Sebastian cu un gest de silă. O să afle pe spezele lor că nu i-am mințit.

Peggy Sue își dădu seama că arde de dorință să facă la fel ca ei, dar nu îndrăzni s-o mărturisească prietenului ei.

— De altfel, cuptoarele magice or să se strice cât de curând, zise băiatul. Nu-i decât o chestiune de ore.

*

Spre seară, pământul se înmuie. Nu plouase, totuși pământul începea să se transforme într-un noroi care se lipea de tălpi. Olga și Ronan nu mai apăruseră. Peggy Sue simțea cum o ia oboseala. Nu lăsase nicio clipă mâna băiatului mut, de frică să nu fugă și el să ia cu asalt vreo patiserie. Toți mureau de foame.

La capătul puterilor, se așezară pe o bancă, în mijlocul unui scuar gol. Peggy ridică frântă capul, cercetând cerul. Cine o să stingă soarele, acum că grădinarii-schelet fuseseră călcați în picioare de castelul cuprins de nebunie? Vor fi nevoiți să trăiască sub o lumină implacabilă?

„Sau poate soarele o să se desprindă și el, gândi fata, frisonând. Și o să zdrobească orașul...”

— Ce dimensiune are lampa care ține loc de soare? îl întrebă pe Sebastian.

— Nu știu, recunosc băiatul, ridicând capul spre bolta cerească. Nu te îngrijora, pericolul nu vine de sus. Mai degrabă pământul o să ne fugă de sub picioare. Uită-te puțin la asta! *Banca pe care*

stăm mai are puțin și se scufundă sub greutatea noastră...

Peggy aruncă o privire în jurul ei. Își înăbuși un țipăt de uimire.

— Nu numai banca, gâfâi ea. Casele se scufundă și ele. Se apleacă.

— De mâine, cei mai grei dintre noi or să găurească pământul, prevăzu Sebastian. Or să traverseze cochilia care înconjoară mirajul și or să cadă în realitate. Dacă duhul nu adoarme de acum în două ore, acest univers se va zdrobi în deșert, ca un avion rablagit.

— O să se-ntâmple la fel cu toate mirajele? întrebă Peggy.

— Da, confirmă băiatul. Toate universurile ieșite din capul duhului or să se descompună în același fel și în același timp. Locuitorii lor or să ajungă în același loc. Și asta te privește și pe tine. Cum ai trăit în interiorul unui miraj, ești supusă acelorași legi. Dacă nu reușești să-ți menții nivelul de umiditate, o să te schimbi în statuie de nisip și o să te fărâmițezi.

— Știu, șuieră Peggy. Nu mai insista! Și așa mi-e destul de frică!

Neputința o înnebunea. Ar fi vrut să aibă puterea să-l facă pe copilul magician să adoarmă la loc; vai, n-avea cum.

Rămaseră tăcuți. Culorile dispăreau de pe lucruri. Se vedea cum alunecau căzând de pe ele și se prelingeau pe pământ. Acolo, formau bălți galbene, albastre și, în cele din urmă, se amestecau într-o pastă cenușie. Florile deveneau albe, casele deveneau albe, copacii...

— Nu-i decât începutul, mormăi Sebastian. Dacă asta continuă, totul va deveni transparent. Florile, casele, totul va fi ca sticla.

Soarele continua să strălucească neîntrerupt. Peggy Sue se temea că, supraîncălzindu-se, până la urmă avea să se ardă ca o lampă de prea multă

vreme în priză. Norii, și ei, cădeau în ocean unul după altul. Ai fi zis că sunt bucăți mari de frișcă, în cădere liberă de pe bolta cerească. Topindu-se în mare, schimbau culoarea valurilor, făcându-le să treacă de la albastru închis la bleu lăptos. Era extrem de ciudat.

Nemulțumiți, peștii ieșeau din apă și săreau pe nisip. Decretară că noile condiții de lucru se degradaseră și că nu puteau să înoate într-o supă atât de groasă. Culoarea nu le plăcea deloc. „Arată nesperios“, spuneau ei.

Peggy Sue știa că nu trebuie să se mire de nimic, era într-un miraj, nu în realitate.

— Și apoi norii sunt dulci, protestă purtătorul de cuvânt al Sindicatului Peștilor de Agreement. Și cu sarea din marea asta, rezultă un amestec oribil, care ne face rău la stomac.

Cereau s-o vadă pe doamna general Pickaboo, dar aceasta, în fruntea coralei ei, avea alte trăsni pe cap.

— Masa de nori naufragiați face să urce nivelul mării, observă Sebastian. O să fim inundați. Trebuie să plecăm de lângă plajă.

Peggy Sue dădu distrată din cap. Murea de foame, și-ar fi dat mâna dreaptă pentru o pungă de cornuri calde! Mergea împleticindu-se, cu picioare ca de cârpă. Sebastian avea mai mult antrenament. „Câinele albastru“ însă gemea de fiecare dată când treceau prin fața vreunei patiserii. De altfel, ele nu mai aveau mare lucru de oferit. Așa cum prezisese Sebastian, cuptoarele magice se stricaseră într-un final, iar clienții plecau cu mâinile goale.

Peggy îi căuta din priviri pe Olga și Ronan. Era greu, pentru că străzile se umpluseră de o mulțime buimacă, ce alerga în toate direcțiile. În depărtare, cântăreții, obosiți de cântecele dulcege, începeau să fie trădați de corzile vocale. Cântecele de leagăn se transformă în vacarm. Îți venea să-ți astupi urechile, nu să dormi!

Adolescenților le era din ce în ce mai greu să meargă, pentru că trotuarele aveau acum consistența unei gume prea mult mestecate. Se lipeau de tălpi.

— Mă scufund! gemu dintr-odată Peggy Sue. Priviți! Nu mi se mai văd gleznele...

— Așa-i, murmură Sebastian, mirajul devine poros. O să cădem în realitate.

— Și dacă ne-am cățara pe acoperișul unei case? propuse fata.

— Ar fi și mai rău, răspunse băiatul. Obiectele cele mai grele vor fi primele care or să zdrobească „podeaua”. Priviți clădirile! Unele sunt deja cufundate până la etajul întâi.

— Și, căzând de atât de sus, o să murim? se neliniști Peggy.

— Nu, pentru că nu suntem oameni, ți-am mai spus o dată, îi explică Sebastian. Adevăratul pericol vine după, când o să-ncepem să ne uscăm.

Explicația asta n-o liniști pe Peggy Sue, care se imagina deja învârtindu-se în aer, în picaj, ca un aviator a cărui parașută refuză să i se deschidă.

*

În ora care urmă, casele dispărură una câte una. Se cufundau dintr-odată în solul moale, cu un „poc” ca de dop de șampanie. Gaura deschisă prin căderea lor se închidea imediat, și strada redevenea netedă, ca și cum nicio construcție n-ar fi fost vreodată în acel loc.

Orașul se golea. Acolo unde, cu o oră înainte se îngrămădeau legiuni de căsuțe cu ferestre cu flori, se întindea acum o câmpie.

„Mirajul o să se transforme în deșert, gândi Peggy Sue. Curând n-o să mai rămână nimic din zona viselor.”

Arborii se duseră și ei. Apoi statuile din scuaruri, barăcile din bălciuri, trenul-fantomă cu scheletele lui adevărate, mașinuțele bușitoare vii, acoperite de zgârieturi și cucuie... Totul dispăru.

Poc, poc, poc... fiecare pocnitură multiplicându-se într-un nesfârșit ecou sub bolta cerească.

Panica puse stăpânire pe mulțimea care se revărsa, în dezordine, spre bariera albă. Văzându-i năvălind pe fugarii aceștia zăpăciți, cei care intonau cântece de leagăn tăcură. Minusculii scoteau strigăte de groază, căci se temeau de busculadă mai mult decât de orice. Peggy Sue fu despărțită de Sebastian și de băiețelul mut. Duhul se ridicase în mijlocul ruinelor castelului. Cu fața în sus, inspecta cerul deja brăzdat de crăpături mari.

— Îmi pare rău, spuse cu voce puternică, dar este sfârșitul. Mirajul o să se desfacă... pregătiți-vă să-l abandonați. Sper să aveți norocul să aterizați lângă un loc cu apă.

Anunțul fu primit cu văicăreli. Peggy Sue dădea din coate ca să iasă din îmbulzeală. Ar fi vrut să-și regăsească tovarășii.

În jurul ei, oamenii păreau încleiați în nisipuri mișcătoare. Cufundați până la talie în pământul moale, se zbăteau fără să reușească să se tragă din capcana care se închidea peste ei.

Poc, poc, poc... Stâlpii barierei albe dispărură. Apoi fu rândul turnului din ruinele castelului. În fine, duhul însuși fu înghițit, căci, dintre toți oamenii prezenți, el era cel mai greu.

Peggy Sue nu mai avu timp să se vaite, căci realizează dintr-odată că se cufunda și ea. Luptând contra panicii, își umplu plămânii cu aer, ca și cum ar fi urmat să plonjeze în fundul unei piscine. Avu un moment dificil la traversarea învelișului gros de consistența cauciucului, care acoperea mirajul, *apoi trecu de cealaltă parte...*

Văzu cum se învârtește în gol, prin cerul liber, la mii de metri de pământ, cu brațele și picioarele depărtate de presiunea aerului.

Crezu că vântul o să-i smulgă hainele. Începu să țipe, dar asta nu-i încetini deloc căderea. În jurul ei, zeci de persoane pluteau în cădere liberă, cu o

expresie de groază pe față. Mai jos se distingeau casele, arborii, toate bucățile desfăcute din miraj, care se bălăbăneau ca niște pachete parașutate dintr-un avion cargou.

Îi era frig, vântul îi răscolea părul și-i modela figura, ca și cum era din plastilină.

„O să mă zdrobesc!“, gândi ea la început cu groază. Apoi își aminti ce-i spusese Sebastian: nu mai era om. Sejurul ei în universul mirajului o transformase.

Traversă mai mulți nori, ceea ce-i dădu senzația că plonjează într-o ceață umedă. În fine, zări pământ, departe, jos... Pământul sau, mai degrabă, nisipul galben al deșertului. Profită de asta ca să se orienteze. Unde se găsea aerodromul dezafectat? Acolo trebuia să se-ascundă de soare. Hangarele erau destul de mari ca să primească sute de persoane.

Acum avea impresia că se prăbușește mai repede și strânse din dinți. Pământul se apropia cu o viteză halucinantă. Ce mult și-ar fi dorit să aibă o parașută!

Șocul fu teribil. Se rostogoli în nisip, convinsă că și-a rupt oasele.

„De data asta e sigur, își spuse ea, sunt fărâmițe...”

Rămase întinsă, neîndrăznind să miște. Craniul îi suna ca un clopot. În jurul ei pământul tremura sub impactul obiectelor care ajungeau la destinație. *Bum... bum... bum...*

Era un bombardament ciudat, care lăsa în urmă oameni, case, arborii plantați peste tot, uneori cu capul în jos!

Curios, nimic nu se sparse, nimeni nu fu rănit. Peggy Sue se ridică. Era intactă, fără o zgârietură, doar puțin năucită. Îi căută din priviri pe Sebastian și pe „câinele albastru“, dar deșertul era foarte mare și naufragiații se răspândeau pe sute de kilometri pătrați. Spera ca amândoi să vină la aerodrom din reflex.

Oamenii se ridicau pipăindu-și corpul, verificând dacă nu le lipsea vreun membru sau câteva degete de la picioare.

— Trebuie s-o luăm pe acolo! le strigă Peggy Sue. În direcția asta este un aeroport dezafectat. Mă auziți? Nu trebuie să rămâneți în soare. Totul o să se usuce, chiar și casele. Pricepeți ce vă spun?

Cum nimeni nu-i răspundea, se decise să le dea exemplu. După ce se orientă, porni la drum. Aprecie că are nevoie de o oră ca să ajungă la vechea pistă de aterizare. Oare o să aibă timp... sau, de aici până acolo, se va transforma deja în nisip?

TOVARĂȘI DE NISIP

Mergând, privea în jurul ei. Zeci de necunoscuți, de clădiri, de păduri dislocate continuau să cadă de deasupra norilor. Toate mirajele fabricate de visele duhului care crăpau unul după altul, își aruncau în vid orașele, locuitorii.

„În ritmul ăsta, gândi Peggy, deșertul o să fie repede suprapopulat!“

Trebuia să înainteze cu ochii în sus, ca să evite să se trezească în cap cu vreo clădire. Cel mai ciudat era să vadă arborii înfigându-se în nisip, cu un zgomot surd. Erau atâția, că în curând aveau să alcătuiască o pădure în mijlocul dunelor.

Dar fata nu se lăsă distrată de spectacolul insolit și înainta cu pas hotărât, inspectându-și pielea brațelor la intervale regulate. Tremura la gândul că o să se vadă fărâme, pentru că începea să sufere de sete.

Un zgomot de motor îi atrase atenția. O vechitură de camionetă rula spre ea. La volan era un bătrân. Peggy Sue îl recunoscuse pe Paco Mexicanul, fratele mai mic al lui Sebastian!

Bătrânul opri mașina, deschise portiera.

— Când am văzut obiecte căzând din cer, am înțeles imediat, spuse el. Mulțumesc lui Dumnezeu! n-ai nimic. Vino la umbră. În spate sunt bidoane cu apă, poți să te hidratezi.

Adolescenta nu se lăsă rugată. Cum termină de băut, Paco o bombardă cu întrebări. *Ce-a văzut acolo sus? Unde era Sebastian?*

Trebui să-i ceară să tacă din gură, ca să-i explice tot ce se întâmplase.

— Sute de persoane au căzut din cer, murmură ea. Trebuie să le găsim un adăpost. Și, mai ales, să le dăm destulă apă, ca să le oprim corpurile din fărâmițare.

— M-am oprit la aeroport, spuse Paco. Am reparat canalizarea. Toate robinetele funcționează. Măcar atât.

*

Cum ajunsese la aeroport, Paco o lăsă pe fată și o porni din nou spre deșert, hotărât să-l găsească pe Sebastian. Cu ocazia asta, spunea el, o să-i ghideze și pe ceilalți.

Peggy Sue se grăbi să facă un duș și să-și schimbe hainele. De acum, îi era frică de soare și mergea prudentă numai la umbra clădirilor. Traversând cantina aviatorilor, se întreba îngrijorată cum o să se descurce ca să-i hrănească pe refugiați care, în câteva ore, or să invadeze vechea pistă de zbor. Ea însăși murea de foame și se grăbi să-și facă un sandvici. Decise să urce în turnul de control, ca să supravegheze deșertul. De acolo, de sus, o să vadă cum se apropie naufragiații mirajului. Cu puțin noroc, părinții ei urmau să fie printre ei.

În sala panoramică domnea o căldură sufocantă. În timpul furtunilor, nisipul se strecurase printre geamurile sparte și acoperise încet-încet instrumentarul, alcătuind acum un strat gros. Luă binoclul puternic care trona pe capacul unui post de emisie-recepție scos din uz... Ceea ce văzu îi tăie răsuflarea. Deșertul era acum plin de case și de copaci, cât vedeai cu ochii. Orașele căzute din nori se îngrămădeau la întâmplare. Uneori clădirile se suprapuneau unele peste altele sau chiar statui și bănci din scuaruri trona pe acoperișurile lor. Unele se distingeau chiar printr-un copac înfipt în coș! În mod curios, din cauza puterilor magice ale mirajului, nimic nu era stricat.

Abandonând acest spectacol bizar, Peggy Sue se apucă să-i identifice pe drumeți. Scoase un suspin de ușurare recunoscându-i pe Sebastian și pe băiețelul mut. Din fericire, mergeau în direcția bună!

Cu binoclul la ochi, rămase cât de mult putu în sala de control, așteptându-și părinții. Căldura era cu adevărat insuportabilă. I se părea că aude cum îi crapă pielea sub efectul evaporării. În mai multe rânduri, își atinsese fața ca să se asigure că nasul nu i se transformase într-o sculptură în nisip. Ar fi fost îngrozitor dacă s-ar fi desprins dintr-odată!

Când simți că nu mai putea să suporte în continuare atmosfera de etuvă, coborî scara și se adăposti la parter, unde era mai răcoare. Bău, una după alta, trei sticle mari de apă de la gheață.

*

Primii naufragiați aduși de Paco declarară că nu sunt deloc mulțumiți de locul unde ajunseseră.

— E aiurea! mormăiau. Unde sunt locurile de distracție? Și marea? Unde-i marea?

— Chiar așa! se indignă un adolescent. Aveam obiceiul să particip la curse de delfini... Grand Prix-ul trebuia să aibă loc mâine și eram favorit. Cum o să faceți să instalați un ocean până atunci?

O înconjură pe Peggy, gesticulând și agasându-o cu pretenții stupide. Viața în interiorul mirajului îi obișnuise să-și vadă împlinite pe loc cele mai nebunești dorințe. Se comportau ca niște copii capricioși. Peggy fu cât pe-acți să țipe la ei să tacă.

Din ce în ce mai mulți oameni acopereau pista. Unii țineau o placă de surf sub braț, alții purtau costume extravagante. Unii aveau aripi pe spate sau corpul acoperit cu solzi, după cum aleseseră să trăiască în aer sau în adâncurile mării.

— Ascultați-mă! urlă Peggy. Nu mai suntem într-un miraj. Ați aterizat în realitate... o realitate pe care unii dintre voi au părăsit-o de foarte multă vreme. Magia de care suntem încă impregnați încet-încet o să slăbească. O să ne mai apere doar câteva zile. O să plătim prețul extravaganțelor cu care am fost obișnuiți în lumea minunilor.

Auditoriul începuse să caște ostentativ. Mulți își întoarseră capetele în altă parte. Își pierduseră

obișnuința de a se supune celei mai mici constrângeri. Fata asta ridicolă cu ochelari groși nu le dădea decât vești proaste, n-aveau chef s-o asculte.

— Poate este o pistă de zbor pentru o pasăre uriașă? mormăi un adolescent, examinând solul.

— În orice caz, clădirile astea sunt de-o urâtenie înfiorătoare, declară mama lui, care studia hangarele. Nu se pune problema să pun piciorul aici! Cer o casă vie, cu pereți care cântă... și o mochetă de flori de câmp adevărate!

Un bărbat, ridicând capul, privi soarele și declară:

— Lampa cerului e prost reglată, este mult prea puternică. Ar trebui să se ocupe cineva și să-i micșoreze intensitatea. Unde-i întrerupătorul?

— Chiar așa! aprobă femeia. Culoarea lui este prea albă. Aș vrea-o roz. O să-i spun responsabilului. Unde este? Cine se ocupă de reglarea peisajului aici? Nisipul ăsta e prea galben, este monoton. Nu s-ar putea aranja să se obțină un deșert cu buline albastre?

Cu toate eforturile, Peggy Sue nu reuși să se facă înțeleasă. Nimeni nu voia să accepte că vacanța magică ține de domeniul trecutului. Foarte repede, naufragiații hotărâră să se întoarcă să locuiască în casele înțepenite în deșert. De altfel, nu mai era chiar un deșert – nu-i așa? – pentru că un oraș și o pădure acopereau locul!

*

În cele din urmă, Sebastian și câinele albastru sosiră. Peggy se grăbi să-i conducă în sala dușurilor de la parter.

— Măcar avem apă! suspină băiatul.

— Dar mâncarea? se neliniști Peggy Sue. Mi-e deja foame. Cum hrănim atâta lume?

— N-avem încă realmente nevoie să mâncăm, răspunse Sebastian. Este doar un simptom.

Înseamnă că natura noastră magică este pe cale să slăbească. În trei zile, o să-nceapă să ne fie îngrozitor de sete; va trebui să fugim de soare, să ne ascundem în colțuri cu umbră... și să ne stropim mult. Casele or să se transforme în nisip, copacii, la fel. Vântul o să le împrăștie. Orașul și pădurea se vor transforma în praf galben, care o să-ngroașe dunele din împrejurimi.

— Am încercat să-i previn, murmură Peggy, arătând spre naufragiații care se-ndepărtau cu pas hotărât spre casele lor. Nu vor să accepte că lucrurile s-au schimbat.

*

Când soarele apuse, Paco îi aduse pe doamna general Pickaboo și statul ei major. Apoi și duhul ieși din spatele dunelor și se îndreptă spre aerodrom. Părea consternat de turnura evenimentelor.

— Trebuie reorganizată corala! furnăia doamna general din fundul cutiei de pantofi, unde o aranjase Paco. Este primul lucru care trebuie făcut!

Duhul rățăcea în mijlocul pistei de zbor. Capul îi ajungea până la acoperișul hangarelor.

Deși impresionată de talia lui, Peggy Sue se apropie de el. Nu știa cum să i se adreseze. Până acum, nu mai avusese niciodată ocazia să întâlnească un asemenea personaj. Trebuia să i se adreseze ca unei altețe regale? Se decisese să fie firească și-i spuse:

— Ai de gând s-adormi din nou înainte să se producă o catastrofă?

Copilul uriaș se strâmbă.

— Nu știu, din păcate, nimic, spuse el cu o voce plină de regret. Am dormit atât de mult! Mi se pare că n-o să mai am niciodată nevoie de somn. Este îngrozitor, pentru că deja mă plictisesc. Nu știu decât să visez... Asta era meseria mea, pentru asta sunt făcut. În realitate, nu fac doi bani, sunt un

monstru de bâlci, un fel de balenă cu chip uman, bună doar să fie expusă la circ.

Părea gata să plângă.

— Cânteccele de leagăn ale doamnei general te ajută? se neliniști Peggy.

— Nu, recunosc duhul. Mă calcă pe nervi, este incredibil cât de fals pot cânta oamenii ăștia! Dacă i-ai putea convinge să tacă ar fi foarte bine.

Se aplecă și inspectă interiorul unui hangar.

— O să mă instalez aici, anunță el. În întuneric. Asta poate o să mă ajute să mi se facă somn.

— Dar se face îngrozitor de cald aici! exclamă Peggy Sue.

— Asta n-are importanță, zise nepăsător copilul. Sunt un duh, nu sunt sensibil la condițiile climatice din lumea asta.

Și, după ce luă această hotărâre, se strecură în hangar, târându-se, și se ghemui lângă un avion vechi care, așa așezat la capul lui, părea o jucărie de tablă îndoită.

Se lăsa seara. Peggy Sue profită de ultimele raze de lumină ale zilei ca să-i conducă pe refugiații doritori spre fostul dormitor al aviatorilor. Se dovediră a fi destul de puțini, majoritatea naufragaților alergând să se-ntoarcă la locuințele lor.

— Nu-i chip să-i faci s-asculte de rațiune, gemu fata, întâlnindu-și prietenii. I-ai văzut pe Ronan și Olga?

— Nu, făcu Sebastian. Acum e prea multă lume în deșert. Nu m-am gândit că mirajele găzduiesc atâta lume. Asta poate pune probleme dacă ne survolează un avion.

— Ai dreptate! exclamă Peggy. Pilotul o să se-ntrebe imediat unde a dispărut deșertul și de unde a răsărit orașul ăsta care de dimineață nu exista!

Înainte de a merge la culcare, Peggy Sue încercă s-o convingă pe doamna general Pickaboo să termine cu corala, care acum se înființase în fața

hangarului duhului. Vai! bătrâna doamnă nu voia s-audă nimic. Rămânea convinsă că suavitățile cântecelor intonate de corală o să vină de hac insomniei copilului uriaș.

Peggy trebui să bată în retragere, urmărită de bâzâiturile furioase ale femeiuștii care zumzăia pe fundul cutiei de pantofi ca o albină prinsă în capcană.

*

A doua zi, părinții ei apărură în capul pistei. Tatăl purta o ciudată cămașă roz cu flori galbene și înainta cu o placă de surf sub braț. Mami era îmbrăcată cu un costum de baie confecționat din solzi argintii, care o făcea să semene cu o sirenă. În privința Juliei, ea era îmbrăcată cu un taior negru foarte business, era încălțată cu pantofi cu tocuri înalte și avea un diplomat, ca oamenii de afaceri. Înainta, cu un telefon mobil lipit de ureche, țipând comenzi seci unui interlocutor invizibil.

Peggy Sue alergă înaintea lor, dar nu păreau nici mirați, nici prea bucuroși s-o vadă.

— Ah? Ești aici? mormăi tatăl ei. Unde a dispărut oceanul? La naiba! Am o competiție foarte importantă astăzi. Știi c-am devenit dresor de valuri? Le comand să facă figuri foarte complicate; vârtejuri, răsuciri în aer... Sunt campion, am luat deja trei cupe! Când ești cu adevărat tare, poți să pui valurile să sculpteze forme vii... asta se cheamă sculptură în apă. Când ajungi la performanța asta, ești într-adevăr campionul campionilor!

Vorbea fără să-și tragă sufletul măcar, cu o mână pusă la ochi, încercând să localizeze marea.

— Nisip! mormăi el. Nimic altceva decât nisip...

Peggy Sue holbă ochii. Abia acum realiza că mami nu purta costum de baie. Solzii care îi acopereau pielea erau adevărați.

— Te-ai transformat în sirenă? se bâlbâi adolescenta.

— Sigur că da, făcu mama ei, pe un ton absent. E mult mai nostim decât să tot gătești. Acolo, sus, în miraj, domneam asupra unui trib de sirene, cântam ca să atragem marinarii spre recife. Naufragiau, îi salvam noi, se îndrăgosteau de noi, era nemaipomenit de amuzant! Și eu am nevoie de apă. N-am să rămân nici măcar un minut în lumea asta de nisip, este dezgustător! Unde este responsabilul?

— Eu, interveni Julia cu o voce tăioasă, eu conduceam treizeci de uzine, aveam douăzeci de mii de angajați sub ordinele mele. Fabricam curcubeie demontabile. Puteau fi folosite pe post de poduri. Erau mult mai frumoase decât cele cu grinzi de oțel sau de beton. De când am aterizat aici, nu pot sub nicio formă să iau legătura cu directorul meu comercial! Ah! este inacceptabil!

„Și-au pierdut mințile!“, gândi Peggy Sue, distrusă. Îi fu foarte greu să le capteze atenția ca să le repete sfaturile următoare: soarele, deshidratarea, dușurile obligatorii de două ori pe zi... Ascultau cu gândul în altă parte.

— Bine, bine, o întrerupse tatăl ei. Dar ce mă interesează este când or să instaleze oceanul. Este destul loc, ce naiba! Duhul n-are decât să sape o groapă adâncă, acolo, în mijloc. Important este să ne dea valuri frumoase, asta-i tot. Valuri frumoase și sălbatice, pe care voi avea plăcerea să le dresez!

Mai târziu, când reuși să-i împingă la umbra unei clădiri, Peggy Sue se grăbi să-i povestească și lui Sebastian ce i se întâmplase.

— Normal, îi spuse acesta. Sunt intoxicați. Cu minunile te obișnuiești repede, să știi!

— Crezi c-or să redevină normali? se neliniști Peggy. În general, copiii își consideră părinții plicticoși. Tare le-ar plăcea ca ei să aibă mai multă imaginație, dar, în cazul ăsta, *au prea multă!*

Animalele-cisternă își făcură și ele apariția. Căderea nu le ucisese. Le vedeai tot într-un du-te-vino printre dune, în căutare de oaze de unde să pompeze apă. O foloseau apoi ca să stropească arborii căzuți din cer.

— Dacă le zărește cineva, suspină Peggy Sue, o să povestească peste tot că deșertul s-a umplut de dinozauri. Ce-o să ne facem dacă sute de turiști or să vină cu camerele de filmat atârinate de gât?

— Habar n-am, recunosc Sebastian. Ar trebui ca duhul să adoarmă la loc foarte repede sau ne îndreptăm direct spre o catastrofă.

Peggy se întoarce la părinții ei. Își găsi tatăl în baia de la etajul doi. Umpluse cada și dădea ordine celor câțiva zeci de litri de apă care se aflau între marginile emailate ale recipientului. Striga: „Hop! Sări! Sări!“, ca și cum s-ar fi adresat unui leu în timpul unei ședințe de dresaj. Dar suprafața lichidului rămânea nemișcată.

— Nu merge, se enervă el dintr-odată. Aici apa e tâmpită, clipocește proteste, în loc să se răsucescă și să facă lucruri minunate. Acolo de unde vin, îmi ieșeau valuri care făceau salturi periculoase. Săreau în aer, luau forma unui cal sau a unei păsări, apoi cădeau la loc, suple, fără să stropească vreodată asistența.

Avea glasul visător, privirea pierdută, un surâs melancolic pe buze. Peggy Sue pricepu cât de bine se simțise sus, în mijlocul nălucirilor.

În momentul când ieși din baie, se ciocni de mami, care se muta de pe un picior pe altul, cu o expresie mânioasă.

— Tatăl tău monopolizează baia! șuieră ea. Este inacceptabil. Eu sunt o sirenă și am nevoie de apă. Trebuie să mă ud măcar de trei ori pe zi, altfel solzii mei își pierd strălucirea.

În timp ce se pregătea să-i răspundă, Peggy Sue observă că mama ei ținea în mână un flacon cu

sirop de mentă. Când o întrebă ce-avea de gând să facă, mami îi răspunse:

— De unde vin eu, oceanul nu-i sărat, este parfumat cu mentă, lacurile cu rodie, iar fluviile cu lămâie. Apa de ploaie este strălucitoare. Totul este mult mai bine gândit ca pe Terra.

Cum nu era nimic de replicat, Peggy Sue se duse să-l caute pe băiețelul mut, care, revenind la obiceiurile lui canine, stătea făcut covrig pe jos, la picioarele patului ei. Îl scărpină în cap, din obișnuință.

— Mi-ar plăcea tare mult să te faci ca înainte, suspină ea mental. Îmi lipsești, știi? Și sunt sigură c-ai avea și o grămadă de idei ca să mă ajuți. Nu mai știi ce să fac, toată lumea este pe cale s-o ia razna!

Vai, niciun gând nu vizita mintea câinelui albastru. Transformându-se, părea că-și pierduse în același timp și inteligența, și darul telepatiei.

*

A doua zi dimineață, Peggy fu trezită de zgomotul unei discuții: tatăl și mama se certau pe cadă.

— N-ai decât să-ți faci sculpturile lichide în chiuvetă! striga mami. E prea destul încă. Eu am nevoie să mă scufund până la gât, dacă nu, solzii or să-mi cadă și n-o să-mi pot termina metamorfoza.

Nedorind să se amestece în băătăia asta, Peggy Sue coborî la parter ca să-și facă dușul în vechea sală cu instalații sanitare a aerodromului. Acolo, își examină pielea cu atenție. Când desfăcea și închidea mâinile, articulațiile scoteau un scârțâit dezagreabil. Îngrijorată, își pipăi burta; avu impresia că atinge un sac plin cu nisip. Îngrozită, se vâri sub jetul pe care-l dispersa dușul.

Când ieși, cu băiețelul mut după ea, îl găsi pe Sebastian în capul pistei. Cu ochii mici, cerceta orașul căzut din nori.

— Ai văzut? murmură el. Pereții caselor par deja mai puțin solizi decât ieri. Unele coșuri se fărâmițează în vânt. Frunzele copacilor dispar. Sunt prea fragile ca să reziste la vijelie.

Peggy Sue își lăasă privirea să alunece peste orașul imposibil. Fu izbită de aspectul ciudat al vegetației. Copacii, buchetele de flori aveau acum o curioasă tentă gălbuie și un aspect zgrunțuros.

„Ai zice..., gândi ea. Ai zice că tocmai au fost modelate din nisip ud. Precum castelele de nisip pe care le fac copiii la malul mării, vara.“

Ici-colo, rășărea gâtul interminabil al unui animal-cisternă, îndeletnicindu-se cu stropitul.

— Curând or să sece toate oazele din împrejurimi, suspină Sebastian. Nu-i o soluție. Fratele meu, Paco, spune că oamenii din satul lui nu sunt deloc mulțumiți de turnura evenimentelor. Cred că toate astea nu folosesc la nimic, că prin golirea fântânilor îi condamnăm să moară de sete pe ceilalți.

— Și duhul? întrebă Peggy.

— Tot insomniac, spuse Sebastian. Corala a tăcut până la urmă. Oamenii aveau gâtul prea uscat ca să mai cante.

Peggy Sue observa mișcările locuitorilor orașului, de cealaltă parte a pistei de zbor. Când dinozaurii-rezervoare le stropeau casele, ieșeau și ei în prag ca să profite de acest duș și se scuturau râzând.

— Nu par neliniștiți, se miră ea.

— Singura lor preocupare, spuse băiatul, este să-l determine pe duh să sape o piscină imensă în mijlocul deșertului și s-o umple cu apă de mare... cu valuri. Țin foarte mult la valuri!

VÂNTUL DISTRUGERII

Lucrurile deveneau tot mai rele. Pădurea se rărea. Vântul sfărâma frunzele, apoi trunchiurile, care deveneau din ce în ce mai subțiri. În cele din urmă, arborii dispărură complet, transformați în movile de nisip galben. Acoperișurile caselor avură aceeași soartă. Vârtejurile de vânt le tociseră, ștergând treptat desenul țiglelor și al obloanelor. Animalele-cisternă munceau în zadar, nu mai erau capabile să stropească orașul suficient ca să-l ferească de uscăciune.

Fântânile din împrejurimi secară, și acum erau nevoite să meargă din ce în ce mai departe ca să facă provizii de apă. Cu ocazia asta, unul dintre ele fu reperat de turiști, care înștiințară autoritățile. Știrea, imediat relatată la radio, iscă un aflux de curioși în partea de sud a deșertului. Din fericire, animalul, victimă a căldurii foarte mari, se schimbă într-o imensă statuie de nisip, înainte ca mulțimea să reușească să-l descopere.

— Aș! Nici vorbă! Nu-i decât o sculptură! mormăiră turiștii, pregătindu-și aparatele foto. Totuși merită!

Decepția le tăie cheful de a merge mai departe, ceea ce îi împiedică să descopere ciudatul oraș căzut din înaltul cerului și pe locuitorii lui, nu mai puțin ciudați.

*

Peggy Sue încerca să țină o socoteală exactă a caselor din vecinătate. În fiecare dimineață nota noile dispariții. Vântul nopții le ducea, cu locuitori cu tot. Creșterea gradului de uscare putea fi ghicită din felul în care se rotunjeau zidurile. Chiar fețele oamenilor se ștergeau... Trăsăturile lor deveneau

anonime, semănau toți între ei. Vijeliile șlefuiau nasurile, craniile, bărbiile.

— Fărămițarea nu-i dureroasă, explică Sebastian. Sunt atât de ocupați cu activitățile lor sportive, că nici nu-și dau seama de ce li se întâmplă.

Într-o zi, Paco veni însoțit de alți bătrâni: sfatul înțelepților din satul lui.

— Asta nu mai poate să dureze, declară el. Animalele-cisternă sunt pe cale să sece ținutul. Cu orice preț, trebuie ca duhul să adoarmă. Nouă ne-a venit o idee... Este la noi una *bruja*, o vrăjitoare, dacă preferați așa. Crede că are puterea să prepare o poțiune care să-l facă pe copilul uriaș să cadă într-un somn adânc. Într-o săptămână, n-o să mai rămână nimic din acest oraș... În ce vă privește, Sebastian, Peggy, o să aveți aceeași soartă. Este capital să se acționeze cât mai repede. Credeți că duhul o să accepte ajutorul unei simple vrăjitoare?

— Mă duc să-l întreb, spuse Peggy Sue. Nu cred că are de-ales.

Fără să mai întârzie, se îndreptă spre hangarul unde ciudata creatură trăia ghemuită de la sosirea pe Terra. Noaptea, îl auzeau pe gigant întorcându-se de pe-o parte pe alta, în căutarea unei poziții mai bune ca să-l ia somnul. Foiala lui permanentă făcea să scârțâie tabla clădirii.

— De acord, suspină el când Peggy îi transmise propunerea înțelepților. Mă plictisesc prea tare. Planeta asta este total neinteresantă.

Adolescenta se grăbi să-i spună vestea cea bună lui Paco.

— E bine, făcu bătrânul om. O să ne întoarcem mâine cu poțiunea.

Consiliul bătrânilor se retrase.

— Ce-o să faci dacă asta funcționează? îl întrebă Peggy Sue pe Sebastian, întorcându-se spre el. N-ai prea mult de ales. Fie te întorci în miraj,

fie duhul te eliberează de blestemul uscării, revii în realitate... *și-ți recapeți vârsta reală.*

Adolescentul se strâmbă.

— M-am tot gândit și eu la asta, spuse el. Nu prea am chef să trec într-o singură noapte de la paisprezece la șaizeci și nouă de ani... Nu, pe bune. În ce privește întoarcerea în miraj, asta nu-mi convine nici atât. Am stat acolo prea multă vreme, mi-ajunge. N-o să reușesc să mă mai distrez ca înainte. Nu știu de ce, poate pentru c-am îmbătrânit.

— Și-atunci ce-o să faci? spuse Peggy Sue, cu vocea gătuită. O să-mi lipsești... Te... te iubesc mult, știi?

Sebastian se roși și lăsă ochii în jos.

— N-ar merge între noi, se bâlbâi el. Am aerul unui adolescent, dar sunt un om bătrân... În realitate, sunt un băiat care s-a lăsat prins în capcana unei eterne copilării. Am refuzat să cresc și vezi unde m-a dus asta... Am vârsta bunicului tău. E ceva ce nu poate să meargă.

— Știi foarte bine, murmură Peggy, stăpânindu-și lacrimile. Dar va trebui să iei o decizie.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, gemu Sebastian, fugind. Voi vedea la momentul potrivit.

*

Camioneta lui Paco răsări din deșert la primele raze de lumină ale zorilor. O aducea pe vrăjitoare, o femeie îmbrăcată îngrozitor, în piele de șopârlă, purtând în jurul gâtului un colier din dinți de șarpe cu clopoței. Paco o ajută să coboare o oală ciobită plină cu un lichid verzui. Numai dacă-l miroseai, te lua pe loc somnul.

— Iată poțiunea, anunță el. Nu respirați aburii, este foarte concentrată.

— Bine, spuse Peggy. Dar o să funcționeze asupra unei creaturi nepământești?

— Nu știu, recunosc bătrânul. Oricum, n-avem de ales, ai văzut orașul? Venind, am dat un tur.

Animalele-cisternă s-au schimbat în statui de nisip, pădurea nu mai e decât o amintire, jumătate din case au dispărut.

Peggy Sue îi conduse pe nou-veniți la hangar. Duhul se ridică și salută. Era botos ca un copil care se plictisește. Se arată foarte civilizat. Sorbi dintr-o înghițitură oala care i se dăduse fără să facă vreun comentariu. Sub pielea de șopârlă, vrăjitoarea se albise. Era, fără îndoială, pentru prima oară când se întâlnea cu o asemenea creatură.

— Vă mulțumesc, spuse copilul uriaș. N-avea un gust bun, dar sper c-o să fie eficientă.

Acestea fiind spuse, se lungi la loc, cu mâinile încrucișate sub ceafă.

— Scuzați-mă că nu stau prea mult de vorbă cu voi, dar oamenii mă plictisesc. Mi se par total lipsiți de fantezie. Sunt realmente foarte grăbit să adorm ca să scap de ei.

Peggy Sue, Paco și vrăjitoarea se retraseră, luând cazanul gol.

— De cât timp e nevoie ca să-și facă efectul? se îngrijoră adolescenta.

— Ar adormi un cal în zece minute, zise Paco. Dar un duh... n-am nici cea mai mică idee.

— În orice caz, noi am încercat, suspină Peggy.

— Dacă funcționează, reluă Paco, Sebastian o să trebuiască să se întoarcă acasă... și să-și reia vârsta reală. Știu că asta îl sperie. Dar să-i spui c-o să mă ocup eu de tot.

— Cred că nu prea are chef să-mbătrânească, șopti Peggy Sue.

— Toată lumea îmbătrânește într-o zi, spuse hotărât Paco. N-ai de ales! Numai tinerii își imaginează c-or să se strecoare prin ochiurile plasei.

— Da, știu, gemu Peggy. Dar să-mbătrânești așa, în timpul unei nopți, este groaznic!

— Trebuie să accepte să plătească prețul fugii lui, mormăi bătrânul. O să fie, într-un fel, pedeapsa lui pentru că a refuzat să crească.

Fata se strâmbă. Găsea că Paco era prea dur. Privi camioneta cum se depărtează, fără să reușească să deslușească ce simțea cu adevărat.

Măcar era sigură de un lucru: dispariția lui Sebastian ar umple-o de o durere infinită.

Se duse la turnul de control ca să verifice dacă părinții și sora ei nu comiseseră greșeala de a se expune la soare. Încercase să-i facă atenți la riscurile care decurgeau de aici, dar ascultaseră cu o ureche *foarte* distrată. Julia nu se dezlipea de telefonul mobil. Îi explicase și lui Peggy că era vorba despre un model foarte nou, *viu*, care se încrusta în ureche, ca o lipitoare, în așa fel încât n-aveai de ce să te mai temi c-o să cadă. În loc de electricitate, folosea sângele proprietarului. Părea să găsească asta formidabil, dar Peggy simțea un fior de dezgust!

Când ieși din clădire, Sebastian stătea de pază în fața hangarului duhului. A mers în întâmpinarea lui și l-a luat de mână. Când s-au atins, palmele lor au scârțâit. Erau amândoi gata să se deshidrateze.

„Dacă duhul nu adoarme, gândi Peggy Sue, o să ne transformăm în pulbere și vântul o să ne amestece la următorul vârtej...”

O să fie un sfârșit teribil de romantic.

— Ce face copilul magician? întrebă ea.

— Se agită, suspinând, murmură Sebastian. Pentru moment, poțiunea nu și-a făcut efectul.

— Nu trebuie să ne pierdem speranța, zise Peggy Sue, străduindu-se să-și păstreze un glas hotărât. Este un duh, nu un cal... nici măcar un elefant.

Cei doi adolescenți se așezară pe bidoanele de benzină goale și rămaseră nemișcați, contemplând orașul care se fărâmița încet în vânt. Eroziunea fulgerătoare rotunjise casele, dându-le aspectul unor mici dune. Câteva persoane avură destulă prezență de spirit ca să-și caute refugiu la umbra hangarelor. Ceilalți se preschimbaseră în statui de

nisip galben. Se puteau vedea înțepeniți în mijlocul drumului, acolo unde îi împietrise deshidratarea.

„Vampirii au nevoie de noapte și de sânge, gândi Peggy. Noi, noi avem nevoie de umbră și de apă... de multă apă. Câtă vreme o să mai putem supraviețui în felul ăsta?”

Încercă să-și imagineze viața care o aștepta și fu îngrozită de perspectivele pe care i le lăsa nenorocirea deshidratării. Nu, trebuia cu orice preț să redevină om. Ea n-avea de ales!

Nu voia să facă parte din micul grup de tovarăși făcuți din praf, aceste statui vii mereu la mila vântului. Voia să fie din nou o fată normală, banală... chiar cu ochelari groși ridicoli. Și dorea să fie așa pentru toți cei pe care-i iubea.

*

Spre mijlocul după-amiezii, duhul încetă, în fine, să se mai agite. Mormăia și sforăia cu întreruperi, ca cineva pe care îl cuprinde încet somnul.

— Funcționează! șopti Sebastian, strângând-o pe Peggy în brațe.

Atingerea provocă un oribil scrâșnet nisipos, dar fata crezu c-o să-i explodeze inima, atât de tare îi bătea.

— Funcționează, repetă băiatul. Să ne îndepărtăm în vârful picioarelor. Nu trebuie să facem nici cel mai mic zgomot. Cum o s-adoarmă adânc, o să-nceapă să viseze. Atunci o să fie momentul să-i cerem să-ndrepte aberațiile care s-au produs în interiorul mirajelor.

— Crezi c-o să ne-audă? se neliniști Peggy.

— Cred, dacă nu așteptăm prea mult, afirmă Sebastian. O să-i cer să-ți redea natura umană, ca și părinților tăi... O să-i spun să-ți transforme câinele într-unul adevărat, pentru că nu pare prea fericit așa.

— Și tu? vorbi împleticit Peggy Sue. O să-i ceri să te facă om și să-ți păstrezi cei paisprezece ani?

— E prea mult, suspină Sebastian. Nu cred c-o s-accepte.

— Atunci o s-o cer eu în locul tău! se încapătână Peggy.

*

Două ore mai târziu, devenea evident că duhul aluneca încet pe panta somnului. Sigur, încă se agita și mormăia între două sforăituri, dar impulsul era dat.

Peggy n-avea stare. Alergă în oraș să-i prevină pe naufragiați că momentul eliberării o să vină curând. Îi imploră să nu comită imprudențe și să evite să se expună la soare. Avu totodată ocazia să constate în ce măsură se uscaseră casele. Când încerca să deschidă o ușă, în mod frecvent aceasta se transforma în praf, chiar dacă abia era atinsă. Dacă încerca să urce o scară, picioarele i se cufundau în trepte. Inconștienți, mulți oameni neglijaseră să se hidrateze și zăceau acum în paturile lor, transformați în statui de nisip, dar un surâs fericit le lumina fața.

Cum căldura deșertului devenea insuportabilă, Peggy Sue trebui să bată în retragere. În timp ce se-ntorcea spre turnul de control, construia în minte discursul pe care trebuia să-l țină duhului ca să-l convingă să accepte ca Sebastian să fie reintegrat în realitate sub formă de adolescent. Era mai greu decât o compunere la literatură. Încerca să fie convingătoare, fără să devină prea complicată, pe scurt, era o adevărată bătaie de cap!

În timp ce traversa pista, Sebastian se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Asta e! Doarme! Nu se mai mișcă, dar încă nu visează. Când o să-nceapă să creeze primul lui univers, o să intru acolo și o să încerc să discut cu el. Sper c-o să m-asculte.

— E formidabil! se emoționează Peggy. Numai s-accepte să pună totul în ordine. Pare destul de capricios. Mă tem c-am încetat să-l interesăm.

— E un copilaș, făcu Sebastian ridicând în umeri. Un puști dotat cu o incredibilă putere magică, dar care are supărătoarea tendință de a-i considera pe ceilalți niște jucării. Negocierea n-o să fie ușoară.

Abia pronunțase cuvintele acestea, că un zgomot groaznic de fiare se ridică dintr-un hangar. Uimiți, cei doi adolescenți văzură dintr-o dată un avion vechi, cu elicea ieșind din umbra în care stătea, începând să ruleze pe pista plină de gropi. Era un C47 Dakota, tot rablagit, cu o aripă răsucită. Aparatul prinse viteză ca și cum se pregătea să decoleze.

— Ce se-ntâmplă? mormăi Sebastian. Este imposibil! Vechiturile astea nici măcar n-au motor! Cum ar putea zbura... și... și... ai văzut? În carlingă... *nu există pilot la comenzi!*

Peggy Sue n-avu timp să răspundă. Alte avioane ieșeau deja din hangare. Își luau zborul unul după altul, ca și cum decolau pentru o misiune de luptă.

— La naiba! urlă Sebastian. E o vrăjitorie! Elicele nici nu se învârtesc!

— Nu, suspină Peggy. Nu-i vrăjitorie. *Este încă o lovitură a Invizibililor...* S-au strecurat în carcasa avioanelor și-și folosesc puterile magice ca să le înalțe.

Își mușcă buzele cu furie. Ce proastă a fost să creadă că „fantomele” or să renunțe atât de ușor! Când le alungase din castel, crezuse că terminase cu ele, ce greșală! Se-ntorceau să dea asaltul în momentul crucial. Dacă nu le oprea foarte repede, îi păștea o mare catastrofă.

— Ce fac? se miră Sebastian. O cascadorie aeriană?

— Nu, răspunse Peggy. Cred că au intenția să câștige înălțime și să se-arunce peste hangarul unde doarme duhul. Vor să facă zgomot... cât mai mult zgomot posibil, ca să-l trezească! Este singurul mijloc de care dispun ca să termine cu mine.

Privi în jurul ei, căutând o modalitate de a contracara planurile vechilor ei dușmani.

— Turnul de control! șuieră ea. Trebuie să urcăm acolo. E un binoclu foarte puternic în postul de control. Dacă-l folosesc și privesc avioanele, o să declanșeze puterea ochelarilor mei... O să fie ca un tir de mitralieră, o să reușesc să ard fantomele, indiferent de distanță! Pricepi?

— Nu prea bine, bâigui Sebastian. Dar te cred. Haidem!

O luară la fugă. Deasupra lor, avioanele stricate descriau incredibile figuri acrobatice. Acum toate ieșiseră din hangare. Unele n-aveau nici măcar motor sau elice. Altora le lipsea o aripă... Asta nu le împiedica să ia înălțime și să zboare aproape de acoperișuri. Suflul trecerii lor făceau să se fărâmițeze casele de nisip de la marginea pistei.

Peggy Sue și Sebastian au ajuns în cele din urmă la ultimul etaj, în sala panoramică, unde geamurile erau crăpate. Fata luă în grabă binoclul și-l puse la ochi, lipind cauciucul de pe margine de lentilele ochelarilor.

Avioanele mergeau foarte repede și era greu să le urmărești mai mult de-o fracțiune de secundă. Până să-ntoarcă capul, ele și ieșeau din câmpul ei vizual. Totuși, reuși să-i repereze pe Invizibili... Erau agățați sub aripi, sub burțile avioanelor pe care le susțineau cu mâinile.

Acum, avioanele descriau un balet din ce în ce mai complicat deasupra aerodromului. Unele se ciocneau în timpul zborului, explodând într-o ploaie de așchii metalice.

— Încearcă să capete înălțime, gâfâi Peggy. Apoi or să-ncerce să se arunce peste hangarul duhului. Dacă reușesc, o să-l trezească, e sigur.

— Fă ceva! o imploră Sebastian. Dacă duhul se trezește, s-a terminat! O să-i trebuiască din nou o eternitate ca să readoarmă, iar noi o să fim praf până atunci!

Peggy Sue se înțepeni pe picioare. Trebuia să-și păstreze șoldurile și ceafa imobile și să încerce să urmeze ritmul avioanelor. Alegând unul, se concentrează asupra fantomei care-l purta. Degeaba se ascunsese sub burta avionului, o putea vedea suficient de bine ca să-o distrugă. Îi aruncă o privire plină de mânie. Din cauza distanței, nu putu percepe mirosul de zahăr ars care-i însoțea întotdeauna pe Invizibili când erau răniți, dar, din felul în care gesticula creatura, pricepu că-o lovise. Trebuia să facă la fel cu celelalte. Arzându-le, le obliga să se-ndepărteze de aeroport și să se zdrobească în deșert, unde nisipul înăbușea zgomotul impactului.

„Rezervoarele avioanelor sunt goale, gândi fata, deci n-or să existe explozii.”

Da, așa trebuia să-și poarte bătălia, alungând escadrila nebună care se-nvârtea deasupra turnului de control.

În minutele care urmară, aruncă o sută de priviri ucigăse. Avea impresia că devenise un tun antiaerian viu!

Fripte cu cruzime, fantomele fugeau în depărtare. Sfârșiseră prin a abandona avioanele pe dune, departe de pistă, și abia dacă se mai auzea zgomotul când se prăbușeau. Din nefericire, erau mult... mult prea multe, și Peggy nu reușise să le controleze pe toate.

Marele Dakota îi făcuse multe greutăți. Mânuit de un expert, scăpase de toate atacurile ei. Simțea că venea momentul când o să se zdrobească de hangar, într-un vacarm îngrozitor. Duhul nu avea să fie rănit, cu siguranță, pentru că era o făptură supranaturală, dar avea să iasă dintre dărâmături complet treaz... și pentru multă vreme!

— Atenție, urlă Sebastian. C47 își pregătește picajul. Vizează hangarul! Încearcă să-l interceptezi!

„Și tu ce crezi că fac? Îi veni lui Peggy să-i răspundă. Mă uit după păsări?”

Enormul aparat cădea din nori și scotea un suierat amenințător. Peggy Sue îl vedea mărindu-se în binoclu. Două fantome îl susțineau, câte una sub fiecare aripă, ascunse sub umflătura motorului. Se ascundeau de privirile tinerei lor inamice.

Răsucind capul, Peggy reuși în fine să-l ochească pe Invizibilul din stânga. Arsura îl făcu să se chircească și să-și piardă puterile. Imediat, avionul începu să o ia spre deșert, în zbor planat. Atingând aproape la limită acoperișul hangarului în care dormea copilul uriaș, se puse pe burtă și se-nfipse într-o dună, care se prăbuși peste el, acoperindu-l.

— Gata! răsuflă ușurat Sebastian. Le-ai terminat pe toate! La mustață.

Peggy Sue îndepărtă binoclul de față. O dureau capul, ca de fiecare dată când îi înfrunta pe invizibili în luptă directă.

Dintr-o dată, o voce fornăită se auzi din microfonul radioului. Era imposibil, știa asta, pentru că niciunul din aceste aparate antediluviene nu mai era în starea de funcționare.

— Bine, bine..., se auzi gâjâind una dintre fantome. Ai câștigat... de data asta. Dar nu ne-am spus ultimul cuvânt. Pe curând, Peggy Sue... *Pe foarte curând...*

VERDICTUL

Împleticindu-se printre resturile metalice care acopereau pista, Peggy Sue și Sebastian ajunseră la hangar, ca să se asigure că lupta aeriană nu-l trezise pe copil. Cum trecură de pragul hangarului, văzură o bulă roz care era pe cale să se formeze lângă capul duhului. Conținea un univers în miniatură; un munte acoperit de brazi, o cascadă, cabane, oameni de zăpadă...

Scoaseră un oftat de ușurare.

— Funcționează, șopti Sebastian. Acum, lasă-mă. E timpul să trec eu la acțiune. O să-ncerc să intru în miraj înainte ca duhul să nu adoarmă prea adânc. Dacă mai întârzii, o să-mi fie imposibil să comunic cu el, vocea mea n-o să mai străbată până la el.

— Ce vrei să-i ceri? se emoționează Peggy.

— Știi foarte bine, murmură băiatul. Negociez ce este negociabil. Totul o să depindă de dispoziția lui. Poate să accepte sau să refuze totul. Dacă, după cum spui tu, nu-i mai pasă de noi, nici măcar n-o să mă asculte.

Puse mâinile pe umerii lui Peggy.

— Trebuie să plec, îi spuse el. Timpul mă presează.

— Bine, spuse fata, dar nu uita să te-ntorci. Țin la tine.

Și, ridicându-se pe vârful picioarelor, îi dădu lui Sebastian un sărut pe buze.

Băiatul roși și făcu un pas înapoi.

— Am plecat, spuse el cu voce aspră.

O clipă mai târziu, se apropie de bulă cu brațele întinse. Mâinile îi pătrunseră încet în peretele elastic al universului în formare. Peggy Sue ghici că trebuia să acționeze cu multă precauție, de teamă să nu vadă mirajul care se năștea explodând

ca un balon. Pe măsură ce pătrundea în bulă, corpul lui se micșora. Când ajunsese de partea cealaltă, avea dimensiunea unei figurine din plastic. Peggy îi făcu un semn, dar el nu păru s-o vadă.

„Când ești într-un miraj, nu distingi realitatea, își spuse ea. Este probabil la fel ca atunci când te contempli într-o oglindă: nu-ți vezi decât propria imagine.”

Îl privi îndepărtându-se în direcția muntelui înzăpezit. Era atât de mic, că ar fi putut să-l țină în podul palmei. Pe coama muntelui se înălța un castel mare.

„Este sigur echivalentul castelului alb, gândi Peggy Sue. Duhul o să se instaleze acolo, imediat ce universul o să capete o consistență potrivită.”

Se dădu înapoi. Avea gâtul uscat. Sebastian i se păru dintr-o dată teribil de fragil; se temea pentru el.

Ieși din hangar împleticindu-se, cu lacrimi în ochi. Lumina soarelui îi făcea rău.

*

Sebastian lipsi multă vreme. Peggy începea să se teamă că, încă o dată, pierduse noțiunea timpului, când, în fine, băiatul ieși din hangar. Era palid și obosit. Fata sări în întâmpinarea lui.

— Deci? gemu ea.

— Vești bune și vești rele, zise reținut băiatul, pe un ton slab. Duhul acceptă ca naufragiații să sembarce în noul miraj pe care-i gata să-l desăvârșască acum. Cum tu l-ai salvat de tertipurile Invizibililor, este dispus să te elibereze de blestemul fărâmițării, pe tine, pe părinții tăi și... pe câinele tău. De altfel, acestuia o să-i redea forma inițială.

— *Dar tu?* îl întreabă Peggy, pe un ton îngrijorat. Ce-a hotărât în legătură cu tine?

Sebastian își întoarse capul. Cu ochii fixați pe linia orizontului, spuse încet:

— Cu mine e mai complicat. Am petrecut prea multă vreme în interiorul mirajului. De fapt, toată viața. Duhul vrea să mă elibereze de blestemul de a mă fărâmița, cu condiția să accept să-mi recapăt vârsta reală. Șaizeci și nouă de ani. Am refuzat.

— N-o... n-o să facă nimic? se bâlbâi Peggy. Totuși, m-ai ajutat să-l eliberez, tu... nu e drept!

Sebastian ridică din umeri.

— Se teme că, acordându-mi mie o favoare, o să aibă neplăceri la Comisia de control a Duhurilor, spuse el. Duhuri nu foarte comode, după cât se pare.

— Atunci chiar n-ai de ales, suspină Peggy Sue. Fie te-ntorci în miraj, fie rămâi aici... și ajungi un bătrân...

— Nu, murmură băiatul. Am... am obținut totuși ceva... asta n-o să-ți placă poate, dar doar asta pot să-ți propun. Duhul a acceptat să facă un gest pentru mine. Oh! foarte mic. O favoare minusculă. Mi-a oferit o a treia posibilitate. Și am acceptat.

— O a treia posi..., bâigui Peggy. Oh! Doar dacă-ți văd mutra, și mi se face pielea găinii!

— Rămân aici, explică rar Sebastian, îmi păstrez vârsta actuală, dar mă transform în pulbere imediat ce apa din organismul meu se evaporă.

— Ce? urlă Peggy. Dar te-a tras pe sfoară!

— Așteaptă, pledă băiatul. N-am terminat. Dacă reușești să împiedici vântul să-mi împrășteie corpul, dacă reușești să păstrezi bine ascuns într-o cutie tot nisipul din care sunt făcut, aș putea reveni la viață de câte ori m-ai stropi cu apă pură.

Peggy Sue holbă ochii, buimăcită.

— Îmi pare rău, recunosc Sebastian, cu un aer rușinat. Știu că-i greu, dar este singurul mod pe care l-am găsit ca să rămân cu tine. Și... țin *foarte mult* să rămân cu tine.

Peggy i se aruncă în brațe. Rămaseră așa multă vreme, fără să spună nimic, și lacrimile care le

curgeau pe obraji erau înghițite de carnea lor uscată.

În aceeași seară, bula-univers deveni atât de mare, încât depăși acoperișul hangarului. Dacă se apropiau, puteau vedea munții ieșind din pământ ca niște legume, iarba încolțind și fluviile săpându-și albia. Era un spectacol fascinant să urmărești creșterea acestei lumi încă nelocuite. O floare ieșea din pământ și-și deschidea corola în două secunde, un copac avea nevoie de un minut ca să se facă mare și să-și acopere crengile cu frunze dese.

Naufragiații ieșiră din ascunzătorile lor ca să vină să asiste la fenomen. Majoritatea – care, la un moment dat, îmbrățișase ideea de a abandona mirajele și de a reveni să locuiască pe Terra – mărturisii că era dezgustată de experiența trăită în deșert.

— Am uitat cât de plicticoasă poate fi viața reală, trăncăneau ei. Și apoi, mai e și problema vârstei. Sebastian spune că trebuie să accepți să-mbătrânești. Cine are chef de așa ceva?

Pe scurt, puși în fața faptului împlinit, toți dădeau înapoi. Deja se exaltau la ideea noii lumi care germina. Ce particularități fantastice o să aibă? Zăpada o să fie dulce? Ce aromă o să aibă? Mentă? Ciocolată albă?

Erau surescitați, vorbeau din ce în ce mai tare, fiecare dorind să-și impună dorințele personale. Peggy Sue îi abandonează în flecăreala lor.

— În zori, totul o să fie gata, spuse Sebastian. La miezul nopții, bula o să fie destul de solidă ca să-i primească pe cei care vor să se imbarce. Duhul a acceptat ca părinții tăi să nu fie admiși. Când or să se trezească, or să creadă c-au avut un vis ciudat, asta-i tot. Un timp, or să rămână puțin... bizari, dar o să le treacă, în cele din urmă. Duhul o să se urce și el în bulă și o s-o facă invizibilă. Mirajul o să se închidă și o să plece să rățăcească prin deșert. Totul va fi ca mai înainte.

— Și tu? întrebă Peggy Sue.

— Eu o să mă izolez în hangar, la adăpost de curenții de aer, răspunse băiatul. O să întind pe jos o prelată de plastic și o să mă așez. Când o să fiu complet uscat, corpul meu o să se fărâmițeze... Iar tu nu trebuie decât să recuperezi nisipul și să-l pui într-o cutie închisă ermetic. Fii atentă să nu-l risipești sau mă vei reconstitui imperfect, atunci când o să mă stropești.

— Bine, spuse Peggy, cu un glas stins. Sper că părinții mei n-o să se mire să mă vadă trambalând o cutie plină cu nisip... o să fie cam complicat, mai ales cu Julia, care tot timpul își bagă nasul în lucrurile mele.

— Poți să mă pui într-un sac, propuse Sebastian. Un sac din plastic care să nu se desfacă. Ascunzi sacul într-o valiză și-l îndeși bine, apoi o încui. O să fie poate ceva mai practic.

— Da, bună idee! se entuziasmă Peggy. Mai ales pentru că o valiză se închide cu cheia. Încearcă să se arate optimistă și să zâmbească, în timp ce inima îi era zdrobită. Nu voia să treacă drept o plângăcioasă.

— Nu uita, murmură Sebastian. Apă pură... Poate n-o să fie simplu să găsești. E posibil ca duhul să-mi fi făcut o farsă, într-adevăr. Cu indivizi de teapa lui, nu ești niciodată sigur de nimic.

*

Așteptau apusul soarelui cu tristețe, așezați la capătul pistei și ținându-se de mână.

— Nu e decât un „la revedere“, repeta Sebastian. Nu plec cu adevărat. O să fiu mereu aici, lângă tine.

— Da, admise Peggy. Dar într-o valiză...

Când veni noaptea, fură nevoiți să se despartă, pentru că băiatul își simțea corpul cum se deshidratează în mod accelerat. După ce-i dădu lui

Peggy un ultim sărut, intră în hangar, închizând ușa cu grijă.

Fata simțea că n-ar fi putut s-adoarmă. Rămase în mijlocul pistei, contemplând transformarea universului-bulă. Ridicându-se peste acoperișul hangarului, mirajul în formare se poziționează apoi în fața turnului de control. Naufragiații se-ngrămădiră să intre, ca și cum se temeau să nu-l vadă plecând fără ei. Era un spectacol care-ți făcea milă. Odată ce treceau prin peretele bulei, deveneau foarte mici, la scara peisajului în care se deplasau. Se îmbarcau fără să-i adreseze lui Peggy niciun semn. Ajunși de cealaltă parte, începeau să zâmbească și se grăbeau să guste din zăpadă, ca să vadă dacă le plăcea aroma.

Duhul se-mbarcă ultimul. De fapt, nu se ridicase. Doar deschisese ochii. Bula se deplasează spre el și-l înghiți cu un „hap“ sonor. Pasagerii mirajului se grăbiră să-l întâmpine și să-l însoțească până la castelul înfipt în vârful muntelui cu brazi negri. Transferul făcut, mirajul încetă să mai fie transparent. Pereții devin sticloși, opaci... apoi, dintr-odată, totul dispăru, iar Peggy Sue rămase singură în mijlocul pistei de zbor goale.

„Aventura s-a terminat...”, gândi ea cu un mic frison.

Știa că Sebastian prefera să nu-l vadă transformându-se în pulbere, așa că trecu fără să se oprească prin fața hangarului în care se retrăsese. Ajunsă în turnul de control, verifică dacă părinții erau tot acolo. Dormeau. Duhul îi hipnotizase ca să-i împiedice să se-mbarce împreună cu ceilalți. Băiețelul mut sforăia și el, încovrigat la picioarele patului. Peggy Sue se-ndepărtă pe vârful picioarelor către camera ei, ca să se-ntindă.

Fixă tavanul o veșnicie. Pe fereastra deschisă intra zgomotul vântului care se-ncăpățâna să risipească ultimele case de nisip căzute din cer.

PRIETENI CREDINCIOȘI

Peggy se trezi în zori. Luă din șifonier o valiză solidă, apoi coborî la cantină ca să caute unul dintre sacii de plastic care serveau la transportul orezului. După ce verifică dacă este etanș, se înarmă cu o lopată, o mătură și o luă spre hangar.

Avu o strângere de inimă văzându-l pe Sebastian transformat în statuie de nisip. Îngenunche lângă el și începu să-l taie în bucăți, ca pe o prăjitură din griș. Punea fiecare din aceste „părți” în fundul sacului, având grijă să nu se piardă nimic. Proceda metodic, încercând să nu se lase cuprinsă de tristețe.

„N-a plecat cu adevărat, își repeta ea. O să se-ntoarcă de îndată ce-o să doresc eu.”

Da, dar de fiecare dată va fi pentru scurtă vreme, din cauza deshidratării. Ar trebui să-ncerce să găsească o soluție, un mijloc de a deturna blestemul... O să vadă mai târziu.

Când sacul se umplu, îl legă zdravăn și-l săltă pe umăr. Se dovedi destul de greu, dar nu chiar așa cum își imaginase ea. Odată evaporată apa din corpul lui, Sebastian nu cântărea mai mult de 30% din greutatea lui reală. Peggy îl duse în turnul de control și-l îndesă în valiza pe care o închise cu cheia.

Abia atunci îi trecu prin minte să se examineze și pe ea. Pielea își recăpătase aspectul normal. Nu mai scârțâia când o atinge. Duhul se ținuse de cuvânt.

Băiețelul mut dispăruse și el. Câinele albastru îi luase locul. Peggy Sue îl trezi.

— Mă auzi? îi transmise mental. Ești acolo? Ți-ai revenit?

— Da, gemu animalul. Nu gândi așa de tare! M-apasă pe creier! Ce s-a întâmplat? Am impresia c-

am ratat sfârșitul unui film...

— Nu-ți amintești nimic? insistă Peggy Sue.

— Nu știu, mormăi câinele, ridicându-se. Am vaga impresie c-am făcut multe prostii, dar mi-e neclar totul.

Stăpânit încă de reflexele umane, încercă să se ridice pe labele din spate, dar își pierde imediat echilibrul.

— Hopa! se poticni el. E mai rău decât credeam...

— Nu e nimic, spuse Peggy, scărpinându-l între urechi. Vino, o să-ți povestesc amănuntele pe care le-ai ratat.

Elevă de liceu de 14 ani, Peggy Sue este singura care știe despre creaturile invizibile care ies din pereți și se plimbă prin mijlocul orașelor, ca să-i chinuiască pe bieții oameni cu farse adesea mortale. Nimeni nu vrea s-o creadă, dar, grație ochelarilor ei magici, ea reușește să ardă pielea fantomelor și să le contracareze manevrele. Misiunea nu-i ușoară, căci fantomele sunt foarte rele și foarte viclene.

În colecția BIBLIOTECA TA au apărut:

SILVANA DE MARI –
Ultimul Elf

SERGE BRUSSOLO –
Peggy Sue și fantomele,
volumul 1,
Ziua câinelui albastru

ISBN 978-973-679-629-9

edituraaramis.ro

^[1] Cantina piloților (n.tr.).

^[2] Vezi *Ziua câinelui albastru*, primul volum al seriei.

Table of Contents

PERSONAJELE 7	5
1 AMENINȚĂRI INVIZIBILE 9	7
2 ȚARA MIRAJELOR 12	10
3 AEROPORTUL BÂNTUIT 22	20
4 PORȚILE SPRE LUMEA DE DINCOLO 26	25
5 PRIZONIERUL DIN SERTAR 30	30
6 PASAGERUL CLANDESTIN 36	37
7 COMLOTURI INVIZIBILE 44	45
8 ASEDIAȚI! 59	60
9 AVIONUL FANTOMĂ 71	72
10 CĂLĂTORIE ÎN NEMIȘCARE 77	78
11 MINUSCULII 80	82
12 LUPTA NOCTURNĂ 99	102
13 TERITORIUL INTERZIS 104	107
14 PRIMA VRAJĂ 114	118
15 LUMEA CÂRTIȚELOR 122	127
16 POFTĂ DIABOLICĂ 135	141
17 VREMEA TRANSFORMĂRIILOR 147	153
18 COCHETĂRIE UCIGAȘĂ 157	163
19 MARCHIZELE MORȚII 165	171
20 LABIRINTUL DE PIATRĂ ALBĂ 172	179
21 TRĂDARE 184	192
22 NEBUNĂ DE LEGAT! 187	195
23 NAUFRAGIU ÎN ÎNALTUL CERULUI 211	221
24 TOVARĂȘI DE NISIP 225	236
25 VÂNTUL DISTRUGERII 236	247
26 VERDICTUL 247	258

